

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Black SHEEP

BOOK ONE OF THE DIRTY MAFIA DUET

MEGHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Black
SHEEP

BOOK ONE OF THE DIRTY MAFIA DUET

MEGHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH

SİYAH KOYUN

MEGHAN MARCH

İÇİNDEKİLER

Kara Koyun - Black Sheep Hakkında

1. Drew
2. Cannon
3. Drew
4. Drew
5. Drew
6. Drew
7. Drew
8. Drew
9. Drew
10. Drew
11. Cannon
12. Drew
13. Cannon
14. Cannon
15. Drew
16. Drew
17. Cannon
18. Drew
19. Cannon
20. Drew
21. Cannon
22. Drew
23. Cannon
24. Drew
25. Cannon
26. Drew
27. Cannon

28. [Drew](#)
29. [Drew](#)
30. [Cannon](#)
31. [Drew](#)
32. [Cannon](#)
33. [Drew](#)
34. [Cannon](#)
35. [Drew](#)
36. [Cannon](#)
37. [Drew](#)
38. [Cannon](#)
39. [Drew](#)
40. [Drew](#)
41. [Cannon](#)
42. [Drew](#)
43. [Cannon](#)
44. [Drew](#)
45. [Cannon](#)
46. [Drew](#)
47. [Cannon](#)
48. [Memphis](#)

[Efsanenin Çöküşü'nün Önizlemesi](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Meghan March](#)

SİYAH KOYUN

Kirli Mafya Düetinin Birinci Kitabı Meghan

March

Telif Hakkı © 2019 Meghan March LLC Tüm

hakları saklıdır.

Editör: Pam Berehulke, Bulletproof Editing, www.bulletedproofediting.com

Kapak Tasarımı: Letitia Hassar, R.B.A. Designs, www.rbadesigns.com

Kapak fotoğrafı: Regina Wamba, Mae I Design, www.exclusivebookstock.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir incelemede kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Web sitemi ziyaret edin: www.meghanmarch.com.

BLACK SHEEP HAKKINDA

New York Times çoksatan yazarı Meghan March'tan anlatılmamış gerçeklerin ve bir adamın kurtuluşunun hikâyesi Kirli Mafya Düeti.

Her ailenin bir kara koyunu vardır.

Kötü şöhretli Casso suç ailesinde, o yüz karası benim -Cannon Freeman.

Ama ben özgür bir adam değilim. Hiç özgür olmadım. Doğduğum günden beri.

Sadakatimi babam Dominic Casso'ya borçluyum, her ne kadar beni kanından biri olarak kabul etmese de.

Onun isteklerine karşı gelmek için hiçbir zaman bir nedenim *olmadı... ta ki onunla* tanışana kadar.

Drew Carson iş aramak için kulübüme geldiğinde dünyam alt üst oldu.

Şimdi, onurum ve hayatım tehlikede.

Babamın isteklerine karşı gelmek bana doğrudan onun silahından çıkan bir kurşun kazandırabilir, ama kara koyun ya da değil, tavrımı koymanın zamanı geldi.

O serpintiye değer.

Kara Koyun'a ek olarak, en yeni lezzetli ve tehlikeli alfa kahramanım Gabriel Legend. Efsanenin Çöküşü 12 Kasım 2019'da geliyor ve kaçırmak istemeyeceksiniz!'ın özel bir ön gösterimini de ekledim

DREW

Hayatımın en önemli iş görüşmesine ağızımdan çıkan her kelimenin yalan olacağını bilerek gidiyorum. Çantamdaki özgeçmiş ve referansların hepsi sahte ama beyaz şapkalı bir hacker olan yakın arkadaşlarımdan biri sayesinde kimse bilmeyecek.

Bu işi alacağım. Cevaplarımı alacağım. Kabul edilebilir başka bir alternatif yok.

Güvenlik eskortumu gülümseyerek geride bırakıp Manhattan'ın en seçkin puro kulübü olan Upper Ten'in ağır oymalı ahşap kapısını iterek açarken bu yeminleri kendi kendime tekrarlıyorum. Havada asılı duran duman yerine, lüks iç mekân para ve sır kokuyor.

Mükemmel. Sırlar tam da bu yüzden buradayım. "Yardımcı olabilir miyim, bayan?"

Kulübün fuayesine açılan kapı, eteğimi bacaklarımın etrafında dalgalandıran bir hava dalgasıyla arkamdan kapanır kapanmaz, özel dikim takım elbiseli, boynu olmayan bir adam bana yaklaşıyor. Kel kafası etkileyici odanın gömme aydınlatması altında parlıyor.

Solumdaki kalın cam duvardan, dünyanın en zengin adamlarından bazılarını bu delicesine pahalı, sadece üyelere özel kulübe neyin getirdiğini görebiliyorum -Büyük purolarla dolu sıra sıra ahşap kutuları içeren devasa bir humidor. Araştırmalarımdan, kaynakların nem kontrollü bu büyük odadaki stokun değerini *milyonlarca dolar* olarak tahmin ettiğini biliyorum.

Çantamı elime alıp uzun sarı peruğumun saçlarını omzumun üzerinden sallayarak ona tatlı bir gülümseme veriyorum. "Aslında buraya bir röportaj için geldim, Bay -"

"O benimle birlikte." Kapıyı koruyan boğanın arkasından, kadehi bin dolarlık konyak gibi derin ve pürüzsüz bir ses geliyor.

Bakışlarım kapıcının etrafında dolanıyor ve ince lacivert çizgili ısmarlama bir takım elbise giymiş heybetli bir figür yakalıyor. Çizgiler mükemmel bir şekilde

Uzun boylu, iri yapılı.

Bu o. Hedefim . . . ve umarım yeni patronum.

Ama bu adam kağıt üzerindeki dünyalar kadar farklıydı. Onunla yüz yüze gelmeye hazır olduğumu sanıyordum ama sadece sayfadaki mürekkep onun güçlü varlığını yansıtamazdı. Yüksek tavanlı antre odasında, otoriter duruşu, yanındaki kapıcının cüssesi ve kaslarından daha fazla dikkat çekiyor ve sesinin tonundan başka bir şeyle değil.

Tanıdığım bir ses.

Daha önce aynı odada bulunduğumuz için değil, Upper Ten'deki bu işe başvurmadan önce düzinelerce saatlik ses ve video kayıtlarını incelediğim için. Makale üstüne makale okudum ve bu adam ve ailesi hakkında silinmemiş her türlü kamu kaydını ortaya çıkardım.

Gerildikçe, kendimi onu parmaklıklar ardında, turuncu bir tulum giyerken hayal etmeye zorluyorum. Bu egzersiz sakinliğimi yeniden kazanmama yardımcı oluyor.

Bunu yapabilirim. Bunu onlarca kez yaptım. Aldatma benim için yeni bir şey değil.

Bu benim işim.

Merkeze yerleşir yerleşmez başımı kaldırıp yüzüme hevesli ama biraz da gergin bir gülümseme yerleştiriyorum. Bu bir maske, ama o asla anlamayacak.

Sadece bir sorun var. Viski ve parlak yeşil karışımı zengin ela gözleri benimkilerle çarpıştığında, saf kadın takdiriyle içime istenmeyen bir sıcaklık çarpıyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Bunun olmaması gerekiyordu. Gerçekten, bu olması gerekenin *tam tersi*. Soğuk ve yılmaz olmam gerekiyordu, çünkü onun cehennem gibi korkutucu olacağını biliyordum. Kendime başışık olacağıma söz verdim. Etkilenmeyeceğime. Şehirdeki en kötü şöhretli mafya babasının piç oğlu olması benim için önemli değil. Ama inkârım işe yaramıyor çünkü bu güne hazırlanırken çok önemli bir gerçeği göz ardı ettim.

Cannon Freeman insanlar arasında bir tanrı. Lanet olsun. Bu nasıl mümkün olabilir?

Özellikle de neye bulaşmak zorunda olduğunu bile bile?

Onunla ilgili sinir bozucu farkındalığı bir kenara itmeye çalışıyorum ama orada durup o büyüleyici gözleriyle bana bakarken bu neredeyse imkânsız.

Takım elbise ceketi geniş omuzlarının zarif, güçlü hatlarına yapışıyor ve pantolonunun kalçalarından mükemmel bir şekilde sarkmasından önce ince bir beli vurgulamak için kıvrılıyor.

Allah kahretsin. Hiç adil değil.

Randi onu küçümsediğim konusunda beni uyarmıştı. Karşı apartman komşum, Cannon'a bakınca meme uçlarımın dikleştiğini, kalçalarımın sıkıştığını ve beynimin onun beni en yakın düz yüzeye doğru eğdiği ya da en yakın duvara yapıştırdığı görüntülerle dolduğunu söylemişti. Bunu Randi'nin Randi olmasına bağlıyordum. A.k.a. *Everyone's Slept with Downtown Randi Brown*. Erkekleri sikebilmek için onları sarhoş eden bir kadın. Erkek arkadaşlarının ona memeleri olan bir erkek dediğini söylüyor ve yüzde yüz kadın olmasına rağmen buna katılmıyorum.

Ama beklediğim son şey, onun bu konuda kesinlikle haklı olmasıydı. Bu.

Cannon başını yana eğiyor ve cevap vermemi bekliyor. "Tabii Sen Drew Carson değil misin?" diye soruyor, sorunun altında yatan mizahla.

Yükselen kaşları ve sorgulayıcı sırtışı neredeyse beni çileden çıkaracaktı. *Onun bir kötü adam olması gerekiyordu. Bir canavar. Nasıl oluyor da benim şaşkın sessizliğim içinde bana gülmemeye çalışıyormuş gibi görünebiliyor?*

Kendimi geçici sersemliğimden kurtararak gülümsememi genişletiyor ve amacım dışında her şeyi bir kenara itiyorum.

Sakin olun. Soğukkanlı davran. Sakin ol. Ne zaman gizli görevde olsam ve işler tehlikeli bir hal alsın bu benim mantramdır. Bunu sessizce tekrarlamak kendimi toparlamama yardımcı oluyor.

"Ben. Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Freeman," diyorum ve bir profesyonel gibi elini sıkmak için öne çıkıyorum.

Ama başka bir sorun daha var. Hazırlanmalıydım. Neden desteklemediğimi bilmiyorum.

Nasırlarının çıkıntıları tenimde kayar kaymaz ve parmakları parmaklarımın üzerinde sıkışır sıkılmaz, içimden başka bir farkındalık ürpertisi fırlıyor. *Neden nasırları var? Masa başında çalışıyor. Fiziksel erkek mükemmelliğinin tanımı olmaması gerekiyor.* Ama yine de buradayız.

"Cannon," diyor, duyulabilir formatta seks olarak kaydedilmesi gereken o sesiyle beni düzeltiyor. "Personel arasında gayriresmiyiz. Müşteriler başka bir hikâye. Hepsine taç giyiyormuş ve dünyanızı bir anda yok edebilecek asalara sahiplermiş gibi davranın. Anladınız mı?"

İfadesi kısmen meraklı ve kısmen önsezili olsa da, keskin bakışları benim onu incelediğim gibi her santimetrekaremi inceliyor.

"Not edildi, efendim. Yani . . . Cannon." Kendimi düzeltiyorum ve parmaklarımı onunkilerden kurtarıyorum ama sanki her şeyi anlatmamı bekliyormuş gibi beni izliyor.

sırlarımı.

Yapmayacağım, kendime söz veriyorum. Çünkü daha önce hiç yapmadım ve şimdi her zamankinden daha fazla tehlikede.

"Güzel. Hadi bakalım. Ateşle imtihan zamanı." Çenesini yanındaki boğaya doğru kaldırıyor, etrafında dönüyor ve bir sonraki büyük kapıyı iterek açıyor.

Sırtıtmamak ve yumruğumu havaya kaldırmamak için kendimi zor tutuyorum. *İçerideyim.*

Kişisel zafer partim sadece eşiği geçmem kadar sürüyor ve pek çok paralı, ünlü ve şeytani ayağın bastığı pelüş halının kalın yeşil ve altın şeritlerine ayak basıyorum.

Cannon hızlı hızlı emirler yağıdırıyor. "Barın arkasında sana ihtiyacım var. İki G&T, üç zeytinli bir martini-extra dirty, bir old-fashioned, bir Moscow mule, soğutulmuş bardakta bir Bass Ale, altı Perrier ve iki sade kahve. On dakikanız var. Sakın berbat etme."

Beynim listeyi hafızama kaydederken birkaç kez göz kırpmıyorum ama soru hâlâ dudaklarımdan dökülüyor. "Buraya barmenlik için değil, garsonluk için geldiğimi sanıyordum?"

Yontulmuş çenesini eğerek beni incelerken tek kaşı havaya kalkıyor. Keskin elmacık kemikleri kulübün parlak ışığında bıçak gibi göze çarpıyor. "Burada çalışmak istiyorsan dediğimi yaparsın. Eğer işi istiyorsan, barın arkasına geç. Eğer istemiyorsan, kapının nerede olduğunu biliyorsun. Anlaşıldı mı?"

"Evet. Elbette," diyorum neşeli bir gülümsemeyle. "Çok iyi anlıyorum." Sessizce kendi kendime ekliyorum: *Sen kendi iyiliği için fazla çekici olan bir pisliksin ve beni terlerken görmek istiyorsun.* Böyle bir şey olmayacak.

Düşman hatlarına doğru koşturan birliklerle birlikte zaman geçirdiğimi bilmiyor. Etrafımda patlayan havan mermileri soğukkanlılığımı sarsmadıysa, New York'taki en güçlü mafya ailesinin varis adayından gelen bir emir de sarsmaz. *Sadece varisin kendisi.* Hayır. Bu bir şanstı. Kesinlikle bir daha olmayacak.

"İçkileri hemen getiriyorum Cannon."

Ela gözleri tanımlayamadığım bir şeyle daha parlak yeşil parlıyor, ama başka bir şey söylemeden önümüzde cam duvarlı bir odanın içindeki uzun adam masasına doğru uzaklaşıyor. Yalnız kaldım, parmaklarım çantamın askısını kavrarken arkasından bakıyorum, çünkü *Yüce Tanrım, o kış başlı başına bir suç olmalı.*

Bekle. Dur. *Neden onun kışına bakıyorum ki?*

Randi haklıydı. Onun "bir kızı siki kalkık hale getirme konusundaki üstün yeteneğine" kapılmadan önce kendimi kontrol etmeliyim. En azından o böyle söylüyor.

onu tarif etti. Uyarıları görmezden geldim ama hepsi geri geliyor, hem de hızla. *Dikkate aldım, Randi. Usulünce not edildi.*

Siyah diz üstü çizmelerimin yüksek topuklarını çevirerek, el dokuması pelüş halının üzerindeki pahalı ahşap dört ve yüksek topuklu ayakkabıların arasından geçiyorum. Eteğimi kalçalarımın üzerinde düzeltiyorum ve Sicilya'da ünlü bir mafya ailesinin en üst düzey üyelerine hizmet veren bir işletmeden gönderildiği söylenen kırk ayak uzunluğundaki barın arkasına geçiyorum. Etrafımdaki zarif pirinç armatürler, zengin panelli duvarlara sıcak bir parıltı yayıyordu. Eğer New York'un en zengin, en ünlü ve son derece kötü şöhretli adamlarının yaşadığı bir yer hayal etmeye çalışsaydım, Yukarı On tam olarak kafamdaki resim olurdu.

Çantamı bir köşeye sıkıştırdım, ellerimi yıkadım ve zihinsel olarak kendimi gelecek iş için hazırladım. Benden yaklaşık otuz metre ötedeki cam duvarlı odanın içinden, Cannon'ın başı geriye doğru eğilirken adem elması kahkahalarla sallanıyor. Sağ omzunun üzerinden bir bakış fırlatıyor ve benimkiyle çarpışıyor.

Onda okuduğum tek şey meydan okuma. Benimkiyle iletmeyi umduğum tek şey, büyük kötü kurttan korkmadığım. Hayır. O benden korkmalı.

"Sakın çuvallama" dedi ve ben de çuvallamayacağım.

Şu anda tek umursadığım bu işi güvence altına almak. Saatiye bir göz attıktan sonra, yeni patronum olacak adamı etkileyecek siparişleri vermek için gerekli cam eşyaları topluyorum. Ne tesadüf ki o aynı zamanda ne yapıp edip alaşağı edeceğim adam.

Neler olacağı hakkında hiçbir fikrin yok, Cannon Freeman. Hiçbir fikrim yok.

CANNON

Tam dokuz dakika elli dört saniye sonra, öğle yemeği için toplanan senatör grubundan ayrılıp bara gidiyorum.

Drew Carson son üç zeytinin arasından metal bir kürdan geçirdikten sonra martini bardağını tepsiye, buzlu camında hafifçe fokurdayan Bass Ale'nin yanına koyuyor.

Hızlı bir zihinsel hesap yapıyorum.

İki G&T, üç zeytinli bir martini-extra dirty, bir old-fashioned, bir Moscow mule, soğutulmuş bardakta bir Bass Ale, altı Perrier ve iki sade kahve.

Bakışlarım onun kalp şeklindeki yüzüne ve sanki içime bakmaya çalışıyormuş gibi görünen o derin kahverengi gözlerine yöneliyor. Normalde, ister kadın ister erkek olsun, sadece ünümü bilen biriyle tanıştığımda doğrudan göz temasından kaçınırlar. Ama Drew Carson öyle değil.

Aradığı her neyse, yoğunluğu içimde bir hayranlık ateşi yakıyor. Kadınlar nadiren ikinci bir bakış atacak kadar ilgimi çeker ama dikkatimi Drew'un allık rengi dudaklarından ayırıp içkilere o d a k l a n m a k için mücadele etmem gerekiyor.

Onda bir şeyler var ve bunun sarı buklelerinin kadınsı siyah takım elbise ceketinin omuzları üzerinde mükemmel bir şekilde kıvrılmasıyla ya da savaş boyası gibi sürdüğü makyaj katmanlarının altında ne olduğunu görebilmeyi ne kadar çok istediğimle hiçbir ilgisi yok.

En son ne zaman bir kadını makyajsız görmeyi önemsedim?

Belki de hiç.

"Barmen olmadığını sanıyordum."

Kendinden emin gülümsemesi hiç bozulmuyor. "Öyle bir şey demedim. Sadece buraya o iş için görüşmeye geldiğimi düşünmediğimi söyledim."

Ve çok da zeki. Bir adım öne çıkıyorum ve bakır bardağı tepsiden alıp dudaklarıma götürüyorum.

"Sen ne-"

O daha sorusunu sormadan bir yudum alıyorum ve zencefil aromasının dilimin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Tatlı, ekşi ve mükemmel. Muhtemelen bunu yapan kadından pek de farklı değil.

Whoa, Cannon. Bu düşünce zincirini durdur. Onu on dakikadan daha az bir süredir tanıyorsun.

Ben tepsideki bardakları birbiri ardına kaldırıp kahve hariç her şeyin tadına bakarken Drew sessiz kalıyor. Başımı sallayarak martiniyi yerine geri koyuyorum.

"Benimle gel," diyorum ona, dokunulmamış iki bardağı da kaparak. "Ofisimde konuşalım."

"İçkiler ne olacak?" diye soruyor.

"Onlar çoktan servis edildi. Sadece baskı altında nasıl bir performans sergileyeceğini görmek istedim. İş hakkında konuşmanın zamanı geldi."

DREW

Cannon Freeman'ı, adını John Jacob Astor ve soyguncu baronlar zamanında New York sosyetesindeki en zengin on bin kişiyi tanımlamak için kullanılan Yukarı On Bin'den alan Yukarı On'a kadar takip ediyorum. Bu kulüp için tamamen uygun, ancak şehirdeki en zengin on bin kişinin kapıdan içeri girmesine izin vereceklerinden bile şüpheliyim. Tüm araştırmalarımın göre, Upper Ten'in ayrıcalığı artık paradan çok daha fazlasıyla ilgili.

Lüks halı adımlarımı yumuşatırken, duvarları kaplayan zengin ahşap panellerin arasından iki çalışan çıkıyor gibi görünüyor. Hayır, görünmüyorlar. Çıkıyorlar. Paneller gizli kapılar gibi açılıyor ve bir adam gömme humidora doğru yönelirken, kısa, siyah saçlı bir kadın daha önce boş olan barın arkasındaki yerini alırken bana göz kırıyor.

Bekle. Diğer çalışanlar da bu işin içinde miydi? Patronlarının yeni kızı ateşle imtihan edeceğini biliyorlar mıydı?

Daha fazla merak etme şansım olmuyor çünkü Cannon'ın uzun bacaklı adımları bir panelin önünde duruyor ve avucunu tahtaya bastırıyor. Panel sessizce açılıyor.

"Bu iyi bir numara." Yorumum bir mırıltı olarak çıkıyor.

Sessizce, bu duvarların içinde başka ne numaralar sakladıklarını merak ediyorum. Bu da doğru seçimi yaptığıma olan inancımı pekiştiriyor. Yukarı On, Casso suç ailesini alaşağı edecek ve yaptıklarının bedelini ödetecek kanıtları bulacağım yer.

Cannon göz kırparak, "Kutsal odaya hoş geldiniz," diyor.

Hayır, hayır. Onu hapse atmayı düşünürken seksi görünmesine izin veremem. Cannon Freeman'ın kurallara uymadığı açık ve öngörülemezliği onu beklediğimden daha tehlikeli yapıyor.

Onu koyu yeşil ve altın çizgili bir duvar kaplamasıyla kaplı bir koridorda takip ediyorum. Pirinç aplikler duvarları süslüyor ve sıcak bir parlaklık veriyor.

Birkaç kapalı odayı geçtikten sonra, Cannon koridorun sonunda bir kapı açıyor ve içeri girmem için bana işaret ediyor. Dudaklarında tembel bir sırıtışla, "Bir kez içeri girdin mi, bir daha asla çıkamazsın," diyor.

Bu yorum neredeyse dengemi bozuyor ama yapmaya çalıştığı şeyin bu olduğunu hissediyorum ve neşeli ifademi korumaya devam ediyorum.

"Çalışmak için harika bir yer olmalı." Ses tonum yüz ifademle uyuyor ve onun ağırlaşmış bakışları daha da yoğunlaşıyor.

Beni çuvallatmaya mı çalışıyor?

Tamamen erkeksi alana adımımı attığımda, deri kokusu ve bana mobilya cilasını hatırlatan limon kokusuyla karışan bir miktar puro dumanı algılıyorum. Ağır ahşap bir masa yaklaşık bir metre boyunca uzanıyor ve önünde iki yeşil deri kulüp sandalyesi var.

Cannon etrafımdan dolanarak masanın arkasındaki yüksek arkalıklı koltuğun önünde duruyor. Arkasındaki alanı tavandan tabana kitap rafları dolduruyor, burayı bir puro salonu yöneticisinin değil, bir avukatın ofisi gibi gösterecek kadar çok kitapla dolu.

"Otur."

Eteğimi düzeltiyorum ve kendimi esnek derinin üzerine bırakıyorum. Ben oturur oturmaz o da beni takip etti.

Bir centilmen mi? Pozisyonu göz önüne alındığında bunun bariz bir sonuç olduğu düşünülebilir ama ben daha iyisini biliyorum. Cannon Freeman'ın gerçek mirasının ne olduğunu biliyorum ve Dominic Casso'nun oğlu ne kadar kusursuz davranışları olursa olsun ya da takım elbisesi ne kadar pahalı olursa olsun asla bir vahşiden fazlası olamaz.

"İstersen özgeçmişimin ve referanslarımın bir kopyası var," diyorum, aramızdaki sessizliği bozmasını beklemeden.

Koltuğa yerleşiyor ve dirseklerini tahtının üzerindeki bir kral gibi dolgulu deri kollara dayıyor.

"Buna gerek yok. Gönderdiğin belgeyi zaten inceledim. Otuz günlük deneme süresine tabi olarak işe alındınız. Doksan gün sonra tam haklar. Tanya'ya rapor vereceksin, baş sunucum. Sana ipleri gösterecek ve eğer ona dayanabilirsen, iyi iş çıkaracaksın. Eğer başaramazsan, içgüdülerim yanılmış demektir. Bir kez olsun." Cevap vermeme beklerken parmaklarını dikleştiriyor.

Sanki şifreli konuşuyormuş ve şifreyi çözmek için bir anahtara ihtiyacım varmış gibi ona bakıyorum.

Bu kadar önemli bir şey bu kadar basit ve kolay olamaz.

"Yani ... beni işe mi alıyorsun? Öylece mi?"

"Kusursuz referanslarına dayanarak, seni işe alacağımı daha kapıdan içeri girmeden biliyordum. Yarın başlıyorsun. Sabah 10'da burada ol."

siyah ve beyazdır. Siyah pantolon ya da etekten siz sorumlusunuz. Tanya sabah eğitiminiz başlamadan önce size gömlek getirecek."

Bununla birlikte ayağa kalkıyor ve Cannon Freeman'ın doğal halinin neredeyse sürekli hareket etmek olduğunu hissediyorum. On adamdan daha fazla enerjiye sahip gibi görünüyor ve bu enerji neredeyse canlı bir telden gelen akım gibi titreşiyor.

Sanki evren bana bir uyarı göndermeye çalışıyor. *Bu adama nasıl davrandığına dikkat et.* Uyarılara kulak verme konusunda hiç iyi olmadım, ama bu durumda . . . Başarısızlığın beni tehlikeye atacağını biliyorum.

Ayağa kalktım ve yeni patronuma elimi uzattım. "Bu fırsat için teşekkür ederim, Cannon. Başlamak için heyecanlıyım."

Yine de gülümsemem onun için değil. Kendim için. Her şey plana uygun giderse, Cannon Freeman, babası ve tüm Casso aile örgütü yakında hapisanede, tam da ait oldukları yerde olacaklar.

Kümese bir tilki soktunuz Bay Freeman. Davetiniz için teşekkürler.

DREW

İşi aldım!

Yasss, kızım! Yapacağını biliyordum! Beni görmeye gel. Kutlama yapıyoruz.

Yukarı On'un bulunduğu binanın girişinin hemen dışında durmuş, Randi'nin mesajına nasıl cevap vereceğimi düşünüyordum. Hemen cevap vermediğimde, telefonum bir dizi emoji'den oluşan bir mesajla titriyor - çifte beşlik çakan iki çift havaya kalkmış el, birbirine çarpan altı şampanya kadehi ve *sikin* kodu olan üç patlıcan.

Randi'nin aklının nerede olduğunu bildiğimden, onunla Lambo'da buluşmak isteyip istemediğim konusunda tereddüt ediyorum. Orası apartmanımızdan bir blok ötede popüler bir spor barı ve Randi Brown'la ilk tanıştığım yer. Orada ayda birkaç vardiya çalışıyor, bar sahibinin ona ihtiyacı olduğunda yerini dolduruyor ve inanılmaz derecede arkadaş canlısı.

Normalde yeni bir kimliğe bürünmeye hazırlanırken, davama doğrudan yardımcı olamayacak arkadaşlar edinmekten kaçınıyorum. Her nasılsa, Randi bu sefer bir istisna oldu. Sizi eve kadar takip eden, çok tatlı ve sizi güldüren, hayır diyemeyeceğiniz bir köpek yavrusu gibi. Ama Randi bir köpek yavrusu olmak yerine, tanıdığım tüm insanlardan daha gerçek bir özgüvene sahip, 1.80 boyunda bir Amazon kadın. Kutlamaya gelme daveti de en az kendisi kadar samimi.

Mesajlaşmamızda daha fazla emoji beliriyor ve yemin ederim ki kararsız olduğumu bildiği halde beni etkilemek için böyle yapıyor. Bu oyunu ilk oynayışımız değil. Neredeyse sekiz aydır yas tutup araştırma yaptığım için kiraladığım çıplak daireye geri dönüp yarına hazırlanmak için notlarımı gözden geçirmeliyim ama damarlarımda enerji dolaşıyor. Odaklanabilmem için biraz yakmam gerekiyor.

Kendimi bundan vazgeçiremeden başparmaklarım ekrana dokunuyor ve hatta çoğunlukla değil çünkü bana daha da fazlasını anlatacağına söz verdi.

röportajımdan sonra gizemli Cannon Freeman.

BEN: Geliyorum. Ama patlıcanı es geç.

Yavaş ol, genç padawan. Onlar benim için, senin için değil. Bu gece sırada üç tane var. Hepsini yakalamak için sabırsızlanıyorum. Kıçını buraya getir ve eküriyi oyna.

New York'un kalabalık bir kaldırımında, yayalar sanki akan bir nehirde bir adaymışım gibi etrafımda akarken, vücudumu titreten büyük kahkahalar attım. Tabii ki tüm penisler onun için. Neden aksini düşüneyim ki?

"Güzel gülüyorsun, tatlım. Bir erkeğin kalbine iyi gelir o."

Omzumun hemen ötesinden kaba, çakıllı bir ses geliyor ve ben ve daha önce hiç tanışmadığım bir adamla yüz yüze geldim. Ama kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Çelik grisi saçları çizgili alnına dökülüyor ama kırmızı yanakları tıraş edilmiş. İlk düşüncem, omuzlarında bir ömür boyu günah taşıyan bir adam için duruşunun fazla dik olduğu. Eğilmesi ya da en azından vicdanının taşıdığı ağırlıktan dolayı biraz kambur durması gerekirdi. Ama muhtemelen vicdanı yoktur çünkü o *Dominic Casso*'dur. Casso suç ailesinin başı.

Ve bana bakıyor. *Lanet olsun.*

Gülümsemem dudaklarımdan silinmeye başladığında, onu tekrar yerine sıkıştırıyorum. *Aptalı oyna. Aptalı oyna.*

Karşımdaki adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranarak, bronzlaşmış elini uzatırken başımı yana eğiyorum.

"Ben Dom."

Sertçe yutkunuyorum, parmaklarımı onunkilere geçirip sanki bana dokunan teninden defalarca kan yıkadığını bilmiyormuşum gibi elini sıkarken kılığımı sıkı sıkıya tutunuyorum.

"Ben Drew," diyorum, sesimin boğukluğunun kalbimin göğsümü delip geçmeye çalışmasından değil de gülmemden kaynaklandığını umarak.

"Drew." Dom ismimi yavaşça söylüyor, sanki bedenini deniyormuş gibi. Ya da belki beni ölçüp biçiyor.

Tam olarak emin değilim, ama yüzde doksan dokuz emin olduğum adamın önünde durup tüm dünyayı mahveden çağrışı yapmak içimi burkan bir duygu. Elimi hemen bırakmadığında elini koparmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bakışlarını kırıyorum, çünkü o delici siyah gözler ruhuma açılan pencereyi arıyor gibi görünüyor. Dominic Casso'nun kendine ait bir ruhu olamayacağı düşünülürse bu garip.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Drew. Sanırım yollarımız tekrar kesişecek. Bu arada gülmeye devam et, güzel kız." Parmaklarımı bırakmadan önce beni değerlendiren bakışlarını üzerimde gezdiriyor.

Bakışlarını kırıyorum ve a r a m ı z a mümkün olduğunca mesafe koymak isteyerek bir adım uzaklaşıyorum. Ancak o zaman bizden bir adım ötede duran, takım elbiseli, linebacker boyundaki iki adamın taşlaşmış yüzlerinde şüpheyile bu alışverişi izlediklerini fark ediyorum.

Tabii ki güvenliği var. Eminim onlar olmadan bu sokaklarda yürüseydi, dört blok içinde ölmüş olurdu.

"Memnun oldum, Dom." Cevap veriyorum ama her zamanki gibi yalan.

Küçük bir gülümsemeyle az önce çıktığım binanın girişine doğru dönüp uzaklaşıyor -tıpkı oğlunun içki siparişlerini sıraladıktan sonra beni barda bırakıp giderken yaptığı gibi.

Kapılar onun ve iki korumasının üzerine kapandığında tuttuğum nefesi nihayet bırakıyorum. Sistemimde dönüp duran kararlılık korkuya değil, sağlam, sarsılmaz bir yemine dönüşüyor.

Gülümsemeye devam et, Dom. Hapishanede bu neşeye ihtiyacın olacak.

* * *

"Neden bu kadar uzun sürdü, kızım? Beni ektiğini sanıyordum!" Randi barın öbür ucundan bağırıyor ve mekandaki herkesin eşikte duran bana bakakalmasına neden oluyor.

Benim gibi biri için ilgi odağı olmak iki ucu keskin bir kılıçtır. Eskiden ilgi odağı olmak isterdim ama bu, seçtiğim zaman radarın altında uçmanın çok daha fazla faydası olduğunu fark edene kadar böyleydi.

Ama Drew Carson'ın dediği gibi, ilgi odağı olmak soruşturmamı tehlikeye atmaz. Kendi üvey annem bile şu anda beni tanıyamazdı ve bu sadece

Kısmen, çünkü babasının kızı kategorisine giren bir çocuğa ilgi göstermeye asla zahmet edemezdi. Sebebin geri kalanı mı? Kemik yapımın beynine kazınmış olması gerekirken, kalın bir makyaj tabakası, renkli lensler ve peruğun arkasını göremeyecek kadar bencil.

İşi aldım, şimdi kutlama zamanı ifadesini t a k ı n a r a k Randi'ye gösterişli bir el sallıyorum. "Sadece yirmi dakikamı aldı."

Bana ulaşmak için önünden geçen bir adamı kalçasıyla kontrol ediyor. "Kutlama hiçbir kadını ya da erkeği beklemez," diyor kollarını omuzlarıma atıp beni cömertçe donatılmış göğsüne yaslar. "Seninle gurur duyuyorum. O havalı işi kapabileceğini biliyordum."

"İkimizden birinin bu kadar emin olmasına sevindim." Sarılmaya karşılık veriyorum ve ayrıldığımızda beni Lambo'nun duvarını kaplayan bir düzine televizyondan birinin altındaki bir masaya götürüyor.

"Şimdi şuraya otur, ben de sana sevdiğin o kız gibi köpüklü şeylerden getireyim ve patronuma bu gecelik izinli olduğumu söyleyeyim."

"Bunu yapabilir misin?" Ona soruyorum, başımı çevirip tıka basa dolu bara ve çılgınlar gibi koşuşturan diğer iki garsona bakıyorum.

Randi gümüş rengi siyah saçlarını bir *pfft* ile omzunun üzerinden atıyor. "Tabii ki yapabilirim. Molamda onu bir güzel becerdim. O kadar sert boşaldı ki neredeyse prezervatifi parçalayacaktı. BRB, GF."

Kalçaları biradan yapış yapış olmuş bir zemin yerine bir podyumdaymış gibi bir o yana bir bu yana sallanarak ve yüksek çizmelerinin altında fıstık kabukları çıtırdarak uzaklaşıyor. Mekândaki her erkeğin gözleri, attığı her adımda zıplayan göğüslerine ya da kalçalarına yapışmış durumda.

Bakışlarımı file çoraplarından, ganimet şortundan ve göbeğini açıkta bırakan siyah-beyaz çizgili formasından ayırıp bardaki beylerden hangisinin bu gece eve götürmeyi planladığı üç patlıcanı temsil ettiğini tahmin etmeye çalışıyorum. Ya da eve bile değil. Randi'nin az önce kanıtladığı gibi, iş takılma yerlerine gelince fırsat eşitliği var.

Mola sırasında olanları menajerine anlattıktan sonra, diğer üçünü de tavlarsa bir günde dört erkek olacağını anlamak için matematikte çok iyi olmama gerek yok. Ama ben yargılayıcı bir namuslu değilim ve Randi'nin ne yaptığı Randi'yi ilgilendirir. O tam da söylediği gibi, erkek gibi düşünen ve takılmayı seven bir kadın. Herkes kendi yoluna.

Beni masada yalnız bıraktığında, bugünkü olaylar ve Cannon Freeman ve Dominic Casso ile karşılaşmalarım aklıma geliyor.

Beyin.

Yaşlı Casso ile kaldırımda karşılaşmamın aptal şansı olduğunu söylemek istiyorum. . . ya da ilahi bir müdahale, ama emin değilim. Mafyada olan herhangi bir şey gerçekten tesadüfi midir? *Onları araştırdığımı biliyor olabilirler mi?*

Nasıl bileceklerini bilmiyorum. Araştırmamı tamamen anonim tuttum. Bildiğim tek şey, hacker arkadaşım Ariel sayesinde izlerimi nasıl örtbas edeceğim, özellikle de dijital olarak. Her iki adamın da aylardır baktığım resimleri babamın gizli dosyalarından çıktı ve taşındığım günden beri onları dairemden çıkarmadım.

Bölge savcısına teslim etmeyi planladığım davayı araştırmak ve inşa etmek için yüzlerce saatimi harcadım ve bugünden sonra çok sağlam bir sonuca vardım - o güvenlik kamerası fotoğrafları ikisine de adalet sağlamadı. Dominic Casso bir aydan kısa bir süre içinde yetmiş yaşına girecek olabilir ama fiziksel olarak bunu asla söyleyemezsiniz.

Acaba gayrimeşru oğlu da yaşlanacak mı?

Bu sessiz soru beni şaşırtıyor ve otomatik olarak kapatıyorum. Ne kadar iyi yaşlanacağı umurumda değil, çünkü hapiste olacak. Ait olduğu yerde.

Yeni patronumu ve kışından bir çeyrekliği nasıl sektirebileceğimi düşünmeme sözüm yaklaşık otuz saniye daha sürüyor. Randi masaya iki bardakla birlikte bir şişe Veuve Clicquot koydu.

"Vay be. Bu da nereden çıktı?" Şaşkınlıkla bakışlarımı klasik sarı etiketten ona çeviriyorum, çünkü Lambo's Sports Bar'ın bu pahalı şampanyayı stoklamasına imkân yok.

"Senin için özel olarak aldım çünkü o röportajı başaracağını biliyordum. Şimdi söyle bana, onu becerecek misin?" Eflatuna çalan dudaklarını geren bir sırıtışla karşımdaki uzun tabureye kayıyor.

"Ciddi misin sen?" Sadece birkaç aydır tanıdığım bir kadından gelen bu cömertlik jesti karşısında şaşkına döndüm. Yaşayan son aile üyem, üvey annem, yeni bir işe girdiğimi bilse bana tebrik mesajı bile atmazdı. Zahmet bile etmez. Göğsümde bir şeyler sızlıyor ve bunun yüzeye çıkan aidiyet ihtiyacım olduğunu anlayacak kadar kendimin farkındayım.

Terapistim sorunlarımı ortaya çıkararak zengin oldu, en önemlisi de babam öldüğünden beri sağlam bir destek sistemi olmadan yaşamak için bukalemunun insan eşdeğeri olmak.

"Tabii ki. Bunu hak ediyorsun. Şampanyayı ve sevişmeyi," diyor Randi fokurdayan sıvıyı her iki kadehe de doldururken. Şişeyi masaya koyduktan sonra bir flüt alıyor ve benim de aynısını yapmamı bekliyor.

Üvey annem en iyi kristalden başka bir şeyle şampanya içilmesine burun kıvırırdı ama benim umurumda bile değil. Kadehi sapından tutup kaldırırken, *bu gece daha fazla küçültme sorunu olmayacağına* yemin ediyorum. Kadehleri tokuşturuyoruz.

"Tebrikler, bebeğim."

"Teşekkür ederim. Cidden Randi, bu her şeyin ötesinde."

Ben yudumlarken Randi onunkini arkaya yatırıp içiyor. "Psh, öyle bir şey yok. Arkadaşlar böyle yapar. Ayrıca, bu bok bedava değil ve ödediğin bedel de *pislik*. Dökül bakalım. Onun hakkında her şeyi duymak istiyorum. Görüşme sırasında sana asıldı mı? Kıcını ellemeye çalıştı mı? Cannon Freeman'ın tam bir *köpek* olduğunu duydum."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Randi henüz cevap vermeye hazır değildi. Geçmiş tecrübelerime dayanarak, araya girmeye çalışmadan onun konuşmasına izin vermek daha faydalı. Hangi altın parçalarını toplayacağınızı asla bilemezsiniz.

"Arkadaşım Tricia, adamın taksiye binmesine izin vermeden önce elini eteğinin altına soktuğunu ve üç blok içinde onu orgazm edene kadar parmakladığını söyledi. Belli ki trafiğin yoğun olduğu bir saatti ve kız kolay boşalıyor ama yine de. Bu etkileyici bir şey." Randi hançer şeklindeki uzun tırnaklarını Formica masanın üzerine vuruyor. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, eflatun dudaklarına uyuyorlar ve uçları gümüş parıltılarla kaplı.

Beynimde sessiz bir protesto dalgalanıyor, sanki bir parçam bu güzel adamın tam bir fahişe olduğuna inanmak istemiyor. *Bu da ne demek oluyor?* Erkek fahişesi olması umurumda bile değil. Benim için zerre kadar önemi yok.

Şampanyamı yudumluyorum ve kendime daha fazla bilginin daha az bilgiden daha iyi olduğunu ve onu gömdüğümde bunun tabuta bir çivi daha çıkacağını söylüyorum.

Arkama yaslanıyorum ve daha fazlasını öğrenmeye hazırlanırken sert ahşap taburedeki pozisyonumu yeniden ayarlıyorum. "Gerçekten mi? Anlat bakalım. Eğer yeni patronumun elleri dolaşıyorsa, bilmem gerek."

Randi başını arkaya atıyor ve öyle bir kahkaha atıyor ki, göğüslerinin küçük kazağından dışarı fırlayacağından endişeleniyorum.

"Bu neden komik?" Az önce söylediklerimi kafamda tekrarlayarak soruyorum.

Bana göz kırpmıyor. "Gülmek senin için değil. Bu gece için sıraya koyduğum üç sik için. Erkekler bir kadını gülerken görmeye bayılır. Bu onların sikleri için uyuşturucu gibidir."

Hemen Dominic Casso'nun kaldırırmda bana söylediklerini hatırladım ve bu düşünceyi olabildiğince hızlı bir şekilde kapattım. *Lütfen Tanrım, bana potansiyel bir yatak partneri olarak bakmadığını söyle. Bu sadece . . . Hayır. Hayır. Hayır, hayır. Hayır. Hayır. Hayırın canı cehenneme.*

Randi şampanya şişesini kaldırarak iki kadehimizi de dolduruyor. "Ve ayrıca," diyor, iki bardak arasında gidip gelirken tek bir damla bile masaya çarpmadan ustalıkla dolduruyor. "Endişelenmen gereken onun ellerinin dolaşması değil. O büyük, gezgin bir aleti olan bir köpek. Aynı amcığı asla iki kez sikmez. Son birkaç yıldır neredeyse her gece yeni bir orospu aldığını duydum ve hepsi daha fazlası için yalvarıyor, ama o kendi özensiz saniyeleriyle hiçbir şey yapmak istemiyor."

Göğüs uçları neredeyse görecek kadar öne eğilmesinin patlıcanların yararı için mi yoksa gerçekten bana bir sır vermeyi planladığı için mi olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Sesini fısıltıya indirdiğinde cevabımı almış oluyorum.

"Ailenin bir sonraki reisi olabileceğini düşündükleri için onun için sıraya giriyorlar. Güç, en büyük kadın mıknaıısıdır."

Ailenin bir sonraki reisi. Randi'nin bu kadar bilgiyi nereden aldığını bilmiyorum ama söz konusu adamla ikinci bir şans elde edemeyen kadınlardan biri olduğunu varsayıyorum.

Cannon Freeman'ı kadınlarla dolu bir odada, elleri özel dikim takım elbise pantolonunun ceplerinde gezinirken hayal etmek zor değil. Birinin önünde durup çenesini kaldırıyor ve şöyle bir şey söylüyordu: *"Hadi. Bu gece benimle geliyorsun. Bütün gece."*

Aptalca bir nedenden dolayı, bu görüntü karşısında kalçalarım birbirine yapışıyor. Adamın, sevimsiz cümleye rağmen bunu başaracak kadar gücü ve varlığı var.

"Bunu görebiliyorum," diyorum ona, sanki bu bilgi anekdottan başka bir şey değilmiş gibi yudumlarken.

Randi'nin ısıltılı kahverengi gözleri yüzüme dikiliyor. "Onu becermek istiyorsun. Bunu inkâr etme. İnkâr edeceğini biliyordum." Sanki bir ödöl kazanmış gibi yumruğunu havaya kaldırıyor.

"Ne? Hayır. Tabii ki istemiyorum."

Bir yanım ihtiyacım olan bilgiyi almak için baştan çıkarmayı düşünse de bunu şiddetle reddediyorum ama sadece bir gece bir işe yaramayacak. Cannon Freeman tek bir öldürücü orgazmdan sonra yastık sohbetinde her şeyi anlatacak türden bir adam değil. Hayır, bana dolaylı olarak güvenmesi gerekiyor.

Bana kayda değer bir şey söylemeden önce. Bir mafya ailesinde aptal ya da patavatsız olarak bu kadar uzun yaşayamazsın.

"Psh. Seni becerirdi. Hatta belki birden fazla kez. Tanrım, bu memeler olmaz mıydı? Tek gecelik büyüü bozacak kadın sen olsaydın?"

Ona gözlerimi deviriyorum. "Prensin öpücüğünü bekleyen Uyuyan Güzel gibi mi?"

Randi gülerek, "Eğer Uyuyan Güzel, iki kez sikmek için doğru amı bekleyen koca sikli bir adam olsaydı," diyor. "Kahretsin, bu iyi bir hikaye olurdu. Bunu yazmalıyım."

Telefonunu siyah dantelli sütyeniyle sağ göğsünün arasına sıkıştığı yerden çıkarıyor ve notlar alırken başparmakları ekranın üzerinde uçuşuyor.

Telefonu bırakır bırakmaz sormadan edemiyorum: "Röportajdan önce bahsetmediğin, paylaşmak istediğin başka bir şey var mı? İşimi korumama yardımcı olacak herhangi bir şey?"

Randi telefonunun kenarına bir çivi çakıyor ve parıltı barın ışığında yanıp sönüyor. "Onun için çalışan herkesi becerdiğini duydum, ama bu çok da şaşırtıcı değil. Kim karşı koyabilir ki? Hmm ..."

"Babasıyla ilişkisi nasıl?" Onu, koltuğumda kıvrınmama neden olan cinsel konulardan uzaklaştırarak soruyorum.

Randi'nin gözleri açılıyor ve başını bana ve şampanya kadehlerine doğru eğiyor. "Bunu yüksek sesle söyleme. Herkesin içinde ve Tanrı aşkına, bu kadar yüksek sesle değil." Sanki bizi öldürmeye gelen bir suikast timi arıyormuş gibi barı tarıyor.

Sesimi alçaltıyorum ve daha da yaklaşıyorum. "Yine de bu bir sır değil. En azından işe başvurduğumda böyle söylediğini sanıyordum."

"En kötü saklanan sır olabilir, ama hakkında konuşmak isteyeceğin bir şey değil... ne demek istediğimi anlıyorsan," diye fısıldıyor Randi.

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Çünkü Casso ailesine fazla yaklaşırken yakalanan insanların sonu bir metre derinlikte olur. Tabii şanslılarsa.

Bu düşünceyle kutlama havam kaybolurken, Randi'nin arkasından bir adam yaklaşıyor ve elleriyle iki omzunu birden kapatıyor.

"Seni burada izlemek beni öldürüyor, bebeğim. Sen ve arkadaşın gelip bize katılmak ister misiniz? İkinize de iyi vakit geçireceğiz."

Adam otururken Randi'nin boyu kadardı ama Randi adamın sol omzundaki eline baktı - kocaman eline- ve kirpiklerinin altından ona baktı. "Küçük bir adam için oldukça cesursun."

"Ben her yerde küçük değilim. Söz veriyorum."

Neredeyse boş olan şampanya bardağıma bakarak flörtlerine kulak misafiri olmanın garipliğinden kaçınıyorum. Yaklaşık beş dakika sonra, varlığımın *de trop* olduğuna karar verdim.

"Gitmeliyim, Randi. Yarın yeni işle ilgili büyük gün. Şampanya için çok teşekkür ederim. Sen en iyisisin."

Randi ve arkadaşı tabureden kayışımı ve çantamı omzuma atışımı izliyorlar. Ayağa kalktığımda beni sarı peruğumun tepesinden siyah deri botlarımın parmak uçlarına kadar tarıyor.

"Bize katılmaktan çok memnun olursun bebeğim."

Boyum 1.80 ve doğrudan gözlerinin içine bakabiliyorum. Randi'nin tipinin tam olarak böyle biri olduğunu düşünmezdim... ta ki Randi'nin tipinin hemen hemen herkes olduğunu hatırlayana kadar.

"Teşekkürler, ama ben eve gidiyorum." Kolumu Randi'nin omzuna dolamak için masanın etrafından dolanıyorum ve randevusuna dokunmaktan kaçınarak ona yarım bir kucak veriyorum. "Dikkatli ol."

Beni kendine daha da sıkı sarıyor. "Her zaman. Eldiven yok, aşk yok. İlk günden sonra seninle konuşurlar. Öldür onları."

Bardan çıkarken, Randi'yle bu arkadaşlığı sahte bahanelerle kurduğum için içimde bir pişmanlık hissediyorum. O iyi bir insan. Bundan sonra ne olursa olsun, bunların hiçbirinin ona geri dönmeyeceğine dair kendime söz veriyorum.

DREW

Ertesi sabah fuayenin eşiğinden geçerken Yukarı On'un paralı havasını içime çekiyorum. Adını henüz bilmediğim Sir No Neck, kollarını kavuşturmuş, büyük ve uzun bir takım elbise içinde ayakta duruyor.

İlk başta bunun sıradan bir poz olduğunu düşünüyorum, en azından takım elbisesinin çizgilerindeki ince farklılığı görene kadar. Hayır, kollarını rahat görünmek için kavuşturmamış. Muhtemelen omuzundaki gizli kılıfından iki tabancayı benim mermileri kaçırmak için eğilmemden daha hızlı çekebiliyor.

"Bayan Carson," diyor okyanustan daha derin bir sesle, Brooklyn konuşmasını canlı bir şekilde renklendirerek. "Yukarı On'a hoş geldiniz. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Bay Freeman için buradaki işlerle ben ilgileniyorum."

"Teşekkür ederim, Bay "

"Hayır bayım. Sadece Grice."

Mümkün olan en kısa sürede, mümkün olan her insanla yakınlaşmaya başlamak isteyerek elimi uzatıyorum. "Seninle tanışmak bir zevk, Grice. Ben Drew. Bayan Carson meselesi benim için de fazla resmi."

Ayı gibi pençesi uzattığım elimi kapatıyor. "Hayır. Sen klas bir kadınsın. Bayan Carson olsun."

Gülümsediğimde, elimi beklediğimden daha nazik bir şekilde sıkıyor ve arkasından kapıyı açmam için beni serbest bırakıyor.

"Ona gününü göster. Havlayıp duruyor. Bu tipleri bilirsin."

"Ne? Kim?" Soruyu ben soruyorum ama onun dikkati çoktan girişten fuayeye doğru yürüyen bir sonraki kişide.

Grice'ın şifreli sözleri aklımdayken Üst On'a adım atıyorum ve boş salonu incelemek için duruyorum.

Burası zengin erkekler için bir cennet. Her **b e r j e r** koltuk, insanı oturup bir kadeh konyak içmeye ve on altı kat altımızdaki şehir sokaklarının koşuşturmacasından uzakta bir puro tütürmeye davet eder. Seçkinliğiyle

Müşteriler, ister ünlü ister kötü şöhretli olsunlar, Üst On'un üyelerinin rahatsız edilmekten endişe etmesine gerek yok.

Dün fark ettiğim limon kokusu bugün daha da güçlü, sanırım bu da temizlik ekibinin lüks mekânı titiz tutmak için elinden geleni yaptığını gösteriyor.

"Geç kaldınız."

Arkamdan gelen keskin bir ses beni kesiyor ve dönüp uzun boylu, fit, açık kahverengi loblu bir kadınla yüzleşiyorum.

"Saat onda burada olmam gerekiyordu, değil mi?"

Saatime bakıyorum, ama onu çıkardığımı unutuyorum çünkü bir garsonun sağlam bir açıklama yapmadan oymalı bir Cartier saat takmaması gerektiğini düşünüyordum ve *babamın gazetecilik okulundan dereceyle mezun olduğum için bana verdiği* saat, verilebilecek en kötü saat olurdu. Aptalca şeyler hakkında yalan söylememeye çalışıyorum, bu yüzden onu takmamaktan nefret etsem de evdeki çekmecemde güvenle saklanıyor. Ama yine de, cep telefonuma son bakışımdan hala en az on dakika erken geldiğimi biliyorum. Yıllarca muhabirlik yaptığım için her yere erken giderim.

"Saat dokuz kırk yedi. Tüm eğitim toplantıları dokuz buçukta başlar, yani geç kaldın. Hadi ama, bir sabahta öğrenmen gereken çok şey var." Parlak siyah topuklu ayakkabılarının üzerinde dönüyor ve Cannon'ın dün beni mülakata götürdüğü panele doğru yürüyor.

Ona haddini bildir. Havlıyor. Şimdi Grice'ın neden bahsettiğini çok iyi anlıyorum.

Cannon'ın saat onda burada olmamı söylediğini de biliyorum ama kadınla tartışmayacağım, özellikle de kendini tanıtmadan çekip gittiği için. Onun şef garson Tanya olduğunu varsaymak zorundayım, bu da yeni işimin *harika* olacağı anlamına geliyor.

Gizli kapıdan çıkarken ona ayak uydurmak için hızlı adımlarla içeri giriyorum ve koridorda onu takip ediyorum.

"Personel dinlenme odası tam burada." Soldaki son kapının önünde duruyor. Koridorun sonundaki kapı kapalı ve acaba patron içeride mi diye merak ediyorum.

Cannon'ı tekrar görme düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. *Bunlar beklenti ürpertileri değil. Bunlar korku,* diyorum kendime.

Kadın parmaklarını şıklatıyor ve çenemi ona doğru çekiyorum.

"Dikkatini ver, Carson." Kapıyı itiyor ve ahşap dolaplardan oluşan bir duvarı işaret ediyor. "Sen yedi numaralı dolaptasın. Anahtarı kaybetme. Cannon cıvata kesicileri kırmaktan nefret eder."

Şirret tavrından benden hoşlanmadığı belli. Bunu herkes anlayabilir ama onun düşmanlığını kazanacak ne yaptım bilmiyorum.

"Anladım." Aramızda birkaç santim olmasına dikkat ederek yanından geçip yedi numaralı dolaba doğru ilerliyorum.

Ben çantamı içeri sokarken, cebinden bir dizi anahtar çıkarıyor ve onları diğer duvardaki dolabın kilidini açmak için kullanıyor. İki tane tertemiz beyaz gömlek çıkardı.

"İkisini de dene. Hangisi üzerinize daha iyi oturuyorsa onu seçin ama göğüslerinizi de açıkta bırakmayın. Bunun için burada değiliz, anladın mı?"

"Elbette."

Gözleri, yalan söyleyip söylemediğimi ve bu işe zengin bir adam kapmak için girip girmediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi kısıyor. *Keşke gerçeği bilseydi.*

"İçki içer misin?" Ağzından çıkan bir sonraki soru beni daha da şaşırtıyor.

"Biraz. Akşam yemeğinde bir kadeh şarap ya da arkadaşlarla bir kokteyl. Daha önce barmenlik yaptım, o yüzden desteğe ihtiyacın olursa yolumu bilirim."

Militan bir ifadeyle sözümü kesti. "Kastettiğim bu değil. Bütün gün, her gün diyorum. Sadece akşamları dinlenmek için değil."

Başımı sallıyorum ve yüzümde ne görüyorsa teftiştten geçmiş olmalı.

Başını sallayarak, "Güzel. Burada ihtiyacımız olan son şey, birinin barın arkasına geçip vardiyayı atlatmak için bir shot alması. Burada alkol içersen kovulursun. Eğer seni bir şey çekerken ya da hap içerken yakalarsam, Cannon seni kendisi dışarı atar. Anladın mı?"

"Evet. Kesinlikle. Aklımın ucundan bile geçmez."

Dolaptan uzaklaştı ve yüz hatlarındaki saldırganlık biraz azaldı. "İhtiyacınız olan bedende birkaç tane daha sipariş edeceğiz. İşiniz bittiğinde bar alanında sizi bekliyor olacağım. Çabuk olun."

İki askıyı bana doğru ittirdikten ve ben de onları aldıktan sonra, o çalışanların dinlenme odasından kaybolana kadar nefesimi tutuyorum.

Doğru. Kesinlikle havlıyor.

Hızlıca gömleği deniyorum ve ne olur ne olmaz diye büyük bedeni seçiyorum, çünkü söz konusu o olduğunda daha fazla yanlış adım atmak istemiyorum. Gömlekle birlikte

Giydiğim gömleği çantamla birlikte dolabın içine tıktırdım, atılmış bedeni tam da dolabın içinde olması gereken yere astım, omuzlarımı dikleştirdim ve onunla yüzleşmek için dışarı çıktım.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın beni korkutup kaçıramayacak.

* * *

BİR SONRAKİ^{SAAT} bulanık bir şekilde geçti.

Gündüz vardiyasında çalışan barmen Letty ile tanışıyorum; siyah pantolon, beyaz gömlek ve barmen üniforması olduğunu tahmin ettiğim siyah yelek giymiş neşeli, bekâr bir anne. Siyah köşeli pixie kesim saç modeli ve koyu kahverengi gözlerine kesinlikle yakışıyor. Bana akşam vardiyasındaki meslektaşının Stefano olduğunu ve onu seveceğimi söylüyor. Onun sözüne güveniyorum ama büyükannemin üç yıl önce ölene kadar izlediği pembe diziden fırlamış gibi bir ismi olan adamla tanıştığımda vereceğim kararı saklı tutuyorum.

Kulübün düzenini, hangi odaların puro için olduğunu ve hangilerinde sigara içilemediğini öğreniyorum. Camlı oda kış bahçesi olarak adlandırılıyor, bu da bana hemen Clue'yu ve muhtemelen şamdanlı Albay Mustard'ı düşündürüyor.

O kadar etkili bir şekilde bastırdığım keder, bu düşünceyle birlikte kabarıyor. Babam ve ben sürekli Clue oynardık. Ve her zaman lanet olası şamdanlı Albay Mustard'dı.

Söz veriyorum, adaleti sağlayacaksın baba. Söz veriyorum.

Ne yazık ki, hafıza şeridindeki küçük gezintim, Tanya'nın neden bir üyeyle ayrılmama izin verilmediğine dair konuşmasının ortasında bana bir azar kazandırıyor, bu da doğrudan göğüslerimi dışarıda bırakan bir gömlek seçmemem konusundaki uyarısına karşılık geliyor gibi görünüyor. *Sanki bu gerçekten bir sorun olacaktı gibi.*

"Dikkatini veriyor musun? Tanrım. Seni işe almış olması nasıl mümkün olabilir?" Tanya henüz bana kendini tanıtmamış olmasına rağmen tersliyor. Sonra omzumun üzerinden bakıyor ve içeri girdiğim andan beri yüz hatlarını sıkıştıran ekşi ifade hemen tatlı, sıcak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Selam Cannon. Bu sabah nasılsın?"

Anında ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Kalın halı ayak seslerini boğsa da yaklaştığını hissedebiliyorum. Ama hiçbir şey onun varlığının büyüklüğünü bastıramaz. Parmaklarımı yumruk yapıp ona dair rahatsız edici farkındalığımla savaşıyorum.

"Günaydın, Tanya. Drew." Yanımda durdu ve ben onun oyulmuş elmacık kemiklerine, güçlü çenesine ve yoğun ela gözlerine baktım. "Eğitim nasıl gidiyor?"

Tanya'nın hemen ona ne kadar korkunç biri olduğumu düşündüğünü anlatmasını bekliyorum, sözde geç gelmemden başlayarak, Cannon'ın onu düzelterek umuyorum çünkü bana saat onda gelmemi söylemişti. Ama şaşırtıcı bir şekilde düzeltmiyor.

"Bunu söylemek için çok erken ama senin kararlarına güveniyorum patron. Bunu biliyorsun." Bakışları Cannon'a yapışıyor ve parmakları sanki uzanıp ona dokunmak istiyormuş ama izleyicileri olduğu için dokunamıyormuş gibi iki yanında bükülüyor.

"Onun için çalışan herkesi beceriyor," diye fısıldıyor Randi'nin sesi beynimin içinde. "Endişelenmen gereken onun dolaşan elleri değil. O büyük, gezgin bir aleti olan bir köpek. Aynı amcığı asla iki kez sikmez."

Oh Tanrım. Umarım durum böyle değildir, çünkü yeni amirimin benden nefret etmesi, çünkü patronun yatağına geri gelmediğinde benimle yatmaya çalışacağından emin olması cehennem gibi garip ve son derece yararsız olurdu.

"Ona iyi bakacağını biliyordum. Bugün işin bittiğinde onu Matteo'yla tanıştırmayı unutma. Bu öğleden sonra onu envanter konusunda eğitecek." Cannon Freeman ancak hayatımda kısa süre içinde gerçekleşecek ve kimsenin bana haber verme zahmetine katlanmadığı bir şey hakkında açıklama yaptıktan sonra manyetik kişiliğinin tüm gücünü üzerime yöneltiyor.

Doğrudan gözlerimin içine bakıyor, kaşları sanki makyajımın katmanlarının altını görmeye çalışıyormuş gibi çatılıyor.

İyi şanslar. Makyaj yapmamın bir sebebi var.

"Soracağın bir şey var mı, Drew?"

Cannon'a binlerce sorum var ama sadece iki tanesi çok ama çok önemli: Casso ailesi babamın ölüm emrini neden verdi ve bunu kim yaptı? Ama tabii ki bunları soramam.

"Soru yok." Yüzümde adım kadar sahte, neşeli bir gülümsemeyle yalan söylüyorum. "Tanya harika bir iş çıkarıyor. Bugün onu gölgelemek ve ipleri ilk elden öğrenmek için heyecanlıyım."

Tanya'dan kızgın bir oflama duymayı bekliyordum ama yüz ifadesi saf bir tapınma ifadesi.

Yüce Tanrım. Bu çok garip.

"Mükemmel." Cannon'ın bakışları üniforma gömleğimin üzerinde geziniyor. "Buna sevindim. İşe alımlarda hata yapmaktan hoşlanmam. Bundan iyi bir şey çıkmaz. Bir ara

Tanya ve Matteo'nun cevaplayamadığı sorulara daha sonra cevap verirsiniz."

Gözleri beni terk ettikten ve yarım adım geri çekildikten sonra bile, açıkça bizden ayrılmaya niyetli, incelemesi cildimin her yerinde küçük iğne izleri gibi kalıyor. Daha önce hiçbir erkeğin bu kadar farkında olmamıştım ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

"Sana bir sorum var," diyor Tanya, ses tonundan bal damlayarak, o daha dönmeden.

Sahte gülümsemesinin kenarlarının şimdiden aşınmamış olması etkileyici. Daha birkaç dakika önce süper sürtük yarışmasını kazanabilecekken bu kadar etkili bir şekilde rol yapması çok çaba gerektiriyor olmalı.

"Bunu öğle yemeğinden sonra ofisinizde konuşabilir miyiz?" diye soruyor. "Eminim ne konuşmak istediğimi biliyordur."

Kirpikleri mi titredi? Tanrım, çok kötü durumda.

"Bugün olmaz, Tanya. Meşgulüm." Cannon'ın ses tonu bir anda yumuşaklıktan sertliğe dönüşür.

Tanya sanki itiraz ediyormuş gibi alt dudağını ısırtıyor ama Cannon gizli koridorda kaybolurken başka bir şey söylemiyor. O gider gitmez çenesi bir santim yükseliyor ve burnunun ucuyla bana bakıyor.

"Çalışırken beni kötü gösterme, yoksa yarın kışına tekme yersin."

Ve . . . superbitch geri döndü.

DREW

Sonraki iki saat boyunca Tanya'yı odada çalışırken, masadan masaya verimli bir şekilde geçerken, siparişleri alırken ve kulüp üyeleriyle dostane bir şekilde sohbet ederken gölgeliyorum.

Benim için tam bir sürtük olmasına rağmen, üyeleri gülünç bir kolaylıkla idare ettiğini itiraf etmeliyim. Anlaşılan buradaki tek bukalemun ben değilim.

Yeni bir masaya geçiyoruz ve Cannon'ı onurlandırdığından sadece birkaç watt daha sönük olan parlak gülümsemesi, son derece özel olmasıyla ünlü bir aktörün üzerine düşüyor. Bir keresinde hiç sosyal medya hesabı olmadığını okuduğumu hatırlıyorum ve bir keresinde bir gazeteciye halka sadece performanslarını borçlu olduğunu söylemişti, ruhunu değil. Tabii ki medya bu olaydan sonra röportaj için peşini daha çok bırakmadı; ben de bu görevi reddettim çünkü gerçekte neyin peşinde olduğunu öğrenmek için çöplerini karıştırmak beni ilgilendirmiyordu.

"Selam Tanya. Seni görmek güzel," diyor Silas Bohannon okuduğu gazeteyi indirirken.

"Seni de Silas. Bugün içiyor musun, yemek mi yiyorsun, yoksa sadece sigara mı içiyorsun?" diye soruyor ve her masada yaptığı gibi beni yeni stajyer olarak tanıtmamayı tercih ediyor.

Hmmm. Neden diye düşünmeden edemiyorum. Bölgesel mi? Son iki saat içinde hizmet verdiğimiz diğer erkekler iş adamları ve politikacıları ve Silas Bohannon bizim ilk ünlümüz.

"Yemek ve sigara. Her ne kadar antrenörüm bana humidor anahtarımı teslim etmem gerektiğini söyleyip dursa da." Gülümseyerek başını sallıyor. "Her zaman istediğini alamaması çok kötü."

"Kesinlikle. Birkaç kötü alışkanlık olmadan hayat nedir ki?" Tanya öne doğru eğilip önündeki şarap kadehini kaldırıyor.

Onun sorusuna yanıt vermek yerine, beni daha iyi görebilmek için boynunu büküyor. "Arkadaşın kim?"

Tanya sanki yanında durduğumu unutmuş gibi omzunun üzerinden bakıyor. "Bu Drew. İşin inceliklerini öğreniyor. İlk günü."

"Memnun oldum, Drew." Bakışları üzerimde yoğunlaşıyor. "Daha önce tanışmış mıydık? Tanıdık geliyorsun."

Midem bir anda düğüm düğüm oluyor, ama tepkimi sıradan bir şaşkınlığa dönüştürüyorum. Beni daha önce televizyonda görmüş olsa bile t a n ı m a s ı n a imkân yok. Bu işe girerken, bazıları daha önce de görüştüğüm, şehrin en seçkin üyelerinden oluşan bir kalabalığın karşısına çıkacağımı biliyordum ve görünüşümü mümkün olduğunca değiştirmek için büyük çaba sarf ettim. Ben sadece bukalemun değilim, çok da iyiyim.

"Daha önce tanışmış olsaydık kesinlikle hatırlardım efendim. Ama tanışmadığınızı rahatlıkla söyleyebilirim." Ses tonumu dostça tutuyorum, kasıtlı olarak bir parça yıldız çarpması enjekte ediyorum, ancak ellerimi belimde sıkıca kenetliyorum.

Silas beni daha yakından tarıyor. "Emin misin? Son zamanlarda şehirde seçmelere katılmadın mı?"

Neyse ki Tanya'nın gürleyen kahkahası beni bir cevap bulmaktan kurtarıyor. "O aktris değil, Silas. Güven bana. Hâlâ garsonlukta başarılı olup olamayacağımı anlamaya çalışıyoruz."

Tanya nasıl oluyor da beni bu açıklamayı yapacak kadar iyi tanıyormuş gibi hissediyor, hiçbir fikrim yok ama bunun için ona sarılmaya hazırım.

Bu soru dizisini kesin bir şekilde kapatmak için ekliyorum, "Ben sadece tanıdık bir yüze sahip insanlardan biriyim. Sizinle tanışmak bir onur efendim. Öğle yemeği seçiminizi yaptığınızda siparişinizi almaktan mutluluk duyarım."

Tanya'nın kahkahası yerini sivri bir bakışa bırakıyor. Muhtemelen siparişini almayı teklif ederek onun ayağına bastığımı için kızgındır, ama bu konuşmayı bitirmek için onun öfkesini göze alacağım.

"Somonlu Sesar salata, peynir yok, kruton yok, sos yanında. Aslında çok sıkıcı ama süper kahramanlık yapmanın bedeli bu sanırım. Bir şişe de duru su lütfen."

"Filmi izlemek için sabırsızlanıyorum," diyor Tanya, karşılaşmanın kontrolünü yeniden ele geçirerek. "Öğle yemeğini birazdan getireceğiz ve Matteo'ya yemeğini bitirdiğinde her zamanki odanı kullanacağını söyleyeceğim."

Silas'ın dikkati hâlâ aramızda bölünmüş durumda. "Teşekkürler hanımlar. Tanıştığımıza memnun oldum, Drew."

Biz masadan kalkarken Tanya mutfığa doğru bir hamle yapıyor ve biz kapıdan içeri girene kadar durmuyor. Buz mavisi gözlerini bana çeviriyor.

Parmakları bileğime kelepçe gibi yapıştı. "Şu anda her ne düşünüyorsan, dur. Burası Silas'ın bu şehirde yaltaklanan hayranlarından kaçabildiği tek yerlerden biri, *açık* olması gereken başka bir yer değil."

İçimdeki her şey Silas Bohannon'ın umurumda olmadığını söylemek istiyor ama bu sadece daha fazla soruya davetiye çıkarmak olur.

"Anlaşıldı mı?"

Tırnakları derime batarken Tanya'nın bakışları yaralayacak kadar keskin. Ve bu kadın tarafından zerre kadar saygı görmek istiyorsam ya şimdi ya da asla diyeceğimi biliyorum.

"Benimle sorununun ne olduğunu bilmiyorum Tanya, ama buraya çalışmaya geldim. Başka bir şey için değil. Şimdi senden saygılı bir şekilde, seni zorlamadan önce elini üzerimden çekmeni istiyorum." Taş gibi soğuk ses tonum ne kadar ciddi olduğum konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmıyor.

Tanya oflayıp puflayarak ve dişlerini gıcırdatarak bileğimi bırakıyor. "Buradasın çünkü buranın sunabileceği bir şeyi istiyorsun. Bu yüzden hepsi burada iş bulmaya çalışıyor. Zengin adamlara kolay erişim, karşılığında biraz emmek ve sikişmek için hayatının bedelini ödemek. Ya da Cannon'ın dikkatini çekmeye çalışıyorsun. Tahmin et ne oldu? O yasak bölge. Bara çırlıçıplak uzanıp bacaklarını onun için açsan bile sana dokunmayacak. Anladın mı?"

Omuzlarımı dikleştirerek, gözlerimi akuamarinden kahverengiye çeviren renkli lenslerle ona bakıyorum ve kığımın üstüne yatıyorum. "Düzenli bir iş ve maaş çeki için buradayım. Hepsi bu. Hikayenin sonu."

Tanya'nın gözleri, bakışları kazığa oturtacak kadar delici olana kadar kısılıyor. "Sana inanmıyorum."

"Neye inandığın umurumda değil ama sana bir şey söyleyeyim, patronunu yatağında istemiyorum. Beni korkutmak için bölgene işlemene gerek yok. Şimdi, eğer bacağını kaldırmayı bitirdiysen, işimize geri dönelim." Tanya'nın devam eden bakışları altında gömleğimin manşetlerini düzeltiyor ve çenemi yukarı kaldırıyorum.

"Senden hoşlanmıyorum ve bu da uzun sürmeyeceğin anlamına geliyor. Şimdi git Silas'ın siparişini şefe ver ve sakın işi berbat etme. Aslında, yap. Çünkü ilk gününde seni kovmak için bir nedenim olmasını çok isterim."

Mutfaktan dışarı çıktığında tek düşünebildiğim, *"Lanet olsun. Muhtemelen bunu daha iyi idare etmeliydim."*

* * *

Neyse ki, Letty'nin amcası olduğunu öğrendiğim, şakaklarını kırçılaştıran mürekkep rengi siyah dul tepe noktalı yaşlı Kübalı Matteo ile antrenman yapmak beni önümüzdeki üç saat boyunca Tanya'nın iğrenç tavırlarından uzaklaştırıyor. Geniş camlı odanın içinde, puro bilgimi değerlendiriyor ve yeterli buluyor; bunun için babama teşekkür etmeliyim.

Babam her zaman akşam yemeğinden sonra arka güvertede sigara içerek kendini şımartırdı. İşte o zaman içimde araştırmacı muhabir olma ateşini yaktı ve genç gazetecilerin kendi dünyasına girdiklerinde yeterince iyi bilmediklerini düşündüğü şeyleri bana öğretti.

Nasıl objektif olunur. Doğru bakış açısı nasıl aranır. Nasıl tarafsız olunur ve sadece doğru olduğunu düşündüğünüz sonucu destekleyen kanıtları aramak yerine her zaman gerçeği bulmaya odaklanılır. Araştırmanız beklediğinizden farklı bir yöne gittiğinde açık fikirli olmayı, çünkü gerçekleri olduğundan başka bir şeye dönüştürmekten daha kötü bir şey yoktur.

Sonra annemden sakladığı seramik tabaktaki küllere dokunur ve tüm bunların bizim sırrımız olduğunu hatırlatmak için bir parmağını dudaklarına götürürdü. Sanki babamı ispiyonlayacakmışım gibi. Hayır, ağzından çıkan her kelimeyi bir sünger gibi emedim. Benim için başka bir kariyer şansı yoktu. Büyüyünce tıpkı babam gibi olmak istiyordum.

"Konuyu kapatmadan önce, işinizin en zor ama bir o kadar da basit kısmından bahsetmeliyiz."

Kendimi şimdiki zamana ve o aziz anılardan uzağa sürükleyerek, bakışlarımı bir kutu Cohiba'nın kapağından kaldırıp Matteo'nun kırmızı yanaklı ifadesiyle buluşuyorum.

"O da ne?"

"Üst satış sanatı." Eliyle odanın sol tarafını işaret ediyor; burada cam cepheli nemlendiriciler, maksimum görünürlük sağlayan açılı raflarda kutu kutu puroları barındırıyor. "En pahalı envanterimizi burada tutuyoruz, her puro bir öncekinden daha değerli. Hiç şüpheniz olmasın, eğer yangın alarmı çalacak olursa, ayrılmadan önce puroları dışarı çıkarırız. Onlar benim çocuklarım gibidir, anlıyor musunuz?" Kutulara el sallarken sesi Küba'nın egzotik tınısını taşıyor.

Bir adım daha yaklaşp etiketleri tarıyorum. "En pahalısı hangisi?"

Oradaki cam vitrine doğru ilerliyor ve ustalıkla sarılmış puroların bulunduğu bir kutuyu işaret ediyor. "Puroyu puro yapan ille de markası ya da ismi değildir.

bir puro pahalıdır. Bazen de arkasında yatan hikaye ve nadirliktir. Bunlar Fidel Castro'nun kişisel puro silindirleri tarafından yapıldı. Artık bulmak neredeyse imkânsız."

"Çok etkileyici. Ne kadar bunlar?"

"Çubuk başına on bin dolar alıyoruz. Fransız Devrimi'nden kalma, içimi beş bin dolar olan konyakla ya da Pappy Van Winkle'la iyi gider." Matteo gülümseyerek bana döndü. "Senin görevin de müşterileri buradaki deneyimlerini her şeyin en seçkiniyle güçlendirmeye ikna etmek. Mahremiyet ve konfor dışında en değerli teklifimiz bu."

Satmam gereken diğer pahalı puroları sayıyor: çubuk başına yaklaşık on iki yüz dolar ya da kutusu yüz binin üzerinde olan el yapımı deve kemiği kutularında saklanan Gurkha Black Dragons. Arturo Fuente Opus X, ki şu anda kutu başına otuz binin üzerinde büyük bir fırsat gibi görünüyor. Cohiba Behikes, kutu başına yirmi binin altında olduğu için benim gözümde neredeyse kelepirci fiyatlı. Fiyat skalası, bir tanesi yüzlerce dolardan sadece elliye kadar değişen purolarla aşağı doğru devam ediyor.

Her kelimeyi hafızama kaydediyorum; bu, kayıt cihazımın arızalanması ya da kaydın boğuk çıkması ihtimaline karşı röportaj yaparken geliştirdiğim bir alışkanlık.

Bir saat sonra cama vurulunca dikkatimi çekiyor. Tanya'nın beni çağırdığını görmeyi bekliyordum ama Cannon orada durmuş bizi izliyordu.

Ne kadar zamandır oradaydı ve ben nasıl fark etmedim?

Suçtu, puroların özel ihtiyaçları nedeniyle burada daha gürültülü olan havalandırma sistemine atıyorum.

Matteo dostça bir ifadeyle patrona el sallıyor. "Zamanım doldu, Drew. Daha fazla ders için geri gelmekten çekinme. Purolar ve hikâyeleri hakkında ne kadar çok şey bilersen, işinde o kadar etkili olursun."

İşimde etkili olmak istememin tek nedeninin camın diğer tarafındaki adamın ne bildiğini öğrenmek olduğunu bilmesine imkân yok. Ve eğer bunu doğru yaparsam, asla öğrenemeyecek.

Elimi uzattım ve Matteo elimi sıktı. "Zaman ayırdığınız ve uzmanlığınız için teşekkür ederim efendim. Benim için bir zevkti."

"Yabancılık çekme. Tanya ile iyi şanslar. Kolay biri değildir ama çevresine girdiğinizde size sadık kalır."

Tanya hakkında bir uyarı daha. İlginç.

Cannon'ın açmakta olduğu kapıya doğru ilerliyorum ve yüz hatlarının bu sabah onu gördüğümdeki gibi rahat değil de gergin olduğunu fark ediyorum.

İlk düşüncem *bildiği*. Ama bu imkânsız. Ariel dünyanın en iyi bilgisayar korsanlarından biri. Mafyanın elinde onun benim için yarattığı sahte kimliği çözebilecek kimse yok.

Kalbim küt küt atarken neme odasından çıkıyorum ve onun konuşmasını bekliyorum.

"Seninle ofisimde konuşmam gerek."

DREW

İlk günümde patronumun ofisine çağrılmak, özellikle de yüzünde anlaşılmaz bir ifade varsa, sıradan bir çalışan için iyiye işaret değildir.

Peki ya benim gibi biri için? Dehşete giden tek yönlü bir bilet.

Beynimin rasyonel kısmı bunun vardiyamın bitiminden sonraki bir formalite olduğunu umuyor. *Ya da belki Tanya beni kovdurmak için bir şey söylemiştir?* Bunların her ikisi de şu anda düşünebildiğim diğer alternatife, yani Silas Bohannon gibi birinin beni tanımasına tercih edilir.

Boğazımda bir yumruyla, Cannon'ı ofisine kadar takip ederken adımlarıma odaklanıyorum, onları Cannon'ınkilerle eşit ve aynı hızda tutuyorum. İçeri girdiğimizde kapıyı kapatıyor.

"Otur."

Arkama bakasım geliyor ama sessizlik içinde emrine itaat etmekten yanayım. Ben kendimi deri koltuğa bırakana kadar masasının arkasına oturmuyor.

"İşi bırakacak mısınız?" Cannon'ın sorusu beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

"Ne?"

"Bugün işi bırakacak mısınız?" Bu kez daha yavaş konuşuyor, mükemmel bir şekilde telaffuz edilen her kelimenin altında bir gerilim akımı yatıyor. Ela gözleri cızırdıyor ve sanki ona yalan söylemem için bana meydan okuyor.

Zaten söyledim, Cannon. Kesinlikle devam edeceğim.

Bir elini sinirli bir hareketle koyu kahverengi saçlarının arasından geçirirken kürek kemiklerim deri sırtlığın dolgularına baskı yapıyor.

"Bunu planlamıyordum," diye dikkatle cevap veriyorum. "Bunu neden sordun ki?" Ses tonumdaki şaşkınlık tamamen gerçek.

"Çünkü Tanya senin bu işi beceremeyeceğini düşünüyor. Yarın gelmeyeceğin üzerine para yatırıyor."

Göğsümün derinliklerinde yanan öfkenin doğrudan bir sonucu olan ısı, sistemimi dolduruyor. Ağzımdan çıkmaya can atan sözcükleri durdurmak için dişlerimi kenetliyorum ve onun yerine derin bir nefes alıyorum.

Cannon beni dikkatle izliyor, sanki yüzümde göstermemeye çalıştığım her geçici duyguyu gözlemliyormuş gibi, ben de *şef garsonun tavır ayarlamasına ihtiyaç duyan büyük bir kaltak* olmadığı bir yanıt hazırlıyorum.

Anlaşılan Cannon cevap vermemi beklemekten sıkılmış olacak ki, "Seni bıraktırmaya çalışacak. Seni uyarırdım ama burada işler öyle yürümüyor. Eğer onunla başa çıkamazsan, işle de başa çıkamazsın."

"Onunla ve işle başa çıkabilirim, *efendim*." Son kelimedeki vurgu sıkılmış dişlerimin arasından geliyor.

Cannon sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir bileğini dizinin üzerine çaprazladı. "Taş gibisin, değil mi Drew? Bu, buradaki kadınlarda pek sık görmediğim bir özellik."

"Fark ettiğim kadarıyla buralarda pek kadın yok," diyorum, ne tür bir tepki aradığından emin değilim.

"Kadınların Yukarı On'a üyelik için başvurmalarına izin verilmiyor. Sadece yılda iki ya da üç kez gerçekleşen özel günler için kulübe girmelerine izin veriliyor. Ama benim bahsettiğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

Bana doğal gelen bir meydan okumayla çenemi kaldırıyorum. Amacının ne olduğunu bilmiyorum ama bu işi alır almaz kaybetmeyeceğim. *Burada olmam gerekiyor*. "Neden bahsediyoruz, efendim?"

"*Efendim* saçmalığını kes. Benim adım Cannon. Burada hiç kimse bana efendim demedi ve bunu saygıyla söyledi, bu yüzden kimse bunu söylemesin. Anladın mı?"

"Evet, s-. Yani evet, Cannon."

Bileğinin çaprazını açıyor ve dirseklerini masaya dayamak için sandalyesinde öne doğru kayıyor. "Güzel. Çünkü sahip olduğun cesaretle burada iyi iş çıkaracaksın. Tanya'yı kazanırsan daha da iyi olursun. Senden nefret etmesi senin suçun değil. Senin konumundaki herkesten nefret ederdi. Bu benim suçum, ama bunu senin için düzeltmeyeceğim."

Tam bir pislik. Tek gecelik ilişkileri yüzünden ona kızgın olduğunu biliyor ve hıncını benden çıkarmasına izin mi verecek? Pislik hareket.

Çenem yükseliyor. "Seninle yatmıyorum. Eminim *bunu* anladığı anda bir sorunumuz kalmayacaktır."

Cannon'ın kafası geriye atıyor ve gözleri bana dikiliyor.

Hay sikeyim. Bunu söylememeliydim. Baştan çıkarmayı bilgi almak için son çare olarak görüyorsam, fena halde çuvallamışım demektir.

Cannon'ın bakışları beni delip geçerken göğsü kabarıyor. "Kim demiş?" Kelimeler sessiz ve tehlikeli çıkıyor ve öfke yüzünden sistemime hücum eden ısı bacaklarımın arasında birikiyor.

Hayır. Hayır. Baştan çıkarma son çaredir. İlk seçenek değil. Asi kadınsı organlarımın üzerine zihinsel bir kova buzlu su döküyorum ve cesaretimi pekiştiriyorum.

"Ben. Bu kapıdan giren her kadını becermen umurumda değil ama listede ben olmayacağım."

Yüzünde yırtıcı bir gülümseme beliriyor ve eğer bu onun için iyi bir bakış değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum. Yeşil ve kehribar rengi bakışları benimkileri yakalayıp tuttuğunda iç çamaşırlarım boşa gitmiş oluyor.

"İlginç." Masanın üzerinden bir kâğıt parçasını bana doğru itmek için bakışlarımıza ara veriyor ve başını kaldırdığında, bir saniye önceki yoğunluktan eser yok.

Vay be. Sanki maskesini değiştirmiş gibi. Seçtiğim meslek göz önüne alındığında bu numara benim için çok etkileyici.

"Bu arada," diyor ben kâğıda bakarken, "işte programın. Eğitimin bitene kadar gündüz çalışacaksınız ve akşamları seni rahatlatacağız. Kulüp gece ikiye kadar açık, tabii bir üyemizden özel bir talep gelmezse, bu durumda gerekirse bütün gece açık kalacağız."

"Eyalet İçki İdaresi'nin bununla bir sorunu yok mu?" Soru ortaya atılır atılmaz, aptalca bir soru olduğunu anladım. *Burası bir mafya işletmesi.*

Cannon'ın ağzının kenarlarında bir sırıtma belirdi. "Drew, herkes için geçerli olan pek çok kuralın bizim için geçerli olmadığını göreceksin. Ama gerçekten endişeleniyorsan, SLA başkanı yarın akşam burada olmalı. Cohiba'larına bayılır." Ayağa kalkıyor ve kapıya doğru el sallıyor. "Kendini dışarıda gösterebilirsin."

DREW

İkinci gün de birinci gün gibi ilerliyor, ancak programımda yazılı olan saatten on beş dakika önce geliyorum. Dolabımın kapısında dört tane ütülenmiş beyaz gömlek asılı ve çantamı yerleştirdikten sonra birini giyiyorum. Tanya kapıdan içeri girmeden tam beş dakika önce yerdeydim.

Dünkü halinin iyi olduğunu düşünüyorsam, bugünkü ruh hali daha da kötü. Benimle neredeyse hiç konuşmuyor. Onu sessizce takip ediyorum, emirleri ezberliyorum ve hatta bir keresinde mutfak personeline iletirken onu düzeltiyorum. Bu bana hiç iyilik kazandırmıyor.

Saat dörtte, bir iş için ayrılması gerekiyor ve Letty'yi gideceği bir saat boyunca benim bekçi köpeğim olarak atıyor. Cannon hiçbir yerde bulunamıyor ve Casso ailesinin yasal operasyonlarından birine sızma fikrimin işe yarayıp yaramayacağını merak etmeye başlıyorum.

Sabırlı olun. İşe yarayacaktır. Sebat edin.

Azim, babamdan öğrendiğim bir başka özelliktir. Amansız bir kararlılıkla birleşen sessiz bir güç duygusuna sahipti. Bir sorundan ya da soruşturmadan vazgeçtiğini düşünebilirsiniz ama o asla vazgeçmezdi. Büyük Kanyon'dan geçen bir su gibi onu aşındırmaya devam ederdi.

"İyi araştırmacı gazeteciler her zaman gösterişli ve cesur değildir. İncelik için söylenecek çok şey vardır."

İncelik. Bunu yapabilirim. Belki de Tanya'nın kışına hangi pahalı puroyu soktuğumu anladıktan sonra bana bakmaya zorlukla dayanabilir.

"Onun olayı ne?" Köşede bir rapçi ve bir plak yöneticisine servis ettiğimiz içki tepsisine bir votka martini koyarken Letty'ye soruyorum.

"Kimin anlaşması?" Letty sanki burada ikimizden başka bir kadın daha varmış gibi etrafına bakınıyor.

"Tanya'nın."

O bana cevap veremedi Grice yanımda beliriyor.

"Birinizin bir dakikalığına kapıya bakması gerekiyor. Patron gitti, Matteo meşgul ve Tanya da henüz dönmedi. Gerçi içeri kimse girmemeli. Bir teslimatı karşılamak için aşağı inmem gerekiyor."

"Drew'in masalara tek başına servis yapmasına izin verirsem Tanya hepimizi öldürür." Letty Grice'den bana baktı. "Kapıyı idare etmekte rahat mısınız?"

Her yeni çalışan gibi ben de ona enerjik bir şekilde başımı sallıyorum. "Tabii. Elbette.

Neye ihtiyacınız olursa."

"Teşekkürler, Bayan Carson."

Grice'i girişe kadar takip ediyorum ve o da genelde durduğu köşeyi işaret ediyor.

"Burada takıl. Beş dakika içinde döneceğim. Üyelerin refakatçi olmadan bu kata **ç ı k a b i l m e l e r i** için anahtar karta ihtiyaçları var ama umarım ben yokken kimse gelmez."

"Ben halledebilirim Grice. Ne yapman gerekiyorsa yap."

İri adam kulüpten çıkıyor ve ben, beni cevaplara bir adım daha yaklaştırabilecek belgeleri araştırabileceğim bir odayı korumaya bırakmasını dileyerek nöbet tutuyorum. Ne yazık ki, yüksek tavanı, ağır pirinç aydınlatma armatürleri, dede saati ve özenle bakılmış keman yaprağı incir ağacıyla fuaye hiçbir şey sunmuyor. Bunun keman yapraklı incir olduğunu bilmemin nedeni, iç mekan bitkileri konusunda neredeyse estetik ameliyatları kadar titiz olan üvey annem olabilir. Şu anda kırk beş yaşında görünüyor ama dikkat etmezse birkaç yıl içinde yüzü yeni gerilmiş Joan Rivers gibi görünecek.

Kapı açılmadan önce büyükbabamın saati üç dakika boyunca tik tak yapıyor. Grice'in beklediğimden daha çabuk döndüğünü görmeyi bekleyerek gülümsüyorum ama öyle olmuyor. Onun yerine kendinden emin adımlarla yürüyen bir adam geldi.

"Genelde kapıya bakan o serserinin yerine buradaki yardımcımı güzel bir kıza yükselttiklerini görmek güzel. Nasıl gidiyor, tatlım?"

Bu adamda beni hemen tersleyen bir şeyler var ve bakışları duş almam gerektiğini hissettiriyor.

"Grice birkaç dakika içinde dönecek. Ona yardım ediyorum."

Adam bana doğru bir adım atıyor ve sesini alçaltmaya çalışıyor ama tonu hâlâ amacına göre çok yüksek. "Onun yerine senin bana yardım etmene ne dersin? Benim zevkime göre biraz yaşlısın ama yine de seni iyi bir şekilde gezdirebilirim."

Tüm ürkütücü uyarılarım çıldırıyor, ama *Ew, iğrenç* demek yerine. *Asla* ve *asla*, gülümseyip kibarca cevap veriyorum. "Özür dilerim efendim. Bu kulüp politikasına aykırı."

Kulübe doğru el sallamak için elimi uzatıyorum ama Tanya ana kapıdan giriyor.

Adam dönüp Tanya'ya bakıyor ve Tanya'nın yüzü bembeyaz oluyor.

"Burada ne işin var?" diye soruyor adama hızla, sonra bakışları bana yöneliyor. "Grice hangi cehennemde?"

"Bir teslimatla görüşüyor," diyorum, burada neyi kaçırdığımı merak ederek. "Beş dakikalığına kapıdan beni sorumlu tuttu."

"Lanet olsun."

Adamın yumuşak, nazik gülümsemesi kayboluyor. "En sevdiğim küçük kaltak nerede? Onu benden uzak tutamayacağını biliyorsun."

"Seni ilgilendirmez," diye tersledi Tanya. "Ve eminim ki yapabilirim."

Burada ne haltlar dönüyor? Tanya'nın ifadesi öldürücü bir öfkeyle çarpılırken dikkatim ikisinin arasında gidip geliyor.

Ona kendini beğenmiş bir gülümseme veriyor. "Onu bulacağım. Ona sürekli bebek bakıcılığı yapamazsın. O bir yetişkin ve kendi kararlarını kendisi verir."

Tanya'nın parmakları pençe şeklinde kıvrılır. "Ona bir daha yaklaşırsan, seni kendi ellerimle öldürürüm."

Adam ona saldırıyor, tahmin edebileceğimden çok daha hızlı hareket ediyor. Bir saniye içinde Tanya'yı duvara yasladı, elleri omuzlarında, onu sarsmaya hazırdı.

"Destegi olmayan bir kaltak için büyük laflar-

" İç kapı uçarak açılır.

"Ellerini koparıp sokağın aşağısındaki fahişelere vermeden önce ondan uzak dur ki, müşterilerine mastürbasyon yapabilsinler." Cannon'ın sessiz ve ölümcül sesi hemen arkamdan bu tehdidi savuruyor.

Ellerine Tanya'dan bilgi almaktan daha çok değer v e r d i ğ i belli olan adam onu bırakıp geri çekiliyor. "Kendini bir bok mu sanıyorsun, Freeman? Babanın kim olduğu sikimde bile değil. Bana dokunursan patronum arkamı kollar. Savaş mı başlatmak istiyorsun? Getir bakalım."

"Aylardır süren müzakereleri mahvetmek üzere olan sensin ve seni saf dışı bıraktığım için kimse beni suçlayamaz. Bunu sadece bir kez daha söyleyeceğim, Donny. Bu kulüpten defol git ve bir daha asla geri gelme, patronun da dahil." Cannon ona doğru yürüyor, ancak İtalyan ayakkabılarının uçları Donny'ninkilere birkaç santim yaklaştığında duruyor. "Çünkü bir daha mülküne ayak bastığında, ceset torbasında gideceksin. Beni anlıyor musun?"

Donny'nin yüzü kül rengine döner ve kapıya doğru geri geri giderken şakaklarında boncuk boncuk terler parlar. Parmakları kapıyı sarar sarmaz

dudağı kıvrılır. "Buna pişman olacaksın."

"Hayır. Pişman olmayacağım. Tıpkı seni yerin iki metre altına gönderdiğim için pişman olmayacağım gibi. Şimdi buraya çıkmak için çaldığın anahtar kartı bana ver ve kışını kaldır. Seninle aynı havayı solumak istemiyorum."

Donny cebinden plastik bir kart çıkarıp dişlerini göstererek Cannon'a fırlattı. Sonra kapıdan çıkıp gidiyor ve üçümüzün de üzerine ağır bir sessizlik örtüsü çöküyor. En azından Tanya Cannon'a koşup kendini onun kollarına atana kadar kimse birkaç dakika konuşmadı.

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. İşlerin böyle gitmemesi gerektiğini biliyorum. Cannon olmadan buraya girmeye çalışacak cesareti olduğunu sanmıyordum.

... "Tanya, Cannon'ın kolları onu sararken sözlerini yarıda kesiyor ve ben hâlâ tam olarak neye tanık olduğumu anlamaya çalışıyorum.

Bu adam hangi rakip mafya ailesi için çalışıyor? Bu bir şekilde davama yardımcı olabilir mi?

Tanya, Cannon'a karşı titriyor ve ben soruşturmamı düşünürken bile aklım başka bir yöne kayıyor.

Birlikte oldukça rahat görünüyorlar.

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor ve sesini alçak bir mırıltıya indiriyor. "Sorun yok, tatlım. Bununla başa çıkacağız. Bir keresinde sana söz vermiştim ve ciddi dim."

Tatlım. Ona tatlım dedi. Bu, birlikte olduklarına dair şüphelerimi kanıtlamak için yeterliydi, ki bu sevindirici olmalıydı. Bunun yerine, yeşil gözlü, pençeli bir canavar ruhumun en küçük parçasından çirkin başını kaldırıyor.

Normal şartlar altında bunu büyütecek bir şey yokmuş gibi güler geçerdim ama girişte donup kaldım, aynı anda hem ondan hem de kendimden nefret ediyorum.

Kıskanç olamam. Eğer kıskanırsam ... bu demektir ki ben ... Bunu kelimelere dökmek bile istemiyorum ama beynim durdurulamıyor.

Onu istiyorum.

Üzerime bir ürperti çöküyor ve açıkta kalan tenimin her santimine yayılan tüylerim diken diken oluyor. *Onu isteyemem. I-*

"Ondan nefret ediyorum." Tanya'nın kaba fısıltısı ancak duyabileceğim kadar yüksek, ama kelimeleri beynimden çaldığı için titrek bir adım geri çekiliyorum.

Cannon Freeman'dan nefret etmem gerekiyordu.

"Şşş. Biliyorum. Hepimiz o piçten nefret ediyoruz."

Tanya burnunu çekiyor ve Randi'nin kullandığını gördüğüm bir hareketle kirpiklerinin altından Cannon'a bakıyor. Kasıtlı olarak baştan çıkarmaya yönelik bir hareket. "Teşekkür ederim. Beni kurtarmaya geldiğiniz için minnettarım."

Bir yanım çok samimi bir sahneye izinsiz girdiğim için geri çekilmek istiyor ama dikkatlerini çekmeden fuayeden çıkamıyorum.

Neyse ki giriş kapısı tekrar açılıyor. Cannon hızlıca Tanya'yı bırakıp ondan uzaklaşıyor ve kadının ona özlemlle bakmasına neden oluyor.

"Ne kaçırdım?" Grice'in bakışları odayı tarar ve boştaki eli silahına giderken diğer eliyle bir kutuyu dengede tutar.

"Donny Linetti," diyor Cannon, adamın adını tiksintiyle telaffuz ederek.

"Siktir." Grice bana baktı. "Özür dilerim Bayan Carson. Böyle bir şeye kalkışacak cesareti olduğunu düşünmemiştim."

"Bu-" Konuşmaya başlıyorum ama Cannon sözümü kesiyor.

"Binayı izliyor olabilir. Ofisimde tam bir güvenlik incelemesi yapıyor olacağım. Bu gecedен önce mükemmel zamanlama."

Cannon etrafımda dolanıyor, bir elini cebine sokarken diğer eliyle iç kapıya uzanıyor. Hiçbimize tek kelime etmeden Üst On'un içinde kayboldu.

"Bu gecedен önce mükemmel zamanlama da ne demek?"

Tanya'nın mavi bakışları buz kesiyor. "Boyunu aşan sorular sorma." Saatini kontrol etmek için aşağı bakar. "İki saat içinde çıkıyorsun. Gitmeden önce bütün bardakların temiz olduğundan emin ol. Bugün artık sana ihtiyacım yok."

Tanya, Cannon'ın peşindeymiş gibi kapıdan çıkıp gözden kayboluyor, ama omzunu neredeyse benimkine çarpmadan değil.

Muhteşem. Şimdi benden daha çok nefret ediyor. O gider gitmez, üzerimden atamadığım bir önsezi hissiyle baş başa kalıyorum.

"Sizi o duruma soktuğum için özür dilerim Bayan Carson. Bir daha asla," diyor Grice.

"Bunun için endişelenmeyin. Nereden bilebilirdiniz ki?" Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve içeri dönüyorum, gece eve gitmeden önce her bardağı yıkamaya ve tertemiz olduklarından emin olmaya hazırlanıyorum.

Mafya üyesi olduğu açık olan Donny Linetti'yi de araştırılacak kişiler listeme ekliyorum.

DREW

Parmaklarım çantamın kayışlarına dolandığı anda dinlenme odasında yalnız olmadığımı anlıyorum. Dikkatle, ensemdeki tüyler diken diken olmamış gibi arkamı döndüğümde, kesinlikle kıskanmadığım Cannon'ın kapıda durduğunu görüyorum.

Nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyor? Bu soruya cevap almak istediğimden emin değilim, çünkü muhtemelen alacağı hapis cezasını artıracak şeylerle ilgilidir. *Neden onun hapis cezasına katkıda bulunmak istemeyeyim ki?*

"Burada kalıp dublör çekmeni istiyorum. Normalde senden bunu istemezdim, özellikle de ikinci gününde, ama bu gece sana ihtiyacım var. Geç gelen garson kız gelmiyor. Tanya da kalıyor."

Daha önce güvenlik incelemesi hakkında söylediği şeyi hatırlıyorum, "bu geceden önce mükemmel bir zamanlama", Tanya hemen bunun benim maaş derecem üstünde olduğunu söyledi.

Soruşturmamda ihtiyacım olan mola bu olabilir.

"Kesinlikle efendim. Neye ihtiyacınız varsa." O görünüşümün her yönünü kataloglarken çantamı dolaba geri indiriyorum.

"Efendim saçmalığı hakkında sana ne demiştim?" "Üzgünüm, s-. Üzgünüm, Cannon. Eski alışkanlıklar."

Değerlendirici bakışları, yalan makinesi testi için CIA incelemesi altındaymışım gibi hissettiriyor. Tedirginim ama lanet makineyi yenmeye kararlıyım.

"Sen Tanya'nın içki dağıtıcısısın," diyor, çenesi sert bir çizgi halinde. "O siparişleri alır ve Stefano'ya verir. Sen de onları masalara götüreceksin. Akşamları ne kadar yoğun olabileceğimizi görmek senin için iyi olacak. Eninde sonunda bu senin vardiyası olacak."

"Kulağa harika geliyor," diyorum, sözlerimin arkasındaki coşkuyu özellikle heyecanlı ama biraz gergin yeni çalışan seviyesine vurmayı hedefleyerek.

Bakışları yüzümde geziniyor ve saç çizgimde duruyor. *Kahretsin. Peruğum kayıyor mu?*

"Bir terslik var."

Midem ayaklarımın altındaki yeşil ve altın şeritli halıya düşüyor. *Hayır. Bu olamaz. İşe yarar bir şey öğrenmeden olmaz.* Cannon yaklaştıkça, Doğu Nehri'ne atılmadan önce ayaklarımın beş galonluk kovalara çimentolandığı hayali beni ele geçiriyor.

Sakin ol. Sakin davran. Sakin ol. Mantramı tekrar ediyorum. *İtiraf etmezsem kimse yalan söylediğimi kanıtlayamaz.* İnsanlar her zaman aldatmanın gücünü hafife alırlar.

"Ne demek istediğinizi anlamadım," diyorum rahat ama kibarca kafası karışmış bir tonla, neyin yanlış olduğunu düşündüğünü öğrenmeyi umarak.

"Üniforman."

İçimi bir rahatlama telaşı kaplıyor ama yine de şaşkınlıkla özel dikim beyaz gömleğime bakıyorum. "Tanya bunu giymemi söyledi."

"Gündüz için. Gece için bir yelek ve kravata ihtiyacın var. Dur bakalım."

Bir elini cebine sokuyor ve Tanya'nın dün gömlekleri çıkardığı dolabı açarken ışıklar gümüş anahtarların şingirtısına takılıyor. Cannon şeffaf plastik bir kuru temizleme torbasına sarılı askıları çıkarıp bana uzatıyor.

"Bu yelekler sana uyar. Hatta muhtemelen ona olduğundan daha çok yakışır." Son cümleyi başını sallayarak mırıldanıyor.

"Kime?"

Kıyafetleri bana doğru itiyor, ben de almak için acele ediyorum. Parmaklarım onunkilere sürtünüyor ve aramızda bir sıcaklık kıvılcımı geçiyor.

Cannon'ın kaşları çatılırken gözleri benimkilere kilitleniyor. "Önemli değil. İstersen şimdi yarım saat ara ver. Bu gece çok meşgul olacaksın."

Kapıya doğru geri çekiliyor ve ben burada az önce ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. . ve bir sonraki vardiyamda kimin kıyafetlerini giyeceğimi merak etmekten kendimi alamıyorum. Aynaya baktığımda peruğumun yerleşiminde de bir sorun olmadığını görüyorum.

Peki, neden bana öyle bakıp duruyor?

* * *

Sonraki birkaç saat boyunca, üst sınıf New York'luların hepsine içki ısmarladım. Ünlü adamlar, kötü şöhretli adamlar, *Forbes* ve *Time* dergilerine kapak olmuş adamlar.

Bin dolarlık konyak bardaklarını dağıtırken ve Matteo'nun envanterindeki en pahalı purolardan bazılarının etiketlerine göz atarken, dikkatimi keskin tutmak için bir oyun oynuyorum - bu gece orada bulunan insanların net servetlerini saymaya çalışıyorum. Geçen hafta *Wall Street Journal*'ın baş sayfasında portresi çizgili olarak yer alan inek adamı eklemeye çalıştığımda duraksıyorum. *Halka arzından sonra altı milyar mı yoksa on altı milyar değerinde olduğunu mu söylediler?*

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ve düşmeye başlıyorum. Neredeyse on iki saattir buradayım ve bütün gün bir şey yemedim. *İneklerin İntikamı* olarak adlandırdığım masa için tepsime bir tur daha içki dolduruyorum ve midem bir aslan sürüsünün şiddetiyle gurulduyor. Tabii ki Cannon bunu duymak için yanımda beliriyor.

"Sana daha önce mutfaktan yiyecek bir şeyler getirmeni söylemeliydim. Bunu şimdi yap. Odaklanmana ve gece yarısından önce masaları toplamaya yardım etmene ihtiyacım var." Yorgunluğumdan ya da hafif olduğumdan emin olduğumdan olabilir-

Yiyeceksizlikten başım dönüyor ama şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Kulüp ikide kapanmıyor mu?"

Takım elbisesinin ceketini düzeltirken ve kulübün zeminini tararken Cannon'ın çenesindeki kaslar geriliyor. Onunla ilgili her şey sakın, derli toplu ve tamamen kontrollü olduğunu haykırıyor. "Bu gece olmaz."

Ben aptal değilim. Büyük bir şeyler dönüyor ve özellikle Donny Linetti'nin daha önce ortaya çıkmasıyla ilgili yorumlarına bakılırsa, bunun mafya işi olduğuna dair ruhumun bir parçasına bahse girerim. *Bu gece* cevapları bulmaya bir adım daha yaklaşmış olabileceğimi hatırlamak bile vücuduma Red Bull içmişim gibi bir yük gönderiyor.

"Neye ihtiyacın olursa, Cannon. Yardım etmek için buradayım."

Görünüşümü tarıyor, üzerime tam oturan üniformamı onaylıyor gibi görünüyor. Sonra bakışları yüzümde daralıyor ve bir kez daha kafamın içini görmeye çalıştığını hissediyorum ki bu benim uzun ömrüm için felaket olur.

"Gece yarısı önemli konuklar gelecek. Hiçbiriyle konuşma. Tanya onlara toplantı salonunu gösterecek."

"Toplantı mı?"

Başıyla kısa bir selam veriyor ve koyu renk saçları alnına düşüyor. "Konservatuarın sağındaki oymalı ahşap kapı. İçeri girme."

"O zaman ... kimseyle konuşamayacaksam ya da insanların hizmet alması gereken odaya giremeyeceksem ne yapmamı istiyorsunuz?" Soruyorum, sırt üstü sallanarak

Topuklular.

"Tanya sana ne yapmanı söylerse." Cebinden bir vızıltı sesi gelir ve gerilir.

"Gitmem gerek. Bu gece hiçbir şeyi berbat etme."

Uzaklaşırken, ardında söylenmemiş sözleri havada asılı bıraktığını hissediyorum. *"Hayatın buna bağlı."*

Omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası yayılıyor. *Sanki biri mezarımın üzerinden geçmiş gibi.* Omuzlarımı dikleştirip kendimi toparlıyorum.

Bu gece o gece. İşe koyulma zamanı.

DREW

İtalyanlar geldi. Gece yarısı oldu ve bir grup adam kapıdan içeri dalmadan önce kulüp tam on beş dakika boyunca sessiz kaldı. Açıkta, temiz bardakları koymayı yeni bitirdiğim barın yanında yakalandım, gülümsedim ve en iyi Vanna White taklidimi yaptım. Tanya'nın toplantı için odaya son rötuşları yaptığı oymalı kapıya doğru ilerlemeleri için sessiz bir işaretle kolumu zarifçe dışarı doğru uzatıyorum.

İçlerinden biri yanımdan geçerken, "Burayı büyütüyorlar," diyor. Grubun en genci gibi görünüyor ve arkaya yatırılmış siyah saçları var.

Bakışları bende Donny'ninkine benzer bir his uyandırıyor, sanki üzerime çamur sıçramış gibi, ama gülümsemem hiç bozulmuyor.

Dört adam toplantıya giriyor -iki önemli konuk ve koruma oldukları belli olan bir çift. Onlar gözden k a y b o l d u k t a n sonra, Stefano'ya ve artık kendimi güvende hissettiğim bara doğru acele ediyorum, adamla sadece birkaç saat önce tanışmış olmama rağmen. Uzun boylu, geniş omuzlu, neredeyse Grice'inki kadar iri yapılı ama genç güvenlik görevlisi gibi kel olmak yerine bembeyaz saçlarını diken gibi şekillendirmiş. Siyah pantolon, beyaz gömlek, siyah yelek ve kravat giyiyor ki bu benim giydiklerimin erkeksi versiyonu.

"Neden Cannon'ın benim güvenliğim için onlarla konuşmamamı söylediği izlenimine kapılıyorum, onu ve kulübü utandırmamdan endişe ettiği için değil?" Fısıldıyorum.

Stefano barın arkasında zaten lekesiz olan bir bardağı parlatırken duraksıyor. "Çünkü öyle yaptı. Rossettilerin seni hatırlamasını istemezsin."

Aman Tanrım. İşte onlar.

Rossettiler. Cassos'un şehirdeki bir numaralı rakip suç ailesi. İsmi biliyorum ama neredeyse tüm zamanımı sadece Cassos'u araştırarak geçirdiğim için istediğim kadar detay bilmiyorum.

"Rossettiler mi?" Stefano'dan daha fazla bilgi almaya çalışırken başparmaklarımı yeleğimin ceplerine sokuyorum, bir yandan da hiç bu işlere girmemiş gibi y a p ı y o r u m .

onları duydum. Bu arada, beynim çıldırıyor.

Vay anasını. Bu buluşma çok büyük bir olay. Araştırmalarım bu iki ailenin on yıllardır can düşmanı olduğunu gösterdi. Hem saldırgan hem de misilleme amaçlı birçok şüpheli ama doğrulanmamış olay her iki aileyle de ilişkilendirilmiş.

Stefano'nun kaşları kalktı. "Giancarlo ve oğlu GTR mi? Onları hiç duymadın mı?"

Başımı sallıyorum, aptalı oynuyorum.

Şaşırmış ifadesi bana çok iyi bir iş çıkardığımı söylüyor. "Duymamış olman muhtemelen iyi, özellikle de GTR'yi. Ama onun geldiğini görürsen karşıdan karşıya geç."

Devam soruları sormayı planlayarak ağzımı açıyorum ama düşüncelerimi toparlayamadan Grice kapıyı açıyor ve Dominic Casso'nun başında olduğu dört adam daha içeri giriyor.

Onun hareketlerini takip ederken bir huzursuzluk girdabı beni içine çekmekle tehdit ediyor. Cannon kulübün ortasında babasıyla karşılaşıyor ve bardan duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşuyor.

"Geldiler."

Randi'den ve kendi araştırmamdan edindiğim bilgiye göre, Dom'un korumaları, kaldırımdakilerle aynı olanlar, o asla kamuya açıklamadığı oğluyla konuşurken arkasında duruyorlar.

"Tabii ki öyle. Onlardan önce ortaya çıkacağımı mı sanıyorsun?" Dom elini takım elbisesinin pantolonuna sokup biraz bozukluk karıştırdı.

"Gelmelerine bile şaşırdım."

"Giancarlo Rossetti bile bir buluşma davetini reddederek beni küçümsemeye cesaret edemez."

Ama neden şimdi buluşuyorlar? Umutsuzca bu sorunun cevabını bilmek istiyorum ama tabii ki Dom bu konuyu ele almıyor. Böyle bir sırrı açıklamadan önce muhtemelen böcekler için taranmış, çelik kapılarla barikatlanmış ve Federallerden kaçış yolu olan bir odada olması gerekirdi.

Stefano iki kadehi birbirine tokuşturup lekesiz olanı rafa yerleştirirken Dom, korumaları ve Cannon bize doğru bakıyor.

Beni barda ayakta görünce Dom'un yüzünde bir tanıma ifadesi beliriyor.

"Drew." Adımı söylerken sesi yumuşuyor, oğluyla konuşurken kullandığı sertlikten eser kalmıyor. "İhtimaller nedir? Hâlâ gülüyor musun güzel kız?"

Yüzümü bir ateş dalgası kaplarken Cannon'ın dikkati babasıyla benim aramda kesiliyor.

Parlak kırmızı olmak zorundayım. Cannon'ın *konuşma* emrine karşı gelmek istemediğim için yüzüme adım kadar sahte, parlak bir gülümseme yapıştırıyorum. Umarım başka kimse Dom'un varlığının beni ne kadar sinirlendirdiğini anlamaz.

Neyse ki Dom benim cevabıma ihtiyaç duymuyor ve oğluna bakıyor. "Bana yeni bir garson tuttuğunu söylememiştin."

Cannon'ın duruşu sertleşiyor. "Bu kulübü nasıl yönettiğimle ilgili bir sorunun yoksa, detayları bilmene gerek yok. Gitsek iyi olur. Bekliyorlar." Meclise doğru bir adım atıyor ama Dom kıpırdamıyor.

"Bekleyebilirler. Drew'un nasıl olduğunu bilmek istiyorum." Dom Cannon'a bakar. "Onunla geçen gün tanıştığımızı biliyor muydun?" Yaşlı adamın çelik renkli kaşları kalkıyor ve gülümseyerek bana doğru yürüyor. "Seni tekrar nasıl bulacağımı merak ediyordum ve işte buradasın. Her zamanki gibi güzelsin."

Biri sırtıma titanyum çubuklar bağlasa bile omurgam daha dik olamazdı. Dilim damağıma yapıştı, çünkü Dom'un ilgisi herkesin görebileceği kadar açık.

İşte bu çok garip. Buraya oğlunu baştan çıkarma planıyla gelmişim, babasına asılmak için değil. Gerçekçi olmak gerekirse, Dominic Casso'ya yakınlaşmanın cevaplarımı daha çabuk almamı sağlayacağını bilsem de bunu yapamam.

Ciğerlerim yanıyor ve nefes almayı unuttuğumu fark ediyorum. Mümkün olduğunca dikkat çekmeden oksijen emiyorum ve Cannon'ı çenesindeki sert çizgilerin zaten kızgın olduğunu gösterdiğinden daha fazla kızdırmayacak bir şey söylemeye çalışıyorum.

"Doğru düzgün tanıştırılmadık." Üç parmağında ağır altın halkalar olan elini uzattı. "Dominic Casso."

Dişlerim ağzımın içinde kenetleniyor ve kendimi toparlamazsam ağzımdan çıkacaklardan dehşete düşüyorum.

Sakin ol. Sakin davran. Sakin ol.

Mantramı tekrarlayıp kendimi toparladıktan sonra elimi onunkinin içine kaydırıyorum. "Drew Carson."

"Carson. Artık hiç Carson tanımıyorum. . artık."

Aman Tanrım, bu tanıdığı tüm Carson'ların öldüğü anlamına mı geliyor?

"Artık tanıyorsun," demeyi başardım soğukkanlı ve sakın bir ses tonuyla.

"Benim için bir zevk." Bakışları üniforma gömleğimin önünü ve kravatımı tarıyor. "Ama sen kravat takmak için yaratılmamışsın, tatlım. Elbiseler. Kırmızı olanlardan. İhtiyacın olan şey bu."

"O bir garson. Onlar kırmızı elbise giymez, efendim. Ayrıca Rossettiler bekliyor, gitmeliyiz."

Cannon, Dom'un arkasından konuşuyor. Tüm konuşma boyunca dişlerini gıcırdattığını duyabiliyorum çünkü şu anda rakipleriyle görüşmeleri gerekirken onların zamanını boşa harcıyorum.

Ama Dom geç kalmayı umursuyor gibi görünmüyor ve oğluna tek bir bakış bile atmıyor. Hayır, tüm dikkati benim üzerimde ve o kadar dikkatli ki başını eğerken yüzümün her düzlemini ve açısını ezberlediğini hissediyorum. Tüm bunlara rağmen, elimi hiç bırakmadan kavramaya devam ediyor.

"Burada işim bittiğinde, Drew, sen ve ben birbirimizi biraz daha iyi tanıyacağız."

Birisi gömleğimin arkasından aşağı bir kova buzlu su dökmüş olabilir, çünkü onun bu ifadesi karşısında titrememek için her şeyimi vermem gerekiyor.

Hay sikeyim. Ben. Bu. Bu. Kötü.

"Bana bir Pappy Van Winkle ve sek bir Macallan lazım," diyor Tanya ve beni esir alan sessiz büyüğü bozuyor.

Neyse ki Dom'un bakışları ona kayıyor ve elimi bırakıyor. "Tanya. İyi görünüyorsun. Kız kardeşini hizada tutuyor musun?"

Serbest kalır kalmaz, neredeyse belli belirsiz iki adım geri çekiliyorum ve asla anlayamayacağım bir nedenle Cannon'a bakıyorum. Karanlık bakışları beni delip geçiyor.

Hay sikeyim. Şimdi beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor. Ne yapmam gerekiyordu? Kimse beni bir mafya babasının saldırılarını savuşturmak zorunda kalacağım bir durum için eğitmemiştir.

"Drew, mutfakta mola ver. Yemek yemen lazım."

Gece yarısı mı? Beni yine gece yarısı beslemeye mi çalışıyor?

Dom'un göğsü kahkahalarla inip kalkıyor ve içimden bir ses bunun Tanya'nın şu anda söyledikleriyle hiçbir ilgisi olmadığını söylüyor. Oğlunun beni kendisinden uzak tutmak istediğini biliyor ve Dom'u daha da inatçı yapmaması için beni dinleyen herkese dua ediyorum. Çünkü o bir erkek ve onlar her zaman sahip olamayacakları şeyleri isterler.

"Evet, efendim." Bardan uzaklaşıp mutfığa doğru ilerliyorum ve ona tekrar efendim dediğim için kendimi tekmeliyorum. Sallanan ahşap kapıların ar d ı n d a kaybolana kadar üç çift göz beni takip ederken, bu şu anda sorunlarımın en küçüğü.

Hay aksi. Şimdi ne yapacağım?

CANNON

Toplantıya zar zor konsantre olabiliyorum çünkü fokur fokur kaynıyorum. Dom'un yeni bir metres seçmesinin neye benzediğini biliyorum ve Drew'un bu rolü dolduracak bir sonraki kadın olduğuna dair her türlü işareti veriyor.

Elisha'ya kim bilir ne oldu, etrafta dolaştırdığı son kol şekeri. Aslında, muhtemelen ona hiçbir şey olmamıştır- henüz. Eğer Dom, Drew'un elinde olduğunu düşünürse, Elisha'yı bir daha New York'a adım atmaması şartıyla, hayatı boyunca y e t e c e k bir banka hesabıyla Avrupa'ya gönderecektir.

Ama bunu Drew ile yapmayacak. Hayatta olmaz. Bu fikre duyduğum öfkenin ardında yatan sebeplere dalmaya henüz hazır olmamam da önemli değil.

Dom'un bakmaması gereken bir kadına -yani anneme- ilgi duyması ilk kez olmuyor. Bununla birlikte, onu istediği herhangi bir şeyi yapmaktan alıkoymayı da hiç başaramadım. Bu, Cengiz Han'a bir emir vermek ve kafanız hâlâ vücudunuza bağlıyken oradan uzaklaşmayı beklemek gibi bir şey olurdu. Bu kimsenin denemek isteyeceği bir şey değil. Yirmi beş yıl önce Gianni Rossetti'yi yakın mesafeden kafasından vurduğundan beri.

Ne olursa olsun, bir kenarda durup, onunla başa çıkamayacak bir kadını çiğneyip tükürmesini izlemeyeceğim.

Belki de edebilir.

Drew'da ona bakmam gerekenden daha uzun süre bakmamı sağlayan bir şey var ve bu onun harika, kıvrımlı poposu, yüksek, diri göğüsleri ya da uzun sarı saçları değil.

Aslında, belki de saçlarıdır. Sırtından aşağıya doğru kıvrılan saçlarıyla ne kadar seksi görünürse görünsün, sarı onun rengi değil. Koyu renk saçları olmalı. Esmer ya da siyah. Şık bir kara kedi gibi olurdu ve onu mırıldatmaktan daha çok yapmak istediğim bir şey yok.

Tanrım. Bu da nereden çıktı şimdi? Bir çalışanı düşünerek sikimin kalkmasına izin verdiğim için yaşlı adam kadar kötüyüm. Ve daha da kötüsü, bunun ilk kez olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum.

Giancarlo Tyrol Rossetti Sr. "Ateşkese uyacağınızı sanmıyoruz," diyor ve dikkatim önümde gerçekleşen toplantıya geri dönüyor.

Dom'un yeni salak emir subayı Lorenzo Angelini, "Sakın sorgulama!" diyor. Ama Dom elini kaldırıncı Enzo uslu bir köpek gibi susuyor ve Dom kıdemli Rossetti'nin hakaretini sindirirken herkesi gergin bir sessizlik kaplıyor.

Teknik olarak bu odada olmamam gerekiyor. Casso klanının sicili temiz olan ve Dom'un öfkesini test etmek isteyen polisler tarafından düzenli olarak soyulmayan tek üyesi benim. Ama toplantı tamamen yasal bir iş olan kulübümde gerçekleştiği için, Dom'un yanında onurlu bir yerden dinliyorum.

Bir gün aile reisi olma hakkını elde etmek için savaşmamı istediği bir sır değil. Beni Enzo ile karşı karşıya getirmekten başka bir şey istemiyor, diz kırmakta ve borçları uygulamakta hiçbir sorunu olmayan bir haydut, ama aynı zamanda istediğinde yarı iyi bir kaygan ve medeni izlenimi de verebilir.

Ama dürüst olmak gerekirse Enzo, Dom'a benim olabileceğimden çok daha fazla benziyor.

"Ateşkese saygı göstermeyeceğimi mi düşünüyorsun Rossetti? Kızımın her gün işe gittiği kaplıcanın içine edilmesinde parmağın vardı. O katliamı hatırlıyor musun? Neredeyse kızımı *kaybediyordum*."

Rossetti kırmızı teninin altında solgunlaşıyor.

Sessiz ve hareketsiz kalıyorum, Dom'un Eden'ı kızı, yani üvey kız kardeşim olarak yüksek sesle sahiplenmesinin şokunu yaşıyorum. Artık New Orleans'ta bir dövme sanatçısıyla evli ve şehirden uzakta olduğuna göre, onun güvende ve Rossetti'nin ulaşamayacağı bir yerde olduğunu varsaymak zorunda.

"Bilmiyorduk. Senin için numaralar çeviren başka bir sürtük olduğunu sanıyorduk."

Dom ayağa fırlar. "O benim kanımdan, canımdan biri. Etime ve kanıma dokunan insanlara ne yaptığımı biliyor musun? Hayır, bilmiyorsun çünkü onları bir daha asla bulamazsın."

Şimdi kimden bahsettiğini biliyorum, Creighton Karas'ın amcası. Creighton'ın üvey kardeşim olduğunu çocukluğumdan beri biliyordum ama o bunu bilmiyordu.

Neredeyse o kadar uzun süredir bağlantımız hakkında konuşmuyoruz. Bu yüzden Creighton hala benimle konuşmuyor.

Bu uzun bir hikaye, ancak on yıllar boyunca en iyi arkadaşım olduğunu söylemek yeterli. Yıllarca onun işlerini yürüttüm, hepsi yasaldı. Ta ki Dom'a olan sadakatimi öğrene kadar.

Geriye dönüp değiştirebilseydim, Dom'un emirlerini yerine getirmekte zorlanırdım. En iyi arkadaşımı arayıp tavsiye isteyebilmeyi ne kadar özleyeceğimi fark etmemiştim. Onunla böyle bir şey hakkında konuşabileceğimden değil. Onunla arkadaş olmak ve babamız için onu takip etmek üzere yatılı okuluna yerleştirildiğime dair hiçbir fikri yoktu. *Hem de hiç*. Ta ki Dom'a yanlış bir bilgi sızdırana ve suçu üstlenecek başka kimse kalmayana kadar. Sonra her şey ortaya çıktı ve Karas krallığından sürüldüm ve bir başarısızlık olarak bataklığa geri döndüm.

Dom da bunu yaşamama henüz izin vermedi. Hâlâ ailenin liderliği havucunu sallayarak onun için numaralar yapmamı sağlayacağını düşünüyor ama ben bunu isteyip istemediğimi bile bilmiyorum.

Kesin olan bir şey varsa o da Enzo'nun bunu alamayacağı. Sokaklar masumların kanıyla kıpkırmızı olur, çünkü o lanet olası bir psikopat.

Giancarlo sandalyesinde arkasına yaslanmış, kulübe parasını ödemediği üç bin dolarlık purosunu üflüyor. "Hatam için içten özürlerimi kabul et Casso. Ateşkesi kabul edeceğiz. Ama bir şey olursa ve bu işte senin parmak izlerin varsa, aileni yerle bir ederiz."

Yanında oğlu GTR sırtıyor. En azından Dom ayağa kalkıp iki avucunu da masaya bastırarak ikisine de dik dik bakana kadar sırtıyor.

"Tehditlerini kendine sakla Rossetti. Eğer bize kazık attığınızı öğrenirsem, her biriniz ölürsünüz. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Giancarlo ayağa kalkmak için sandalyesinin kollarına bastırıyor. GTR sandalyesini geriye iterken Dom'la göz göze geliyor.

"Birbirimizi anlıyoruz, Casso."

"Güzel. O zaman anlaştık." Dom kolunu uzatıyor ve iki adam el sıkışarak çeyrek yüzyıl sonra aileler arasındaki ilk ateşkesi mühürlüyor.

Dom masanın karşısındaki adamla göz temasını kesmeden benimle konuşuyor. "Cannon, Giancarlo'nun sevdiği purolardan bir kutu getir. İyi niyet göstergesi olarak."

Lanet olası orospu çocuğu. Şimdi Rossetti Arturo Fuente Opus X'leri seviyor diye bu ayki bilançoda 30.000 dolarlık bir zararı üstlenmek zorunda kalacağım

Dom da cömert olmak istiyor.

Ayağa kalkarken ceketimin düğmelerini ilikliyorum. "Elbette. Onlarla birlikte kapıda buluşuruz."

Toplantı salonundan çıktığımda Tanya bana doğru geliyor.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı patron? Biraz daha içki? Puro?"

"Hayır. Toplantı bitti." Bu da bana toplantıda Donny'nin yakın zamanda buraya geldiğinden bahsetmediğimi hatırlattı. Ama ateşkesle birlikte ... artık çizginin dışına çıkamayacağı anlamına geliyor.

Bakışlarım, Stefano'nun varlığına bir cankurtaran simidi gibi tutunmuş gibi barın yanında duran Drew'a odaklanıyor. *Akıllı kız*. Karar vermek için sadece bir saniyem var ve ne yapmam gerektiğini biliyorum.

"Drew'u çalışanların dinlenme odasına götür ve arka girişten çıkmasını sağla. Ona eve dönmesi için bir araba ayarla. Kimse onu görmesin," diyorum Drew ile göz temasını hiç kesmeden.

Yeni garsonum iki kez göz kırpmıyor ve kahverengi gözleri açılıyor. On adım öteden beni gün gibi duyabiliyor. Kahverengi olmayan bir renk gördüğüme yemin edebilirim ama haklı olup olmadığını anlayamayacak kadar öfkeliyim.

"Ne?" Tanya kaskatı kesilirken Drew soruyor. "Beni duydun. Git. Şimdi."

Tanya hiç vakit kaybetmeden Drew'un yanına koşar, onu kolundan tutar ve toplantı kapısı açılmadan hemen önce onu ana odadan dışarı çıkarır. Dom dışarı çıkıyor ve hemen kulübü tarıyor, tıpkı yapacağını bildiğim gibi Drew'u arıyor.

Envanterin tutulduğu camla çevrili odaya doğru yürüyorum ve kapının kilidini açıyorum. Puro kutusunu alır almaz, elimde purolarla çıkmak için arkamı dönüyorum ve Dom beni kapıda karşıyor.

"Nerede o?"

"Kim?" Sorum tamamen saçmalıktı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Seni ofisimde görmek istiyorum. Yarın. Öğlen. Konuşmamız gereken şeyler var. Tedbirli ol." Babam ellerini takım elbisesinin ceplerine sokuyor ve her zaman yanında taşıdığı iki bozuk parayı şıngırdatıyor. Bir araya getirecek iki kuruşunun olmadığı günlerden bu yana ne kadar yükseldiğinin bir hatırlatıcısı.

Sıkılmış dişlerimin arasından ona "Ne yapacağımı biliyorum," diyorum.

"Güzel." Elimdeki puro kutusuna bakıyor. "Bana da bir kutu getir."

Lanet olası pislik. Bu markayı sevmiyor bile ama kulübün kâr etmesini zorlaştırmak istiyor. Beni parmağının altında tutuyor.

Gayrimeşru Casso olma dünyasına hoş geldin. Bu lanet bir patlama.

DREW

Tanya beni dinlenme odasına doğru sürüklerken ve başka bir gizli kapıyı ortaya çıkarmak için sallanan ahşap bir panele basarken üst kolumdaki tutuşu morluk bırakacak kadar sıkı.

"Neler oluyor?" Elinden kurtulup ona doğru dönüyorum. "Çantanı al ve daha fazla aptalca soru sorma."

Dolabımın anahtarını bulmaya çalışıyorum, çantanı ve katlanmış giysilerimi çıkarıyorum ve gizli çıkışa doğru onu takip ediyorum. Panel yerine kayar kaymaz, ışıklar ayaklarımın altındaki gri endüstriyel halıyı görmeme yetecek kadar parlıyor.

"Bu sürgü deliği Cannon'ın özel asansörüne açılıyor ve hemen hemen herkesten gizleniyor." Bir anahtar gösteriyor. "Buraya sadece güvendiğimiz çalışanlar girebilir ve biz de sadece o istediğinde ya da gerçekten kötü bir şey o l d u ğ u n d a kullanırız. Şu anda olduğu gibi. Gel hadi."

Beni bir dizi paslanmaz çelik kapıya götürüyor ve asansör çağrı düğmesini devreye sokmak için anahtarı yerleştiriyor. Arabanın bize doğru geldiğini gösteren ışık yanar yanmaz telefonunu çıkarıp bir mesaj giriyor. İşini bitirdiğinde içeri giriyoruz ve *G*'ye basıyor, sanırım garaj için.

"Ne halt ettiğini bilmiyorum ama bu işte uzun süre kalamayacağını biliyordum. Sadece bu kadar haklı olduğumu fark etmemiştim."

"Beni eğittiğin şeyler dışında hiçbir şey yapmadım," diyorum kollarımı kavuşturarak.

Mavi gözleri beni delip geçiyor. "Saçmalık. Çünkü her şey yolunda olsaydı seni sabahın birinde silahlı bir şoförle arabaya bindirmezdim."

Dominic Casso'nun söylediklerini düşünüyorum. "Dom yüzünden mi?"

Tanya'nın bakışlarının daha önce soğuk olduğunu düşünmüştüm ama şimdi buz gibi. "Onun hakkında konuşma. Adını bile söyleme." Verdiği tepki Randi'ninkine o kadar benziyor ki, tüylerim diken diken oluyor.

"O zaman ne yapmam gerekiyor?"

"İçki servisi yap ve görünmez olmaya çalış, tabii bu artık mümkünse. Yaptığın pisliği temizleyebilecek tek kişi Cannon ve o zaman bile riskli. İsteddiği bir şeyi gördüğünde, onu elde etmesini engelleyebilecek hemen hemen hiçbir şey yok."

Başını sallamadan önce telefonunu tekrar kontrol ediyor.

Hakkında konuşmamamız gereken kişinin o olduğuna şüphe yok.

"Yaşlı erkeklerle ilgilenmiyorum. Bu kadar kolay değil mi?" Kısmen dürüst davranıyorum, kısmen de Dominic Casso'nun kim olduğunu ve ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmediğimi söyleyen bir rol oynuyorum.

"Sen lanet olası bir aptalsın." Tanya başını sallayarak açık kahverengi saçlarının omuzlarına dökülmesine neden oldu. "Birinin bu kadar aptal olmasının mümkün olduğunu düşünmemiştim."

Asansör durur ve kapılar açılırken Tanya gerilir. Egzoz, yağ ve lastik kokusu dışında garaj boş.

"Her an burada olabilir. Muhtemelen ışıklarda yakalanmıştır," diyor bir o yana bir bu yana bakarken.

"Kim?" diye soruyorum. Ona soruyorum ve bu kez sorum gerçek.

"Seni eve bırakacak. Seni kapıya kadar geçirecek ve içeri sağ salım girdiğinden emin olacak. Cannon ne zaman ihtiyacımız olsa bunu bizim için yapar, o yüzden kendini özel falan hissetme."

Yorumu bir tokat gibi olsa da, çalışanlarının güvende olduğundan emin olduğu için göğsümde sıcak bir sızı hissetmekten kendimi alamıyorum. Tabii bu gecedен sonra hâlâ bir çalışan olursam.

"Ben bir şey yapmaya çalışmadım-"

Tanya itirazlarımı kesiyor. "Denemek zorunda değilsin. Bu senin sorunun. Sen de Teal gibisin. Erkekler seni görüyor, sonra da saçlarını koklamak ve sana bir şeyler alıp alamayacaklarını sormak için penislerinin üzerinde tepiniyorlar."

Yüzündeki çatık kaşlara bakıp başımı geri çekiyorum. Her şeyden çok, burada neler olup bittiğini anlamama yardımcı olabilecek daha fazla bilgi edinmem için bir pencere açmış gibi hissediyorum.

"Teal kim?"

Tanya öksürüyor, ya da belki de boğuluyor? "Sanki bilmiyorsun da."

"Hiçbir fikrim yok," diyorum siyah bir Escalade yanaşırken.

"Her neyse. Arabaya bin. Sabah gelmeden önce bir mesaj bekle. Cannon ortalığın sakinleşmesi için bugün izin almanı isteyebilir,

eğer seni kovmazsa. Beladan uzak durmaya çalış. Aslında, dairenden bile çıkma. Orası daha güvenli."

Sesinde sinsi, şirret tavrını aşan bir şey var ve sanırım bu endişe.

"Bayan Tanya, sizi görmek bir zevk," diyor cipin sürücüsü, sürücü koltuğundan kayarak arka kapıyı açarken.

"Ben de öyle Warren. Ona iyi bak. Patronun emri." "Her zaman yaparım."

"Teşekkürler."

Tanya uzaklaşmak için döndü, ama ben bileğini tutmak için uzandım.

"Hey. Her ne yaptıysam, öyle olsun istememiştim. Bana yardım ettiğin için teşekkürler."

Kolundaki elime bakıyor ve bakışlarını yavaşça benimkine yoneltiyor. "Biz arkadaş değiliz. Senden hoşlanmıyorum ve bana asla dokunma. Anladın mı?"

Elimi bırakıyorum ve iç çekiyorum. "Tekrar teşekkürler, Tanya. Her zamanki gibi çok hoşsun."

* * *

DAİREME GÜVENLİ BİR ŞEKİLDE GİRDİĞİMDE, güvenlik sistemini ayarlamadan önce sürgü, ikincil sürgü ve zincirle sıkıca kilitliyorum.

Gizli kimliğim kapıcısı olan bir yerde yaşayacak kadar paraya sahip değil, bu yüzden aldığım önlemlerle yeterince güvende olacağımı umuyorum - girişe gizlenmiş küçük bir kablosuz kamera, böylece gelen ve giden herkesi görebiliyorum, ayrıca asansör lobisinde ve kapımın dışında birer tane daha var. Cannon ve Tanya'nın hakkımda düşündüklerine rağmen aptal değilim. Yakınından bile geçmem.

Ama bu gece . . . *lanet olsun*. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yapmak istediğim son şey Dominic Casso'nun dikkatini bu şekilde çekmekti. Onun ilgisi tüm soruşturmamı tehlikeye atabilirdi ve adalet yerini bulana ve babamın ölümünde parmağı olan herkes parmaklıklar ardına girene kadar pes etmeyeceğim.

Derin, sakinleştirici bir nefes alarak kendimi toparlıyorum ve durumu mantıklı bir şekilde değerlendiriyorum.

Bunu kendi avantajıma çevirmemin bir yolu var mı?

Dom'un olmamı istediği şey olamam. Her şey bittikten sonra hâlâ nefes almamı olumsuz etkileyecek birini bir kenara bırakın, hiçbir türden bir şeker baba aramıyorum.

Ya Cannon'ın yüzündeki ifade? Tanrım, bunu da unutabilir miyim bilmiyorum. Öfkeliydi ama bunun altında güvenliğim için duyduğu endişe yatıyordu.

. . . ve belki başka bir şey. *Kıskançlık mı?*

Hayır. Bunu hayal ediyor olmalıyım. Eğer Tanya'yla birlikteyse, muhtemelen yeni birini işe alıp her şeye yeniden başlamak zorunda kalmak istememesi dışında beni umursamasına imkân yok.

Ama başka nedenlerle benimle ilgileniyor olması fikri neden hoşuma gidiyor?

Aptalca bir düşünce, bu yüzden aklımdan çıkardım. Ondan hoşlanmıyorum bile. Kahretsin, eğer babamın ölümüyle bir ilgisi varsa, onu prangaya vurup götürdüklerinde gülümseyeceğim.

Dairemde dolaşıyorum, kimliğimi açığa çıkarabilecek herhangi bir resim ya da kişisel bir şey içermeyen boş beyaz duvarları zar zor fark ediyorum.

Şimdi ne yapmalıyım?

Tanya, bana sorun olmadığını söyleyen bir mesaj almadan yarın işe gelmememi söyledi. Ama ya gelmezse? Normalde B, C, D, E ve benzeri planlarım vardır. Ama bu senaryoda, tamamen onaylanmamış bir soruşturmada, beni doğru yola götürecek sadece aklım var. Ve bu yol beni Dom Casso'nun yatağına götürmüyor.

Vücudumu bir ürperti sarıyor ve bunu saklamam gerekmiyor.

Bu geceyle ilgili her şeyi unutmak isteyerek tezgâhıma yöneliyorum, bir şişe kırmızı şarap ve bir kadeh alıp banyoya doğru yürüyorum.

Köpük banyosu tüm yaraları iyileştirmeyebilir ama en iyi düşündüğüm yerdir. Ve şu anda her şey tehlikede.

CANNON

Dominic Casso isteseydi Hell's Kitchen'in kenarındaki kahverengi taş evini yıllar önce yenileyebilirdi, ama o saltanatının başından beri sarayının bulunduğu yerde kalmayı tercih etti. Duygusal bir adam bunun köklerine yakın kalmak istediği için olduğunu varsayabilirdi, ancak duygusal bir adam Casso organizasyonunda uzun süre dayanamazdı.

Hayır, Dom burada kalmayı seçiyor çünkü kendisini öldürtmeyecek her şekilde alışkanlıklarına bağlı bir yaratık. Son yirmi yılda buna kalkışacak kadar taşaklı biri çıkmadı. Yine de, tamamen bencilce nedenlerden dolayı, keşke bu taşınmazı satsaydı diyorum.

Caddenin karşısına geçip merdivenlerden girişe doğru yürürken, zihnimde bir sahne canlanıyor: Annemin cesedi, tam da bu merdivenlerde göğsünden aldığı üç kurşun yarasıyla kanlar içinde yatıyor.

O gün, Casso aile ağacının piç dalından sarkan bir başka çocuk haline geldiğim gündü. Hiçbir aile beni yanına almaya hevesli değildi ve sadece bir şeye ihtiyacı olduğunda beni masasına çağıran ihmalkâr bir babam vardı.

Annem Staten Island'daki bir mezarlığa gömüldükten ve teyzem bana ne olacağı konusunda endişelendikten kısa bir süre sonra Dom beni alması için bir araba gönderdi ve beni tam buraya bıraktı.

Suç mahalli.

Bugüne kadar bunun bir test olup olmadığını hiç anlayamadım. Belki de annesi için ağlayan sümüklü bir veledi patrona getireceklerini ve bakımım için bir çekin altına atacağı imzayla benden ömür boyu kurtulabileceğini düşündü. Doğru fiyat karşılığında teyzem on sekiz yaşına kadar beni kendi sorunu yapmaya razı olurdu. Ama ben öyle yapmadım.

Annem bana küçük yaştan itibaren hayatın bizim gibi insanlara karşı nazik olmadığını öğretti. Başkalarının iyi niyetiyle var oluyorduk ve bana düşen, faydalı olabileceğim umuduyla olabildiğince hızlı bir şekilde öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmekti.

besin zincirinin daha üstündeki birine. Dinledim, çok çalıştım ve etrafımdaki her şeyi izledim, sürekli olarak dünyanın önüme ne gibi kırıntılar çıkaracağını merak ettim.

Dom bana hayattaki yeni rolümün ne olacağını söylediğinde, o cehennem gibi sıcak yaz sabahı geldi.

"Yatılı okula gideceksin, ama öyle süslü bir eğitime ihtiyacın olduğunu düşündüğüm için değil, Creighton Karas adında bir çocuk bulacağın için. Seninle aynı yaşta. Kendini onun için vazgeçilmez yap. En iyi arkadaşı ol. Onu takip et. Başına bir şey gelmediğinden emin ol. Ve ne yaparsa yapsın, senin de bunun bir parçası olduğundan emin ol. Sonra da her lanet şeyi bana rapor edeceksin. Anladın mı?"

Anlamamıştım ama yine de başımı salladım. Eşyalarımı toplamam için beni eve göndermeden önce benden istediği tek şey buydu, yanımda teyzem için bir zarf para vardı.

Hayatımın geri kalanını mafyaya 2500 dolara satıldığımı bilerek geçirdim. Yirmi beş yüz dolar ve teyzemi bir daha hiç görmedim, ama annemin sözleri asla solmadı. Kendimi işe yarar hale getirdim. Creighton Karas en iyi arkadaşım oldu.

Kardeşim olduğunu anlamam çok uzun sürmedi. I yaptığı her hareketi Dom'a rapor etti.

Hangi derslerde başarılı olduğunu, hepsini. Hangi öğretmenleri sevmediğini, hepsini.

Hangi kızların odamıza gizlice girmeye çalıştığını, hepsini.

Ne zaman raporumu hazırlasam, Dom aynı şeyi söylerdi. *"Güzel. Haftaya beni yine ara. Beladan uzak dur, evlat."*

Bir kez olsun bana notlarım, okuldaki hayatım ya da kişisel bir şey hakkında soru sormadı. Tüm bu süre boyunca kendime neden Creighton'ı bu kadar önemseydiğini ama beni hiç önemsemediğini sordum. Cav ve Eden bile nispeten daha iyi ve biraz daha az ihmalkâr bir muamele gördü.

Ben her zaman harcanabilir olan oldum. En az tercih edilen. Ve kendime her zaman umurumda olmadığını söyledim, çünkü Dominic Casso'nun benim hakkımdaki düşünceleri olduğum adamı asla etkilemeyecekti. Kim olduğumu, yaptığım her şeyi ona rağmen yaptım, onun sayesinde değil.

Creighton'ın gözünden düştüğümde, büyük bir parçam bunun böyle olduğunu düşündü. Dom sonunda beni ait olduğumu açıkça belli ettiği çöplüğe atacaktı. Henüz olmadı ama bu her an olmayabilir demek değil.

Peki, neden onun için çalışmaya devam ediyorum? Çünkü günün sonunda kendimi kanıtlama ihtiyacından kurtulamıyorum. Acınası bir durum ama gerçek bu.

Binanın süslü pirinç kolunu kavradığım anda -yirmi yıl önce çok güzeldi ama o zamandan beri bölgeyi kasıp kavuran soylulaştırmaya mükemmel bir şekilde uyuyor- Primo girişin içinden bana başını sallıyor.

"Patron geleceğini söyledi. Her zamanki gibi erken geleceğini düşündüm," diyor iri adam, eli takım elbise ceketinin altına sıkıştırılmış silahının üzerinde rahatça dururken. Dom'un diğer güvenilir korumalarından biri olan kardeşi Tempo'nun karbon kopyası.

"Nasıl gidiyor dostum? Mets maçının tekrarını izledin mi? Harika bir yedinci vuruştı." Beyzbol umurumda olduğu için değil ama beklendiği için çocuklarla havadan sudan konuşuyorum.

"Yok, patron saat üçe kadar eve gitmedi, o yüzden bir bok yakalayamadım. Ama çıktıktan sonra SportsCenter'ı kontrol edeceğimden emin olabilirsiniz. Yukarı çıkın Bay Freeman. Eminim burada olduğunuzu biliyordur."

Asansör için çağrı düğmesine bastım.

Böyle bir binada ekipmanlar cehennem kadar yavaş olacağından, ateş etmek için birkaç dakikamız daha olacağını düşünürsünüz, ancak Dom birkaç yıl önce, Rossettilerle işler yeniden kanlı olmaya başladığında, sahip olduğu her binadaki asansörleri son modellerle değiştirdi. Her binada ikinci bir kaçış yolu sunan gizli asansörleri sadece Dom'un en güvendiği adamları biliyor.

Arabaya bindiğimde beni doğruca en tepeye çıkarıyorlar ve dışarı çıktığımda Pietro beni çenemden tutup kaldırmak için bekliyor.

"Sizi gördüğüme sevindim Bay Freeman. Sizin için hazır olmalı."

"Teşekkürler."

Pietro, Primo, Tempo ve Umberto, Dom'un Gizli Servis'ine eşdeğerdir. İri ve yavaş görünebilirler ama aslında tahmin ettiğinizden daha zekidirler. Onlar futbol oynamış ve benim aldığım bursun aynısıyla, Dom Casso'nun çek defteri sayesinde üniversiteden mezun olmuş İtalyan çocuklar.

Yine de kesin olan bir şey var; sadakatleri ölümüne ve dördünden ikisi onun için çoktan kurşun yedi. İçlerinden biri her zaman Dom'un yanında ve çılgın güvenlik düzeneğine rağmen her zaman Brownstone'u izleyen biri var.

Pietro cehennemin bekleme odasına açılan kapıyı açar, ya da en azından ben hep öyle ederim. Çünkü içeride, hayatınız her zaman

Dengeli ve eminim ki hayatta kalmayı başaramayan her erkek şeytanla dans etmek için tek yönlü bir bilete sahipti.

Dom'un ofisine açılan süssüz ahşap kapının önündeki masada altmışlı yaşlarında, gri saçları mükemmel bir şekilde taranmış, kahverengi-pembe elbiseli bir kadın oturuyor. Boynunda boncuklu bir zincirle asılı duran gözlükleriyle bana her zaman, fazla gürültücü olduğunuzda sizi susturmaktan çekinmeyen bir kütüphaneciyi hatırlatmıştır. Ama o büyükannemsi dış görünüşünün ardında bir savaştının kalbi ve bir buldogun azmi vardır. Kendisini ve patronunu korumak için silah çekip kullanmasını izledim.

"Marta. Her zamanki gibi çok hoş görünüyorsun."

Ben ona doğru yürürken yanakları daha da kızarıyor. "Bay Freeman. Her zamanki gibi sizi görmek bir zevk."

"Torunlar nasıl?"

"Çok büyüyorlar. Keşke bir duraklatma düğmesi olsaydı da, patronun ziyaretiyle tehdit etmek zorunda kalacağım geveze küçük veletlere dönüşmeden önce daha fazla keyif alabilseydim."

Marta'yı her zaman sevmişimdir ve gençlik yıllarında Dom'un orijinal metreslerinden biri olup olmadığını merak etmişimdir. Saçlarına ak düştüğü ve kendimi bildim bileli Dom için çalıştığı düşünülürse bu pek olası değil ama buralarda asla bilemezsiniz. Casso organizasyonunda önemli olan dolabınızda iskelet olup olmadığı değil, musallat olmamak için onları ne kadar iyi sakladığınızdır.

Ben kendiminkilerle gayet iyiyim, ama bu her an değişebilir.
Dominic Casso hepimizi diken üstünde tutmayı seviyor.

İçeri adımımı atar atmaz, inatçı kan lekeleri nedeniyle düzenli olarak değiştirilen kalın dolgulu yeşil halının boğduğu ayak seslerim, Dom'un masasında bir hesap defterini karıştırırkenki görüntüsüyle karşılaşıyor. Kurşungeçirmez camdan içeri ışık giriyor, hâlâ tuğlayla örmediğine şaşıyorum çünkü her zaman birinin onu kendi evinde öldüreceğinden endişe ediyor. Başını kaldırdığında çelik grisi saçları aynı şekilde duruyor. Sanki dökülüp onu kel bırakma zilletine düşmekten korkuyormuş gibi yıllardır inatla yerinde duruyor.

"İyi günler, efendim."

Ben konuşunca kitabı kapatıp başını kaldırıyor.

"Her zaman erkencisin," diyor zaten beklemediğim bir selamlama yerine. Neredeyse siyah olan karanlık bakışları üzerimde geziniyor. "Sen geç gelmeye başlayana kadar neler döndüğünü merak etmeyeceğimi sanıyorsun ama hayır."

Neler olduğunu merak ediyorum çünkü yoluma çıkıyorsun."

Dom beni oturmaya davet etmiyor, ki bunu hiç yapmaz, ben de kapı ile yıpranmış kahverengi deri misafir koltukları arasında duruyorum. Ayakta durmak uçan nesnelerden ve kurşunlardan kaçmamı kolaylaştırıyor, ki bu ihtimal dışı değil, çünkü bugün ne hakkında konuşmak istediğini çok iyi biliyorum.

"Yolunuza çıkmak gibi bir niyetim yoktu efendim. Açıklayabilir misiniz?"

Dirseklerini geniş masanın yüzeyine dayarken bakışları daralıyor. "Saçmalayan birine saçmalayamazsın. Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma. Kız."

Eğer bu yaşlı ama ölümcül adama duyduğum saygı otuz yılı aşkın bir süredir içime işlememiş olsaydı, muhtemelen arkamı döner ve çekip **g i d e r d i m** , hatta *o senin ve Viagra reçeten için çok genç* gibi bir şeyler söyledim. Ama cesedimin Doğu Nehri' nde yüzerken bulunmasına henüz hazır değilim.

"Hangi kız?"

"Dün gece toplantıdan sonra göremeyeceğimden emin olduğun tek kız. Ona ne yaptığını bilmiyorum ama onu istiyorum." Dom burun delikleri alevlenirken hesap defterini bir kenara itiyor.

Kahretsin, çok kızgın. Normalde burnumu ait olmadığı bir yere, özellikle de Dom'un kişisel işlerine sokmayı düşünmezdim ama bunun olmasına izin veremem.

Drew Carson, Dom'un metresi olarak hayatta kalabilecek türden bir kadın değil. Onu iyi tanımıyor olabilirim ama bu kadarını biliyorum.

Ona elini sürdüğü düşüncesiyle içimde kaynayan kıskançlık çukurunun farkına bile varmıyorum. Onu nasıl izlediğini zaten gördüm. Bunun olacağını bildiğim için önce soğukkanlı bir taktik deniyorum.

"İyi bir yardımcı bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Kulübün bu şekilde çalışmaya devam etmesini ve paranın akmaya devam etmesini istiyorsan, başka birini bulacaksın. Onda potansiyel var ve onu kaybetmeyi göze alamam."

Dom parmaklarını dikleştiriyor ve o şeytani siyah gözlerini bana diyor. "Umurumda değil. Başka birini bulabilirsin. Daha iyi birini. Maaşını artır. Ben onaylarım."

"Neden o?" Ses tonumu mümkün olduğunca ilgisiz tutarak soruyorum. "Gülüşü hoşuma gidiyor."

Kıskançlık fıçısı taşıyor ve yorumu içimi acıtıyor. *Gülüşünü mü seviyor?* Onun gülüşünü hiç duymamıştım ve şimdi bu bir

büyük bir dikkatsizlik. Söyleyeceğim şeyden pişman olabilirim ama bu durumla başka nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bu yüzden yalan söyleyeceğim.

"Tüm saygımla efendim, çok geç kaldınız. Drew Carson yasak bölge."

Dom'un bakışları keskinleşir. "Bana ne dedin sen evlat?"

Misafir koltuğuna doğru ilerleyip arkasını kavıyorum, onun için yuvarlanmamı isteyen adamın önünde küçülmeme izin vermiyorum. Bu sefer olmaz. "O yasak bölge. Senin için gülecek başka birini bulman gerekecek."

Dirseklerini masadan kaldıran Dom sandalyesinde arkasına yaslanıyor, karanlık bakışları beni delip geçiyor. "Kimse benim için sınır dışı değildir. Bunu biliyorsun."

"Her şeyin bir ilki vardır."

Duymak istemediği cümle ağızından çıkınca Dom'un zaten kızarmış olan yanakları daha da kızarıyor ve parmakları daha da geriliyor. "Onun erkeği kim? Onunla ben ilgilenirim. Hiç sorun değil."

Kulaklarımda statik bir ses çıtırdıyor ve nabzımın gümbürtüsü soğuk ve kontrollü olana kadar yavaşlıyor. Sonra atom bombasının eşdeğerini atıyorum. Bu savaşı kazanacak tek şey.

"Ben. Ben onun erkeğiyim."

CANNON

Dom'un başı geriye gitti ve bana şok içinde baktı. "*Sen mi? Hayatta olmaz. Orijinali hep iş, hiç oyun çocuğu değil.*"

Duraklıyor ve daha önce düzleşmiş dudaklarından kahkahalar dökülüyor.

"*Playboy* da değil. Bana burada ne halt etmeye çalıştığını söyle, çünkü bu saçmalığa inanmıyorum. Benim için çok genç olduğunu mu düşünüyorsun? **Sence** artık onun gibi bir kıcı kaldıramaz mıyım? **Böyle mi** düşünüyorsun, Cannon?"

Başka biri kendisine böyle bir şey söylendiğinde sinirlenebilir ama ben soğukkanlılığımı korumak konusunda bir ömür boyu pratik yaptım. Alışkın olmadığım şey Dom'a böyle bir konuda yalan söylemek. İyi ki tüm yeteneklerimi onun parasıyla yatılı okullarda ve Ivy League kolejinde geliştirmişim.

"Sikinin nasıl çalıştığı umurumda değil Dom. Ona yaklaşmayacak. Onu ilk ben gördüm. Hakkımı aradım. Bu şehirde seni memnun etmekten mutluluk duyacak milyonlarca kadın var. Ama Drew Carson *benim*." Ağır sandalyeyi masasına doğru itip **üz erinden** kalkıyorum.

Dom sandalyesinde arkasına yaslanıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve gözlerine garip bir ışık giriyor. Titriyor. Yanıp sönüyor. Entrikalar.

"Yıllardır kalıcı bir kaltağın olmadı, neden o? Neden şimdi?"

Düzenli kullanmadığın için sikinin düşeceğinden mi korkuyorsun?"

"Onu gördün. Onu gördüğümü ve becermek istediğimi düşünmek şok edici mi?" Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz, bunların gerçek olduğunu anladım. Onu gerçekten istiyorum. Onu ilk gördüğüm andan beri istiyorum. Bunu yüksek sesle söylemek sadece daha fazla güç veriyor.

"Şimdiden sikişiyor musun?" Evet dersem bana inanmasının mümkün olmadığını söyleyen bir hareketle başını yana eğiyor. Aslında beni bir yalanın içinde yakalamak için bekliyor ama ben bundan daha zekiyim.

"Üzerinde çalışıyorum."

Dom dudaklarını büzerek onu selfie için ördek dudağı yapmaya çalışan bir genç kız gibi gösteriyor ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum. İyi bir şey değil.

"O zaman kendi ... erkeğimi engellemeye çalışmak benden uzak olsun."

Sözünü bitirdiğinde, sanki *oğlum* diyecekmiş de sonra fikrini değiştirmiş gibiydi. Dom beni resmen tanımadan bu kadar zaman geçirdi, bu yüzden cümleyi nasıl bitirdiğine şaşırmadım.

Ama şu anda, babalığımdan daha önemli şeyler düşünmem gerekiyor. İçimde muzaffer bir rahatlama hissi uyanıyor ama bunu yüz ifademden ya da duruşumdan belli etmiyorum.

Bunun çok erken, çok fazla zafer olduğunu bilmeliydim.

"Aslına bakarsan," diyor Dom, zalim bir gülümseme dudaklarını kıvrarak. "Onun için sana yardım etmeme ne dersin?"

Söyleyeceklerini duyana kadar konuşmamak için dişlerimi sıkıyorum.

"Bu akşam Per Se'de benim masamı alabilirsin. Saat sekizde. Güzel bir şeyi hak ediyor."

Orospu  ocuğu. Gözlerindeki o lanet parıltıdan, kazandığını düşündüğü çok açık. Bu işi batırmamı sağlayacak ve onu benden koparıp alacak ve söylediğim yalanların ona hiçbir faydası olmayacak.

Benim g zetimimde olmaz.

"Teşekkür ederim. Minnettarım, Dom. Bütün gece izin almamın senin için sorun olmamasına sevindim." Ses tonumu rahat tutuyorum ama kilitli bakışlarımız arasında tamamen ayrı bir sessiz konuşma gerçekleşiyor.

"Beni kandıramazsın evlat. Saçmalıyorsun ve gelmediğinde rapor vermek için restoranı izleyen adamlarım olacak."

"Orada olacağım, ihtiyar. Ve gecenin geri kalanını onunla geçireceğim, böylece onun benim olduğuna dair hiçbir şüphen kalmayacak."

Ellerimi takım elbisemin ceplerine sokarak bakışmayı sonlandırıyorum. "Ben kulübe gitmeden önce istediğin başka bir şey var mı? Akşam yemeğinden önce yapmam gereken çok iş var."

Dom'un ağzının bir tarafı alaycı bir şekilde kıvrılırken gözleri kapüşonlu bir hal alıyor. "İşi berbat ettikten sonra Creighton'la aranı d zeltmediğin sürece hayır."

Dom'un Creighton'ı takip edip rapor vermeme ihtiyacı olmamasına rağmen, ona daha fazla yalan söylemek istemediğim için kaybettiğim kardeşim konusunda beni sıkıştırmak için her fırsatı değerlendirecektir. Yaşlı adam onunla konuşuyor.

Düzenli olarak. Hatta Creighton'ı Dom'un kızının yakınında olmasının korkunç bir hata olduğu konusunda uyarmak için Rose'un vaftiz törenine bile katılmışım. Müdahalem pek iyi gitmedi. Hem de hiç.

"Hayır, efendim."

"O zaman, hayır. Siktir git." Beni uğurlamak için kollarını açıyor ama ben hayal kırıklığı ve tiksintinin ağırlığından kurtulmuş bir şekilde kapıya ve temiz havaya doğru ilerlemeye başlamışım bile.

Sonunda kaldırırma çıktığımda bir nefes alıyorum ve ne **h a l t** ettiğimi düşünüyorum.

Drew'un kabul etmesini nasıl sağlayacağım?

DREW

"

Cannon seni ofisinde görmek istiyor," diyor Tanya, kapanış zilinden sonra üç martinili geç öğle yemeği yiyen bir grup Wall Street bankacısı için salata hazırladığım mutfığa girerken.

Günün zaferi, Cannon'dan işe gelmemin uygun olduğuna dair mesajı aldıktan sonra, bankacıları masayı paylaşmaları için otuz bin dolarlık bir kutu puro almaya ikna etmek oldu.

"Ne hakkında?" Bir fincana ıstakoz çorbası doldurup altın-beyaz porselen tabağa koyarken omzumun üzerinden ona bakıyorum. Dün geceki *mafya babasının bana asılması* olayı yüzünden bütün gün sinirlerim altüst olmuştu.

"Söylemedi." Kepçeyi yerine koyup tencerenin kapağını kapatıyor ve bana kendini beğenmiş bir gülümseme fırlatıyor. "Ama uzun sürmeyeceğine eminim. Erken çıkman gerektiğiyle ilgili bir şeyler söyledi."

Hay sikeyim. Hayır. Beni kovamaz. Kovamaz. Cevapları bulmaya burada çalışmaya başlamadan önceki halimden daha yakın değilim. Cannon Freeman'ın çözmeye ya da açıklamaya başlayamadığım bir çelişki olduğu gerçeği dışında. Daha fazla zamana ihtiyacım var.

Yanımda durup özenle hazırladığım salataları kontrol ediyor ve sırtıyor. "Onları ben bitiririm. Zamanın olacak gibi görünmüyor."

Nefesimi tutarak mikro yeşillikleri yüzüne fırlatmaktan kendimi alıkoyuyorum. "Teşekkür ederim. Yardımın için minnettarım, Tanya."

Gözlerindeki muzaffer pırıltı parlıyor. "Lafı bile olmaz."

Her seferinde ölçülü bir adım atarak mutfaktan çıkıyorum ve gizli panele yaklaşırken bakışlarını yakaladığım kulüp üyelerine gülümseyerek zemini geçiyorum.

İçeri girdiğimde, kulüp katındaki sessiz konuşmalar kesiliyor. Beni adalet yolculuğumdaki olası ilk barikattan -Cannon Freeman'dan- sadece yirmi metrelik kırmızı-altın halı ve zengin lekeli duvarlar ayırıyor.

"Bunu benden almasına izin vermeyeceğim," diye sessizce fısıldıyorum ki buranın her santimini kaplayan kameralar ve mikrofonlar sözlerimi almasın.

Kapıya ulaştığımda kapıyı
çalıyorum. "Girin," diye
sesleniyor.

Kapının kolunu çevirerek açıyorum ve içeri girdiğimde beni kütüphaneyi andıran kitap kokusu karşılıyor. Ne kadar uzun yaşarsam yaşayayım, bu kokuyu sonsuza dek önümdeki masada oturan siyah saçlı adamla ilişkilendireceğim.

Kafasını kaldırdığında avuç içlerim terlemeye başlamıştı ki bu çok saçma çünkü yol kenarında el yapımı patlayıcı kontrolü yapan askerlerle birlikteydim. Bunun tansiyonumda en ufak bir yükselmeye bile neden olmaması gerekirdi. Ama yaratıyor çünkü daha önce hiçbir soruşturma bu kadar kişisel olmamıştı. Muhtemelen bu yüzden Ariel bana bu işin peşini bırakmamı ve benim yerime araştırması için başka birine para vermemi söyledi. Ama başka hiç kimsenin bunu benim gibi halledemeyeceğine ikna olmuştum ve hala da öyleyim.

Bu yüzden söylemek istemediğim kelimeleri ağzımdan
kaçırdım. "Lütfen beni kovmayın. Kasıtlı değildi."

Cannon'ın ısıltılı ela gözleri kalkıp yüzümü tarıyor. "Seni kovacağımı kim söyledi?"

"Kimse, tam olarak, ama ..." Hissettiğimi bilmediğim yersiz bir sadakat duygusu yüzünden Tanya'yı otobüsün altına atmak istemediğim için duraklıyorum. "Vardiyamın sonuna kadar kalmama ihtiyacınız olmadığı izlenimine kapılmıştım ve bunu açıklamak için aklıma gelen tek neden de artık burada çalışmayacak olmamdı."

Açıklamam, eskiden milyonlarca insana sert haber bültenleri sunan birinden beklenmeyecek kadar sertti.

Cannon elindeki kalemi kurutma kağıdının üzerine fırlatıp bir çekmece açtı. "Kovulmadın ama gidiyorsun." Masanın benim tarafıma bir kart atıyor ve almam için bana el sallıyor.

New York'taki herkesin bildiği bir isimle damgalanmış kalın kırmızı kart stoğunu almak için uzanıyorum, ama bana neden teklif ettiği konusunda kafam karışıyor.

BARNEYS
NEW YORK

"BARNEYS'E GİT. Sally ve Britta seni bekliyor. Seni yedi kırk beşte salonun girişinden alırım."

Cannon'a öyle bir bakıyorum ki sanki bana sınırdan hızlıca uyuşturucu geçireceğimi söylemiş gibi. "Affedersiniz?"

"Barneys. Elbise. Saç. Makyaj. Hepsi benim hesabımdan karşılanacak."

Kafamın içinde bir ilahi başlıyor. *Oh, peruğum, boku yedim. Oh, peruğum, boku yedim.*

"Ama . . . ama . . . neden?"

Cannon'ın ela gözleri benimkilere kilitleniyor. "Çünkü seni Dom Casso'nun yeni metresi olmaktan kurtarmak için bir randevuya çıkıyoruz."

* * *

Çantamı tutarak dinlenme odasından ç ı k t ı m . Bir dakika önce, dolabımın iç panelindeki aynada gördüğüm ifadeyi tarif etmemi isteseydiniz, bu şok olmuş bir ifade olurdu. *Kırmızı bayrakları kaldırmadan bunun olmasını nasıl engelleyebilirim?*

Kulübün zeminine adımımı attığımda, Tanya sanki ortaya çıkmamı bekliyormuş gibi yanıma geliyor.

"Seni tanımak güzeldi. Dolabında bir şey unuttuysan, sana postayla göndeririz."

"Yarın dönecek, Tanya." Cannon'ın derin sesi arkamdan geliyor.

Nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyor? Avını sessizce takip eden yalnız bir kurt gibi.

Ben hayal gücümün aşırı aktif kısmını kapatırken, Tanya kekeliyor.

"Ne-ne? Oh. Özür dilerim. Düşündüm ki ..."

"Teal'i ara. Onu almaya bir şoförün geldiğini söyle. Nerede olduğu ya da ne yaptığı umurumda değil, lanet olası vardiyasını yapıyor ve ayık olsa iyi olur."

Yüzünde gördüğüm ilk mahcup ifadeyle Tanya az önce geldiğim yöne doğru süzülüyor.

Teal kim ve neden ayık olmayacağından endişeleniyoruz?

Cannon bana yaklaşırken boynum karıncalanıyor ve yavaşça yüzümü ona dönüyorum.

"Şimdi neden kovulacağını düşündüğünü anlıyorum. Sana bok atması konusunda onunla konuşacağım."

"Hayır. Yapma," diyorum hemen, bu fikri aklıma geldiği anda kesip atmak istiyorum, özellikle de bana onunla kendi başıma başa çıkmamı söylediğinden beri, ki bunu gayet iyi yapıyorum. "Bu sadece durumu daha da kötüleştirir. Onunla başa çıkabilirim."

Bakışları yüzümde geziniyor. "Bundan şüphem yok. Şimdi defol git buradan. Arabanız ön tarafta bekliyor."

DREW

Kulüpten çıkmak benim için hiç sorun değil ama sokakta beni bekleyen araba sorun. Warren'dan kaçamıyorum çünkü Escalade çift park halinde ve beni kaldırıma adım atarken görür görmez arka kapıyı açıyor.

"Bayan Carson, benim için bir zevk."

"Merhaba Warren," diyorum sıkı bir gülümsemeyle, beynim hâlâ savaş ya da kaç kararımıyla savaşıyor.

Yayalar topuklarımın betona yapıştığı yerden kaçıyorlar. Bir yönde Barneys var, orada keşfedilme olasılığım var. Diğer yönde ise saklanıp bunlar olmuyormuş gibi davranabileceğim dairem var ama o zaman da buraya sadece hapse atmak için geldiğim bir adamın metresi olduğumun iddia edilmesi riskiyle karşı karşıya kalıyorum.

Sakin ol. Sakin davran. Sakin ol. Gökyüzüne bakıyorum ve nefes almak için birkaç saniye ayırıyorum. Yine de sihirli bir şekilde hiçbir çözüm belirmiyor.

Gerçekten mi, evren? Böyle mi oynamamı istiyorsun?

Belli ki cevap yok. En azından biri omzuma çarpana kadar.

"Kaldırımın önünü kapatıyorsun. Defol git buradan-" Adam konuşmasını bitirmeden Warren aramızda kaldı.

"Bayana tek kelime daha etme, yoksa pişman olursun."

Takım elbiseli adam yarım saniye boyunca Warren'a baktı, sonra Warren'ın ceketi açılarak bir silah gösterdi. Adamın gözleri büyür ve geri çekilir. "Vay canına, dostum. Özür dilerim."

Warren alçak bir ses tonuyla, "Yürü lan," diyor ve beni cipe götürüyor. "Bunun için üzgünüm Bayan Carson. Bir daha olmayacak. Size kapıya kadar eşlik edeceğim. Sağ salim vardığınızdan emin olmazsam Bay Freeman kıcıma tekme yi basar."

İşte bu şekilde kendimi bir Cadillac'ın arkasına yerleşmiş, Barneys'e doğru giderken buluyorum. Bu bana babamın bana söylediği *şu* sözü hatırlattı.

karar vermekle aynı şeydir. Seçmeyi reddettiğinizde bile her zaman bir seçeneğiniz vardır."

Hüzün göğsüme vuruyor ve gözlerime dolan yaşlarla savaşıyorum. Neredeyse sekiz ay oldu ama acının keskinliğinden hala dün gibi geliyor.

Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylerler, ama bu saçmalık. Bu yarayı hiçbir şey iyileştirmeyecek. Adalet bir sonraki en iyi şey. Yani soruşturmamı kurtarmak için Cannon Freeman'la bir kez çıkmam gerekiyorsa, öyle olsun.

Warren sürücü koltuğuna geçti ve arabayı trafiğe soktu. Barneys'e varmamız yirmi dakika sürdü. Arabadan inmeme yardım ediyor ve Bay Freeman'la birlikte beni 7:45'te aynı yerden alacaklarını söylüyor.

Gülümseyerek, bir sonraki sınavımla yüzleşmeye hazır bir şekilde amiral gemisi mağazaya giriyorum ve tiz bir ses gıcırıyor, "Lizzy? Sen misin?"

Oh. Hay sikeyim.

Neyse ki Lizzy ismine cevap vermeyeli uzun zaman olmuştu, bu yüzden tereddütlü soruyu kabul etmedim. Dört yıl önce bir soruşturma için kullandığım kadın bana doğru koşana kadar yürümeye devam ediyorum. Mindy Vick. Adı buydu.

Ama yüzümü görür görmez geri çekildi.

"Ah, özür dilerim. Seni başka biri sandım. Benim hatam. İyi **g ü n l e r .**"

Gülümseyip başımı sallıyorum, şu anda sesime güvenmiyorum çünkü bana Lizzy dediği anda İngiliz aksanım boğazımda düğümleniyor, tıpkı bu takma adı her kullandığımda olduğu gibi.

Mükemmel bir zamanlamayla, siyah saçlı bir kadın yanıma yaklaşıyor ve Mindy koşar adım uzaklaşıyor.

"Bayan Carson?"

Onun berrak gri bakışlarıyla karşılaşıyorum ve İngiliz aksanımı bastırıyorum. "Siz Sally misiniz yoksa Britta mı?"

"Evet, ben Britta. Sizinle tanışmak bir zevk. Anladığım kadarıyla Per Se'deki akşam yemeği için bir elbiseye ihtiyacınız var."

Cannon'ın ona ne söylediğini ancak tahmin edebilirim, ama beni ölçüp biçmesine bakılırsa, beklediği gibi biri olmadığımı hissediyorum. Bu *Richard Gere'in Julia Roberts'ı Rodeo Drive'a göndermesi* gibi bir şey değil *çünkü Julia'nın düzgün bir elbisesi yok* ve nedense onun da böyle bir sahne beklediğini hissediyorum.

Hoşgörülü bir şekilde başımı sallarken ona en parlak gülümsememi gösteriyorum. "Bazen beni şımartmak konusunda gerçekten aşırıya kaçıyor."

Bunu neden Cannon ve benim için normal bir durummuş gibi söylediğimi bilmiyorum ama burada içgüdülerimi takip ediyorum. İçimden bir ses Britta'nın Cannon'ı kendisi için isteyebileceğini söylüyor. *Ya da belki onu çoktan elde etmiştir.* Britta'nın gülümsemesi duraksayınca bu düşüncüyü bir kenara bırakıyorum.

"Senin için ne büyük şans. Neden benimle gelmiyorsun? Onun yorumlarına göre bir seçim yaptım bile, ama şimdi kendi seçimini yapmak istemez misin diye merak ediyorum."

Evet, kesinlikle Pretty Woman'ı bekliyordu. Hatta belki de Öyle mi?

Manhattan'da giydiği siyah üniformasının içinde zarif bir duruşu var, couture elbiselerin sergilendiği alana doğru ilerliyor. "Sade ve zarif. Tek ihtiyacım olan bu."

Dilimin ucunda, kendi hesabım olduğu için onun hesabına da koymak istemediğimi söylemek var ama bu aptallığın zirvesi olur. *Onun parasını ödediği bir şeyi giymek garip olmaz. Bunu bir kostüm olarak düşün,* diyorum kendime ama bunun doğru olmadığını ben bile biliyorum.

Bir erkeğin bir kadını giydirmesinde çok alfa ve baskın bir şey var ve bu nedenle beni etkilemiyormuş gibi davranacağım. *Ve işte buradayım, kendime yalan söylüyorum.*

Kişisel müşteriler ve onların müşterileri için tasarlanmış lüks özel giyinme alanında bana bir dizi elbise gösteriyor. Altı elbiseden beşi günah kadar çirkin. Yüksek moda, cehennem kadar pahalı ve bir kez daha kanıtlıyor ki, bir şeylerin üzerine hangi etiketi ve fiyat etiketini koyduğunuz önemli değil, bazıları sadece korkunç derecede iğrenç.

Sonuncusu dekolteli ve neredeyse hiç süslemesi olmayan basit siyah A kesim bir kokteyl elbisesi.

"Bunlardan herhangi birini beğenmediyseniz, zevkinize daha uygun bir seçim getirmekten mutluluk duyarım."

Başımı sallıyorum. "Siyah olanı deneyeceğim. Bir beden büyüğüne ihtiyacım var-"

"Bay Freeman elbise bedeninizi verdi. Sadece ayakkabı numaranıza ihtiyacım var, onunla denemeniz için birkaç topuklu ayakkabı çıkarabilirim."

"Sekiz," diye mırıldanıyorum ve bana elbiseyi verip ayakkabı aramak üzere ortadan kayboluyor.

Kaç beden giydiğimi nereden biliyordu? Özel giyinme odasının kapısını kapatıp etikete bakarken içimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor. Beden konusunda kesinlikle haklıydı. Beni gerçekten bu kadar yakından mı izliyor?

Üniformamı çıkarırken, kumaşın tenimde kayışının tamamen farkındayım. Sanki şu anda beni izlediğini hissedebiliyorum. İstenmeyen bir tahrik yumruğu daha çarpıyor içime.

Ondan etkilenmiyorum. Olmam da mümkün değil. Bu gerçek bir randevu değil. Bu bir gerçek bulma görevi. Bir görüşme. Bu kadar. Hepsi bu.

Ama siyah elbiseyi giyer giymez, onu üzerimden çıkarışını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Lanet olsun.

Gözlerimi kapatıyorum ama hayali aklımdan çıkaramıyorum. Cannon'ın geniş, becerikli elleri kolları omuzlarımdan indiriyor ve elbiseyi çıplak tenimin üzerinden geçiriyor.

Kahretsin. Dur. Hayır, dur.

Gerçeğe dönmek için gözlerimi hafifçe aralıyorum, çünkü karnımdaki sıvı hissi benim ve araştırmam için iyi bir şey ifade etmiyor.

Aynaya son bir kez hızlıca baktıktan sonra lanet soyunma odasından yeterince hızlı çıkamıyorum.

* * *

Elimde, Britta'nın seçtiği muhteşem siyah elbiseyi ve topuklu ayakkabıları giyerken artık iş kıyafetlerimi de içeren ^{elbise} çantamla, kişisel alışveriş görevlisi bana salona kadar eşlik ediyor. Saygıdeğer sahibi Sally bizi karşılamak için kata çıkıyor.

Britta gider gitmez Sally başını yana eğip beni inceliyor. O konuşmadan önce sırrımı bildiğini anlıyorum.

"Peruk takıyorsun. Bunu beklemem söylenmemiştii. Neden? Burada neyle çalışıyoruz?"

Salonda bir hareketlilik var ve ben sesimi alçaltarak prova ettiğim yalanı sadece Sally'nin duyabileceği şekilde fısıldıyorum. "Sarışınlardan hoşlanıyor ... ama benim saçım koyu renk ve onu peroksit ve ağartıcıyla öldüremeyecek kadar çok seviyorum. Ama bu geceden sonra saçımın rengini umursayacağını sanmıyorum, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur." Elimi abartmadığımı umarak, etki yaratmak için küçük bir göz kırpması ekliyorum.

Bir an için Sally'nin yüzü taş kesiliyor. Sonra başını geriye atıp öyle bir kahkaha atıyor ki salondaki tüm kadınlar durup ona bakıyor. Kıkırdamayı ve gülmeyi bitirdiğinde bana kocaman gülümsüyor.

"Sen akıllı bir kadınsın. Senden hoşlanıyorum. Çok geç olana kadar asla bilmeyecek."

Tüylerim diken diken oluyor ve Sally'nin saçtan çok daha fazlası için geçerli bir öngöründe bulunduğunu hissediyorum.

"Teşekkür ederim. Sağduyunuza minnettarım hanımefendi."

Soluk mavi gözlerindeki ışıltıyla beni ön taraftaki bir istasyona götürüyor. "Bana Sally de. Biz kadınlar birbirimize destek olmalıyız. İşim bittiğinde, hiçbir erkek sana karşı koyamayacak. Gerisi sana kalmış."

Bir buçuk saat sonra olağanüstü görünüyordum. Sade elbise, ustalıkla kıvrılmış ve düzenlenmiş saçlarımı ortaya çıkarıyor ve Sally peruğu benim yapabileceğimden daha iyi bir şekilde yeniden taktı, böylece güvenli ve mükemmel oldu. Makyaj sanatçısı rötuş talimatlarımı harfiyen uyguladı ve Drew'un elmacık kemikleri benimkilerden çok daha keskin olduğu için kontürümü mükemmelleştirdi.

Neden bu kadar makyaj yaptığımı sormak istediği belliydi ama bunu dile getirmeyecek kadar kibardı.

Benimle kardeşlik bağı kuran ve geçmişindeki aşıkların hikâyelerini paylaşan Sally, salondan ayrılmadan önce bana son bir tavsiye verdi.

"Sen de benim gibisin, kendine güveniyorsun ve kendinden eminsin. Arada sırada hayatında küçük bir belirsizlik olmasından korkma. Bazen gelişmek için ihtiyacın olan şey tam da budur."

Sözleri beni kaldırıma kadar takip ediyor, saat 7:44'te bir Bentley kaldırıma yanaşıyor ve Cannon arka koltuktan iniyor.

Olamaz. Hiç adil değil. Adil. Bir erkeğin bir Bentley'in içinde bu kadar iyi görünmesi yasadışı olmalı.

Takım elbise.

O da değişti, çünkü daha önce kravat takmamıştı. Şu anki Şu anda giydiği gümüşü gri ve gözleriyle mükemmel uyum sağlayan yeşil bir şerit.

Acaba Britta onun için mi seçti? Bu düşünceye bir başka yersiz kıskançlık duygusu eşlik ediyor ve ben onu uzaklaştırıyorum.

Bilgi toplama misyonu. Görüşme. Randevu değil.

Ama bu hatırlatma bile bacaklarımın arasındaki zonklamayı durduramıyor.

Cehennem.

CANNON

"Tanrım," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Drew, sırtıma batmasını istediğim topuklu ayakkabılarıyla salondan çıkarken ben de o adımı haykırana kadar ona vuruyorum. Bu gecenin böyle geçmemesi gerekiyordu.

Sikimi sokamadığım bir çalışanla platonik bir akşam yemeği yemem *gerekiyordu*. Ve yemek bittiğinde, onu Dom'un pençelerinden uzak tuttuğum için kendimi tebrik etmem gerekiyordu.

Ama şu anda düşünebildiğim tek şey sikim. Kan güneye doğru akıyor ve hainin takım elbisemin ipek astarına karşı seğirmesine neden oluyor.

Onu istiyorum.

Dom onu sahiplenmeye çalıştığında ön plana çıkan her sahiplenme içgüdüğü on kat geri geliyor.

Planlarımda bu yoktu. *Ama neden olmasın? Neden ona sahip olamıyorum? İkimiz de ilgileniyorsak bizi kim durdurabilir ki?*

O önümde durana kadar kurallarımla boğuşuyorum. *Siktir et. İçgüdülerime göre hareket edeceğim.*

"Çok güzel görünüyorsun, Drew. Büyüleyici."

Makyajı o kadar mükemmel uygulanmış ki, yanaklarında yükseldiğini hayal ettiğim allığı gizliyor. Sadece *onu* görebilmek için aniden hepsini silme isteği duyuyorum.

"Teşekkür ederim." Bakışları kanat uçlarımdan parmaklarına iniyor ve kravatıma geri dönüyor. "Sen de oldukça şık görünüyorsun."

İltifat zorlama gibi geliyor ve onun istemediği bir pozisyonda olduğunu hatırlıyorum. Bunu ikimiz için de kolaylaştırmak bana düşüyor.

"Hadi, oraya vardığımızda masamız hazır olacak." Bir elimi sırtına koyarak Bentley'e binmesine yardım ediyorum ve kapı arkamızdan kapandıktan sonra Warren sürücü koltuğuna geçip kaldırımdan uzaklaşıyor.

Gecenin bu saatinde Madison'dan Beşinci Cadde'ye giderken trafik tampon tampona. Ama Elli Dokuzuncu Cadde'den Columbus Circle'a döndüğümüzde şehrin geri kalanı gözden kayboluyor ve ben yanımdaki kadının farkına varıyorum.

"Britta ve Sally seninle ilgilendi mi?" Ne kadar muhteşem görüldüğü düşünülürken aptalca bir soru bu ve sessizlik benim varsayılan ayarımken neden havadan sudan konuştuğum hakkında hiçbir fikrim yok.

"Çok yardımcı oldular. Sally muhteşemdi."

Söylenmeden bırakılan şey daha anlamlı. "Britta değil miydi?"

Drew göz ucuyla bana bakıyor. "İlginç biriydi. Giydirmesi için sık sık kadın gönderir misiniz?"

Soru haklı, ama cevap vermekte isteksizim. Böyle bir şey yapmayı hiç düşünmediğimi bilmesine gerek yok çünkü kimseye yanlış bir izlenim vermek istemedim.

Benim hayatım bağılıklar üzerine kurulu değil. Sağduyu için inşa edildi. Kabul etmek istesem de istemesem de bana yakınlaşan herkes otomatik olarak potansiyel ateş hattına girer.

Dom beni oğlu olarak tanımamış olabilir ama bu kasabada en kötü saklanan sır bu. Listenin **b a ş ı n d a** Rossettiler ve muhtemelen Casso ekibinden bazıları olmak üzere, ellerinden gelse beni ortadan kaldırmakta tereddüt etmeyecek pek çok insan var.

Drew başını bana doğru çeviriyor ve ben sadece lanet bir insanım - o yakut gibi kaygan dudakların sikime dolanmasını isteyen bir insan.

Cevap benim iznim olmadan ortaya çıkıyor.

"Hayır. Asla. Sadece sen."

Kaşları yukarı doğru kalkıyor. "Bir hanımefendiye dönüştürülmesi gereken altın kalpli bir fahişe beklemesine şaşmamalı."

Gülmekten boğuluyorum ve öksürüyorum. "Ne?"

"*Pretty Woman*. Filmdeki. Boş v e r ." Drew koltuğuna geri oturdu ve gözlerini dikip önüne baktı.

"Eğer sana pek arkadaşça davranmadıysa, bunun nedeni onun ... şey, o ..." Normalde kelimeler üzerinde tökezlemem ama bunu kibarca nasıl söyleyeceğimi bulamıyorum.

"Cannon adında dolu bir topla gezintiye mi çıkmak istiyor?" Drew, onu kucağıma sürüklemek istememe neden olan yan bakışıyla beni yakalayarak soruyor. O devam ederken sadece demir gibi sağlam bir otokontrol beni durduruyor. "Anlıyorum. Ben aptal değilim. Açıklamana ya da alındığım için endişelenmene gerek yok. Bunun sadece-"

Uyarılmışlığım beton bir duvara çarparken ağzından çıkacakları söylemesini engellemek için bir elimi kaldırıyorum. Warren ondan bekleyebileceğim kadar sadık, ama beni gözetleyip Dom'a rapor etmemesi için kimseye asla tamamen gvenmeyeceğim. Ne de olsa Creighton'a yaptıklarımın sonra bu kozmik bir şiirsel adalet olurdu.

Neyse ki Drew jestimi anlıyor ve sessizleşiyor. Bakışları Warren'a ve sonra tekrar bana kaydı.

"nk benim de aynısını yapmamı istiyorsun," diyor ve cümleyi normalde yapacağını düşündüğümden tamamen farklı bir şekilde bitiriyor.

Zihnim kaldığı yere geri dönüyor - onu üzerime çekip *akşam yemeğini siktir* et demeyi ne kadar çok isterdim. Kahretsin, bu da aynı derecede etkili olurdu, özellikle de Warren beni ihbar ediyorsa. Bunun yerine, Drew'a bir kez daha minnettar bir bakış atıyorum ve sonra bakışlarımı tekrar n camdan dışarı çeviriyorum.

Dur. Düşünmeyi. Hakkında. Lanet olsun. Onu.

Ama bu imkansız. O güzel bir kadın, akıllı ve özel biri ve benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Görünüşe göre, bu benim kşmn tarifi.

Kim bilebilirdi ki?

DREW

Cannon arabadan inmeme yardım etmek için Warren'ı başından savıyor. Tüm bunların bir oyun olduğunu biliyorum ama sırtımın alt kısmında elbisemin kumaşını yakan elinin sıcaklığı bana bu oyunu unutturmaya devam ediyor.

Girişi belirleyen ağır mavi kapılardan içeri girer girmez şef garsonun ışığı yanıyor.

"Bay Freeman, bu gece size hizmet etmek bir zevk. Siz ve sevgili arkadaşınız için masanız hazır."

Elini oraya aitmiş gibi sırtıma koyan Cannon kendinden emin bir gülümsemeyle adamı selamlıyor. "Teşekkür ederim Hugo. Minnettarız."

Hugo bizi Central Park'a ve Kolomb heykeline bakan aydınlık mekândaki masalardan oluşan labirentin içinden geçiriyor ve elini sallayarak özel bir köşede mükemmel bir şekilde hazırlanmış bir masayı gösteriyor. "Buyurun efendim. Madam."

Sandalyemi çektikten sonra Cannon ona teşekkür ediyor ve Hugo kibarca geri çekiliyor.

Şimdi işin garip kısmı geliyor. İnsanların etkilemek, kutlamak, kur yapmak, baştan çıkarmak ve daha pek çok şey için geldiği bir restoranda, bir masanın karşısında patronuma ve hedefime bakıyorum.

Restorandaki ambiyans sessiz, ancak arka planda yeterince gürültü var, bu yüzden sormak istesem de istemesem de dilimden dökülmek üzere olan soruyu sormanın güvenli olduğunu umuyorum.

"Lütfen neden burada olduğumuzu açıklayabilir misiniz?"

Cannon beni incelerken alt dudağını üst dudağına bastırıyor.

Birkaç saniye sonra nihayet, "Sana nedenini söyledim," diyor.

Sally'nin ustalıklı şekillendirdiği peruğumun tek bir telini bile oynatmamak için başımı dikkatle sallıyorum. "Hayır. Pek sayılmaz. Emirleri sen verdin. Birinin adını herkesin içinde söylemek istemediğinizi varsaydığımı göre, sizinle yaptığım görüşmeden çıkarken kaldırımda karşılaştığım ve dikkatini çekmek için hiçbir şey yapmadığım Frank'ten bahsedelim."

Cannon koltuğunda arkasına yaslanıyor, dudakları kıpırdıyor ve Dom Casso'ya *Frank* adını vermemden dolayı eğlendiğini tahmin ediyorum. "Yanlış."

Ona deliymiş gibi göz kırpyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Yanlış değil. Ben hiçbir şey yapmadım. Yemin ederim. Eğer bir İncil getirseydin, onun üzerine de yemin ederdim."

"İşte bu kadar," diyor Cannon, ağzının diğer köşesi kalkarak. "Erkekler üzerindeki etkinin farkında değilsin. Bütün erkekler. Lanet bir mıknaş gibisin. Onlar-bizler-gözlerimizi senden alamıyoruz."

Sessizce, *Drew*'u biraz daha evcimen yapmadığım için kendime lanet ediyorum. Harika kişiliği yüzünden sevimli olacak kadar, ama istenmeyen ilgiyi çekecek kadar değil. Ama artık çok geç. Yarın farklı bir görünümle ortaya çıkarsam bunu açıklamak gerçekten zor olurdu.

Sadece gönülsüzce bir iç *çekiyorum*, çünkü *Cannon da benden etkilendiğini itiraf etti*. Umursamam gerektiğinden değil. Hem de hiç. Hem de zerre kadar. *Ama umurumda*.

Peçetemi açıp kucağıma bırakıyorum ve bacaklarımın arasındaki sıcaklık daha da kontrolden çıkmadan önce dikkatimi tekrar elimdeki konuya veriyorum.

"Peki Cannon, beni Frank'in pençelerinden uzak tutmak için planının ne olduğunu söyleyecek misin?"

CANNON

Nedense Drew'un şu anda kafamda olan planı duymak istediğini sanmıyorum, çünkü şu anda *bu* plan onu akşam yemeğinde yemeyi ve *bu maskaralığın geri kalanını siktir etmeyi* içeriyor. Çünkü bu artık Dom için yaptığım bir rol değil.

Onu kendim için istiyorum.

Belki *de baba oğul gibi* atasözünde doğruluk payı vardır.

Canlı ve ateş dolu ama yine de bana ve temsil ettiğim her şeye karşı güvensiz, bu da onun zekasını doğruluyor.

"Yani . . . Anladığım kadarıyla bu *hayır, bir planım yok* yanıtı mı?" Drew kelimeleri bir araya getirip mantıklı bir açıklama yapmamı beklemek yerine sessizliği doldurmak için sessizce soruyor.

"Plan, kötünün iyisi kavramı etrafında dönüyor," diyorum tabağımdan kendi peçetemi alırken. "Ve güzel bir kadını yemeğe çıkarmak benim için hiç de zor değil, her ne kadar pratikten uzak olsam da."

Sarı saçlarından birkaç ton daha koyu olan kaşları havaya kalktı. "Siz mi? Pratiğiniz yok mu? Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Başımı yana eğip ona benim hakkımda ne tür hikâyeler anlatıldığını ve muhbirinin kim olduğunu merak ediyorum. Ortalıkta dolaşan pek çok söylenti var, bunların çoğu doğru ama büyük çoğunluğu gerçek olmaktan çok şehir efsanesi.

"Kulüpten pek dışarı çıkmıyorum ve iş, *Frank* ya da diğer kadınlar hakkında konuşmak istemiyorum. O yüzden birlikte güzel bir akşam yemeğinin tadını çıkarmaya ne dersin?"

Çenesi kalkmadan önce bir süre masaya doğru eğiliyor. "Gerçek bir randevu gibi mi?"

Başımı sallayarak cevap veriyorum ve Drew'un koyu renk gözleri pencereye kayıyor. Bir kez daha, gözlerinde hafif bir ışıltı gördüğüme yemin edebilirim.

Renkli lens mi takıyor?

Ben sormaya fırsat bulamadan, "Biriyle nasıl çıkacağımı gerçekten bilmiyorum. Son birkaç yıldır oldukça meşguldüm. Çok fazla boş zamanım yok."

sadece ... olmak için." Bakışları tekrar benimkilere kayıyor ve az önceki düşüncemi unutuyorum çünkü çok ... *üzgün* görünüyor.

"Neden olmasın?"

Göğsü o sade ama bir o kadar da seksi siyah elbisenin dekoltesinin altından yükseliyor ve ben kendimi göğüslerinin kıvrımlarına bakmamaya zorluyorum çünkü cevabına odaklanmak istiyorum.

Konuşmadan önce kırmızı dudaklarını birbirine bastırıyor. "Zor birkaç ay oldu. Bazen hayat size pek fırsat vermez, bu yüzden elinizden geleni yaparsınız."

"Ne oldu?"

Drew başını sallıyor. "İyi bir şey olmadı. Başka bir şey hakkında konuşalım."

Yüzündeki hüznün, göğsümü kavrayıp sıkı bir ifadeye dönüşüyor. *Neden umursuyorum ki?* Umursamamalıyım. *Ama umursuyorum.* Muhtemelen Dom'un aklında sahiplenme duygusu varken onun yanına yaklaşmasına izin verememle aynı sebepten.

Hay sikeyim. Başımı belaya sokacak.

Bu görmezden gelemeyeceğim bir içgüdü. Yine de bunu bilmek bile geri çekilmem için yeterli değil. Kendim için bir şey istemeyeli uzun zaman olmuştu ve eğer Drew isterse, bu ikimizin arasında gerçekleşecek.

Sunucu ve şarap garsonu su, şarap ve akşam için seçtiğimiz yemek siparişlerimizi almak için beliriyor. Tabak tabak küçük porsiyonlar çıktıkça, bir yanım Drew'un her bir yemeği garip bir şekilde değerlendirip ne olduğunu tahmin etmeye çalışmasını bekliyordu ama o tam tersini yaptı. Uygun kapları kullanarak büyük bir ustalıkla yemek yiyor ve hiçbir şeyi kaçırmıyor.

İşte o zaman Drew Carson'ın sakladığı çok şey olduğundan emin oluyorum. İncili istiridye, pate, kaz ciğeri ve hayatımın geri kalanında kolayca kaçınabileceğim diğer tüm yiyecekler de dahil olmak üzere haute cuisine'e aşına.

Dana madalyonları servis edildiğinde tabağını öne doğru itiyor. "Sakıncası yoksa bu yemeği pas geçeceğim. Benimkini de yemekte özgürsünüz."

"Dana eti sevmez misin?"

Yüzünde garip bir ifade beliriyor, yanakları sıkışıyor ve gözleri kısılıyor. "Tam olarak öyle değil."

"O zaman ne?"

"Çok lezzetli. Cidden harika. Bunu biliyorum çünkü bir keresinde ne olduğunu bilmeden kazara yemiştim. Ama bildiğim zaman ... yapamıyorum."

" Takıntısının ne olduğunu hemen anladım. "Yemek yediğin için kendini kötü hissediyorsun

Başını sıkıca sallayıp tabağına bakıyor ve ben de bunun altında yatan şeye inanmak zorundayım.
makyajı, solungaçlarının etrafı yeşile dönüyor. "Hadi buradan çıkalım."

Drew'un yüzü bakışlarımla buluşmak için yukarı kalktı. "Hemen şimdi mi?"

"Evet. Biz gittikten sonra açlıktan öleceğimi zaten biliyorum ve gerçeği bilmek istiyorsan, önümüzdeki diğer şeyleri bitirmektense Helal Guys'ın arabasında yemeyi tercih ederim." Peçetemi buruşturup tabağımın yanındaki masaya atıyorum.

Drew bir iç geçiriyor ve bu iç geçirme etrafımızdaki çatal bıçak ve porselen şingirtıları arasında kayboluyor. "Tanrıya şükür, çünkü bu dana etinden uzak durmazsam kusacağım sanırım ve kaz ciğerini gerçekten sevmiyorum. Sadece öğürmeden yemek için kendimi eğittim."

Cannon'un omuzları sarsılıyor ve tüm vücudunu saran bir kahkaha atıyor. Bu, bana babamın toplum içindeyken bile kaç kişinin dönüp bakacağını umursamadan her fırsatı nasıl değerlendirdiğini hatırlatan türden bir kahkaha. Hatta bazen kilisede bile.

Cannon da aynı. Restoranda bize bakmak için dönmüş o l a n yüzlerden tamamen habersiz, hala kıkırdayarak yükseliyor.

Babamın kahkahasının beni içinden çıkaramayacağı hiçbir kötü ruh hali yoktu. Bir daha asla tecrübe edemeyeceğim her derde devaydı. Gözlerimden yaşlar fişkırıyor ve onları kırpmaya çalışıyorum ama Cannon'ın kahkahası sustu ve endişesi alnını kırıştırdı.

"Hey, sorun ne?" diye soruyor elini uzatırken.

Bir s a n i y e l i ğ i n e gözlerimi kapatıyorum ve gözyaşlarımı bastırmayı başarıyorum. "Gülüşün bana birini hatırlatıyor. Kaybettiğim birini." Bakışlarıyla tekrar buluştuğumda, parmakları sıkıştığını fark etmediğim yumruğumun etrafında kıvrılıyor.

"Çok özür dilerim. Niyetim bu değildi."

Başımı sallıyorum, numara yapmaya çalışıyorum ama Cannon'ın ciddi ifadesi bana ne kadar başarısız olduğumu söylüyor.

"Sorun değil. Ben sadece ... Bir daha birinin böyle güldüğünü duymayacağımı sanmıştım. Bu beni şaşırttı. Ben iyiyim."

Cannon dikkatle sandalyemden kalkmama yardım ediyor ve düzinelerce insanın bize baktığı bir restoranın ortasında bir nefes arayla duruyoruz.

Yıkılacak zaman değil.

Sesime hissetmediğim bir ciddiyet katarak, "Şu helale ne dersin?" diye soruyorum. Ancak ben bunu söyler söylemez şef garson masamıza geliyor.

"Bir sorun mu var Bay Freeman? Yemekler hoşunuza gitmedi mi? Başka bir şey hazırlatabiliriz."

Cannon cevap verirken yüzümdeki kızarıklığı gizleyen kalın makyajıma şükrediyorum.

"Harikaydı. Dom'un hesabına yaz. Başka bir şey çıktı ve gitmemiz gerekiyor."

Cannon elini bir kez daha sırtımın alt kısmına koyuyor. Sıcaklığı içime çekiyorum ama dikkatimi dağıtmaya çalıştığım için bu kadar farkında olduğumu söylüyorum kendime. *Doğru ya.*

"Elbette, elbette," diye yanıtlıyor şef garson. "Neye ihtiyacınız varsa.

Bu akşam geldiğiniz için teşekkür ederiz. Yakında tekrar görüşeceğiz."

Per Se'nin havasız ortamından çıkar çıkmaz, babamın anısının binlerce kiloluk ağırlığı üzerime çökmeden nihayet nefes alabileceğimi hissediyorum, ama utancım hâlâ canlı ve iyi durumda.

Bu daha önce hiç olmamıştı. Hiç olmamıştı. Sekiz aydır, hiçbir şey ve hiç kimse beni böyle duygulara sürükledi. *Peki, neden o? Neden şimdi?* Keşke babamdan yol göstermesini isteyebilseydim ve onun ne diyeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Çok özür dilerim. Dana etini yemeliydim," diye geveliyorum Cannon beni asansöre doğru götürürken.

"Özür dileme. O restoranda bu akşam yemek için istediğim hiçbir şey yoktu."

Bana yandan bir bakış fırlattı. "Sen hariç."

Paslanmaz çelik kapılardaki yansımanı görüyorum ve gözlerim fincan tabağı gibi yuvarlaklaşıyor. Yaşadığım şokla öksürerek beni arabaya götürmesine izin verdim.

"İyi misin?" Cannon gözlerinde okunamayan bir parıltıyla soruyor.

Onunla baş başa kaldığım küçük alanda klostrifobik hissederek başımı sallıyorum.

Bir sonraki katta kapılar tekrar açıldığında ve bir grup insan asansöre doluştuğunda, Cannon'a yaklaşmak zorunda kalıyorum. Vücudu benimkinden sadece bir santim uzaktayken, bir fırın gibi ısı yayıyor. Elbisemin içine işliyor ve bacaklarımı birbirine kenetlememe neden oluyor. *"O restoranda akşam yemeğinde yemek istediğim hiçbir şey yoktu, senin dışında."*

Hayır. Bunu düşünmeyi bırak. Ama yapamam. Düşünmek istemiyorum. Çünkü bu, içimdeki kederden uzaklaşmak için en iyi yol. Beni koltuğumdan kaldırıp masaya oturttuğu, **k a l ç a l a r ı m ı** ayırdığı ve dişleriyle tangamı parçalayıp *benden* bir yemek yaptığı görüntüsünün mükemmel çekilmiş bir filmin kareleri gibi beynimde dolaşmasına izin veriyorum.

Gruptaki adamlardan biri ayaklarını sürüyünce Cannon'ın eli belime dolanıyor ve beni sert bedenine doğru çekerek huzursuz adamdan uzaklaştırıyor.

Sedir, bergamot ve bir parça puro dumanının baştan çıkarıcı kokusu etrafımı bir battaniye gibi sarıyor ve meme uçlarım elbisemin korsajına çarpıyor. *Lanet olsun. Bununla başa çıkamam. Azıcık bile.*

Daha önce onu koklamaktan nasıl kaçındığımı bilmiyorum ama şimdi kesinlikle çökmekte olan bir kokusu olduğunu bildiğim için vücudum kontrolden çıkıyor.

Bacaklarımın arasında ıslaklık oluşuyor ve ona saldırmak için arkamı dönmeden bu asansörde bir kat daha dayanamayacağımdan korkuyorum.

Kapılar açılıp grup lobiye dökülür dökülmez Cannon'ın eli karnımdan çekiliyor ve ben yerdeki hafif boşluğa takılarak ileri atılıyorum.

Bir kez daha, o oradaydı. Güçlü kollarıyla beni sarıyor ve yüzümü mermere çarpmamı engelliyor.

"Dikkatli ol. Benden kaçıyormuşsun gibi bir izlenim bırakacaksın... bu da seni kovalamak istememe neden olacak."

Cannon beni kollarında döndürüyor ve ben de ondan nefret etmek zorunda olmamayı dileyerek ağzına bakıyorum. Keşke bu gerçek bir randevu olsaydı ve gizli amaçlarım olmasaydı. Ama var ve hep de olacak. Gerçek adımları bile bilmiyor ve eğer üzerime düşeni doğru yaparsam, mahkemede ona karşı tanıklık edene kadar bunu bilmeyecek.

Elinden kurtulduğumda omzumun üzerinden bakıyor ve ela gözleriyle beni çivilemeden önce yüzünde sert bir ifade belirliyor.

"Dur bakalım. Bir şeyi kanıtlamam gerekiyor."

"Ne?" diye sormak için ağzımı açtım ama kelimeyi çıkaracak zaman yoktu.

Etrafımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve dudakları benimkilerle çarpışıyor. Ne zaman Cannon'ın dili içeri giriyor, ağzımı yağmalarken, şarabın ve yasak olan her şeyin tadına bakarken bir şey yapamayacak kadar şok olmuş durumdayım.

Ellerinden biri kalçalarımı ona yaklaştırıyor ve ereksiyonunun şişkinliği karnıma baskı yapıyor.

Yüce İsa. Bu gerçek olamaz.

Kendimi öpücüğe kaptırıyorum, tırnaklarımın takım elbise ceketinin omuzlarına battığını ya da kesinlikle bir olay yarattığımı umursamıyorum. En azından Cannon geri çekilip omzumun üzerinden gözlerinde fırtına bulutlarıyla bakana kadar.

"Hadi ama. Gidelim buradan."

Bu kadar sert bir ifadeyle neye baktığını görmek için dönüyorum ama beni tek bir kelimeyle durduruyor.

"Yapma."

Ne kaçırdım ben?

CANNON

Dom'un bizi takip ettirmesini beklemeliydim. Bekliyordum da. Ama bir şekilde neden Per Se'de yemek yediğimizi bile *unutmuştum*. Bu hatam sadece birkaç saniye sürmüş olsa bile affedilemezdi.

Hay sikeyim. Drew'un tehlikeli olduğunu biliyordum ama bu gece yaptığımız her şeyin Dom'a gösteri yapmak için olduğunu bana unutturana kadar ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca birilerinin bizi izleyip ona rapor verme ihtimali olduğunu da biliyordum, böylece onunla ilgilendiğim konusunda doğruyu söylediğimden ve sadece onu kendisinden uzak tutmaya çalışmadığımdan emin olabilirdi.

Çünkü onun kanını paylaşıyor olsam da asla tam güvenine sahip olamayacağım. Bunu biliyorum. Bunu herkes biliyor.

Ve bu bilgiyle bile, bu önemli ayrıntının aklımdan çıkmasına izin vermeyi başardım çünkü elini bir can simidi gibi tuttuğum bu kadında boğuluyorum. Bunun olmasına daha önce hiç izin vermemiştim. Asla.

Ona baktığımda, Drew'in kaşları saç çizgisine doğru geriliyor ve bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor sessizce, onu Bentley'nin ceza yazan trafik polislerini umursamadan kaldırımında rölantide durduğu yere doğru çekerken ve sadece yüz metre ötedeki elektrik direğine yaslanmış adamdan uzaklaştırırken.

Sıradan bir adam değil. *Lorenzo Angelini*. Babamın iki numaralı adamı ve beni öldürme emrini yerine getirmekten mutluluk duyacak biri. En azından, eğer bundan kurtulabilirse.

Neredeyse aynı yaştayız. Aynı boydayız. Aynı renk. Eğer Dom'un kendisi Lorenzo'nun oğlu olmadığını söylemeseydi, onun Casso'nun başka bir piç çocuğu olduğuna ikna olurdum. Ve başka bir değişiklik olmazsa, Dom vefat ettiğinde ya da çekilmeye karar verdiğinde, Lorenzo ailenin başına geçmek için can atan kişi olacak.

Bakışlarının bir lazer dürbünü gibi kafamın arkasını delip geçtiğini ve ardından 45'lik bir silahın çift vuruşunu hissettiğimde, onu fark etmemiş gibi davranıyorum. Bir

Ama rol yapmak zorunda olmadığım bir şey var. Bu kadını buradan mümkün olduğunca çabuk uzaklaştırmak istiyorum.

Biz yaklaşırken Warren Bentley'den iniyor ve arka kapıyı açıyor. İkimiz de içeri kayıyoruz ve ağır kapı kapanır kapanmaz ve o sürücü koltuğuna dönmeden önce, ona başarabildiğim kadar gerçeği anlatmak için Drew'a dönüyorum, ama önce o konuşuyor.

"Tanya beni öldürecek, değil mi?"

Uсталıkla makyaj yapılmış yüzüne bakarak iki kez gözlerimi kırıştırıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Tanya. Senin üzerinde hak iddia ediyor. Beni öptüğün için çok kızacak." Drew sanki aramıza mesafe koyuyormuş gibi pencereye doğru kayıyor.

Tanya'yı umursadığımı ya da Tanya'nın beni istediğini düşündüğü için mi? Bu izlenimi nereden edindiği hakkında hiçbir fikrim yok ama ben bir açıklama isteyemeden Warren arabaya geri dönüyor.

"Nereye, Bay Freeman?" diye soruyor dikiz aynasına bakarak.

Drew ve benim birlikte daha fazla zamana ihtiyacımız var. Sadece Lorenzo yüzünden ya da Tanya hakkındaki yorumunu anlamadığım için değil, aynı zamanda bu gece onu bırakmaya hazır olmadığım için.

"The Halal Guys. Elli Üçüncü ve Altıncı Cadde."

Warren onaylarcasına başını sallıyor ve yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

"Evet, efendim." Kaldırımdan uzaklaşıp trafiğe girer girmez Drew'a dönüyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Tanya'nın benim üzerimde hiçbir hakkı yok."

Drew bana bakıyor, alt dudağı gerçekten şok olmuş gibi düşmüş. Köprücük kemikleri kırmızılaşıyor ve boynuna renk geliyor.

"Ama ... ama aranızda bir şey olduğunu ve onun bunu atlatamadığını düşünmüştüm ... ve bu yüzden ilk günden beri bana bu kadar keder verdi. Ben de bu yüzden

... ." Sözü nü yarıda kesiyor ama karanlık bakışları benimkilere sabitlenmiş, kafası karışık.

"Çünkü kız kardeşinin işini alıyorsun," diyorum Drew'a ve hızla gözlerini kırıştırıyor. Bir kez daha gözlerinde açık bir rengin titreşimini yakalıyorum ve ona renkli lens takıp takmadığını sormak için ağzımı açıyorum, ama Drew şaşkınlıkla bana b a k ı y o r .

"Bu işle mi ilgili? Ya kız kardeşi?" Drew, *Akıl Almaz* adlı bir sergide kolaylıkla yer alabilecek bir ifadeyle, Tanya'nın tanıştıkları ilk andan itibaren ona anlattığı her şeyi bir araya getiriyormuş gibi bir o yana bir bu yana bakıyor.

Tanya ile bir ilişkimiz olduğu sonucuna nasıl vardığını aklım almıyor. İş görüşmesine gelmeden önce ya da geldikten sonra ona benim hakkımda bilgi veren biri olmalı, çünkü çalışanlarımdan herhangi birinin ona böyle bir izlenim vermesine imkân yok.

"Evet," diye dikkatle cevap veriyorum, açıklarken yüz ifadesini izliyorum. "Teal, Tanya'dan iki yaş küçük, bu arada hippie annesi nedeniyle adı Tangerine'di ve Tanya on sekiz yaşındayken değiştirdi. Bunu sana söylediğimi ona söyleme." Drew'a neden bu ekstra bilgiyi verdiğimden emin değilim ama yaşadığı şok onu rahatlatmak istememe neden oluyor.

Drew'un gözleri daha da açılıyor. "Tangerine mi? Aman Tanrım. Şaka yapıyorsun." "Hayır, ama tahmin edebileceğin gibi, eğer bilseydi muhtemelen ikimizi de öldürürdü.

Sana söylemiştim. Tanya ve Teal'in hayatları pek kolay olmadı ama Teal yanlış insanlarla takıldı. Tanya'nın aşırı korumacı olmasına rağmen o daha pervasız, çünkü kız kardeşini o büyüttü. Tanya Teal'i irade gücüyle bazı belalardan kurtarmayı başardı ve kulüpte işe başladığında Teal'e de bir iş verilmesi şartıyla işe aldı."

"Ama Teal iyi bir çalışan değilse ..."

Warren şerit değiştirirken ve Bentley'nin kalın camı arabanın hemen ötesindeki taksicilerin kornalarını sustururken, omuz silkerek ona biraz daha arka plan hikayesi anlatıyorum. "İşe aldıklarında kulübün müdürü değildim. Eskiden Uzun zamandır başka bir işim vardı."

Drew'un gözlerinde bilgi gibi görünen bir şey titreşir. Benim hakkımda ne kadar şey bildiğini merak ederek soruyorum.

"Ama bunu biliyordun, değil mi?"

Yüz hatlarının bir anda sakinleştiğini görmek gerçekten çok etkileyici, sanki Upper Ten'deki işine başlamadan önce ne kadar araştırma yaptığı sorgulanmak yerine bir kayıtsızlık maskesi takıyormuş gibi.

"Bununla neyi kastettiğinizden emin değilim." Drew üstü kapalı bir şekilde cevap veriyor, elleri kucağında kıvrılırken bana kibarca gülümsüyor.

"Biri sana benim hakkımda bilgi vermemiş olsaydı Tanya'yla birlikte olduğumuzu düşünmezdin -ya da olmuştuk-. Bana geri kalanını da anlatabilirsin, böylece kaynağının ne kadar doğru olduğunu öğrenebiliriz. İçimden bir ses size saçma sapan şeyler anlatıldığını söylüyor."

DREW

Lanet olsun. Oh lanet olsun. Bu hiç iyi değil.

Cannon'ın gerçeği ortaya çıkarma konusunda nasıl bu kadar esrarengiz bir becerisi *olduğunu* bilmiyorum ama zekice soruları beni *neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok* kılığına girmeye zorluyor. Ama büyük bir sorun var. O ela gözleri her şeyi görüyor.

İki seçeneğim var. Geçmişte harikalar yaratmış bir teknik olan aptalı oynamaya devam etmek. Ya da ona daha fazla kurcalamayacağı kadar gerçeği söylemek.

İkinci seçeneğin tek gerçek seçenek olduğunu anlamak için yüzüne bir kez bakmak yeterli.

"Bir arkadaşım. Ona nerede iş bulduğumu söyledikten sonra senin hakkında bildiği her şeyi anlattı. Ya da en azından," kirpiklerimin altından ona bir bakış fırlatıyorum, "bildiğini *sandığı* her şeyi."

Cannon lüks arabanın pelüş deve rengi derisine yaslanıyor ve bir kara kaşı havaya kalkıyor. "Beni aydınatabilirsin, ben de sana ne kadar yanıldığımı söyleyebilirim."

Bu ondan daha fazla bilgi almak için bir davet, ama ... bu bir tuzak mı?

Tereddüt ediyorum, ama sadece bir saniyeliğine. Randi'nin bana söylediklerini gerçekten bilseydim, doğru olup olmadığını öğrenmek için can atardım, bu yüzden bu rolü oynayacağım.

Bu konuşmayı yapmaktan utanıyormuşum gibi kucağıma bakıyorum, ki rol yapmama gerek yok, *çünkü* utanıyorum.

"Bana kulüpte çalışan her kadınla yattığını söyledi. Ama sadece bir gece. Kulüple ilgili olsun ya da olmasın, *herhangi biriyle* sadece bir gece." Bakışlarımı onun yüzüne kaldırıyorum ve beklenti dolu bakış hâlâ orada, bu yüzden devam ediyorum. "Ayrıca hepsinin daha fazlasını istediğini ama senin katı bir kuralın olduğunu ve onlara bir daha dokunmayacağını söyledi."

Son kelimeyi söylediğimde, arabanın tüm kabini kahkahalarla doluyor ve bir kez daha, tıpkı babamınki gibi dolgun, umursamaz bir kahkaha.

Cannon gülerken neredeyse koltuğunda iki büklüm oluyor ve  n taraftan Warren da katılıyor.

Daha önce hissettiğim kızarıklık yayılıyor ve beni utançla sarıyor. Kısık bir sesle, "Sanırım tamamen haklı değildi?" diye ekliyorum.

 ne doğru baktığımda, Warren'ın dikiz aynasındaki bakışlarını kıkırdarken yakalıyorum.

"Anladım. Bildiğim iyi oldu." İki adam da gülmeye devam ederken, Cannon'ın gözlerindeki yaşları silmek için bir mendile ihtiyaç duymasına saniyeler kalana kadar ağızım sıkı bir çizgi haline geliyor.

"Arkadaşının kim olduğunu bilmiyorum ama ona bir içki bor lıyım. Kahretsin, uzun zamandır bu kadar g lmemiştim."

"Seni eğlendirebildiğim için çok mutluyum," diyorum ona, ses tonum o kadar kırılğan ki neredeyse çatlama noktasına geldi.

Cannon başını sallayarak dönüp bana baktı. "Sana g lm yorum. Sadece ... benim için çalışan birine dokunacağım fikri - ve kendimi tanıştığım her bir kadınla bir geceyle sınırlamam, eğer çıkmaya zamanım olsaydı bile - gülünç. Arkadaşın erkekler hakkında hiçbir şey bilmiyor."

Omuzlarımı geriye atarak şişindim ve hemen Randi'yi savundum. " ehir Merkezi Randi Brown'ın konu erkekler olduğunda tam bir uzman olduğunu bilmeni isterim."

Onun adını söyler söylemez, geri çekmek istiyorum. *Aman Tanrım. Ben bir gazeteciyim. Bir gazeteci asla kaynağının ismini vermez. Ne düşünüyorum ben böyle?* Kalbimin atışını duyabileceğiniz kadar sessizleşirken kendimi lanet arabadan dışarı atabilirim.

Cannon'ın ifadesi bir anda neşeden ciddiyete dönüşüyor. " ehir merkezindeki Randi Brown, hani şu altı kez iş başvurusunda bulunup yedincisinde Upper Ten'de çalışmasının mümkün olmadığını söylemek zorunda kaldığım kadın?"

"Bekle. Ne?" Soru dudaklarımdan şaşkınlıkla döküldü.

Cannon'ın dudaklarında bir kez daha hafif bir gülümseme belirdi. "Evet, şimdi bu çok şeyi açıklıyor."

İ im sersemlemişti çünkü Randi bana bunların hiçbirinden bahsetmemişti. Ve şimdi mantıklı geliyor. *Randi Cannon'la yatmak istiyordu.*

"Hiçbir fikrim yoktu," diye fısıldadım.

Cannon benimle alay etmek yerine yüz ifadesini yumuşatıyor. "Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. Randi ilginç bir kadın, ve hayır diyecek biri değil.

bir cevap için."

"Kendisine memeleri olan bir adam diyor," diyorum, sesim odunlaşıyor. Cannon bir kahkaha daha atıyor. "Kendi kendine konuşmak için yüksek not alıyor.

farkındalık o zaman." Az önce karşılıklı verdiğimiz bilgileri özümseyerek başını sallıyor ve ben de koltuğumda rahatlamaya başlıyorum. "Ve şimdi işi alması için neden bu kadar ısrarcı olduğunu biliyorum."

Warren Bentley'i park yerine çekerken Cannon kaldırımdaki yiyecek arabasına başıyla işaret ediyor.

"Bu randevuya New York'un en iyi döneri ile başlamak ister misin?"

Bir erteleme için sabırsızlanıyorum, başımı sallıyorum. "Kesinlikle."

CANNON

İkimiz de ellerimizde etli döner dürümleri varken, karartılmış bir Mercedes görüyorum. Warren park edip yemek almamız için bizi dışarı çıkarır çıkarmaz, Mercedes ani bir dönüş yaparak caddenin karşısındaki yükleme alanına ve yaklaşık elli metre aşağıya çarpık bir şekilde park etti.

Hadi ama, Enzo. Görünmeden beni izlemek istiyorsan bundan daha iyi olmalısın.

Belki de gizlilik umurunda değildir. Belki de Dom'un bu randevunun gerçek olduğundan emin olması için emir verdiğini bilmem için onu görmemi istiyordur. Emirlerin Dom'dan gelmemiş olma ihtimali bile var. Lorenzo'nun benim saçmaladığımı kanıtlamaya çalışması ve Dom görevi bıraktığında bu iş için daha iyi bir adam olması mümkün.

Her iki durumda da, aradığı bilgiyi alamayacak.

Bu randevu, nasıl başladığına bakılmaksızın, yıllardır geçirdiğim en iyi gecelerden birine dönüşüyor. Sadece birlikte olduğum kadın zeki, komik ve güzel olduğu için değil, üzerindeki siyah elbiseyi sıyırıp atmak ve bana sarılıp sonunda gardını indirene kadar onu yatakta yormak istiyorum.

Ama Randi Brown'ın ona söylediklerinin aksine, ben yediğim kaba sıçmam. Hiçbir zaman da yapmadım. Bu ders Dom tarafından kafama kazındı.

Bu yüzden mi Enzo'yu keşif için gönderdi? Bir çalışana asla dokunmamak gibi bir kuralım olduğunu bildiği için mi? Bu onun şüpheciliğini ve bizi bu randevuya zorlamasını açıklar.

Ve şimdi Drew ile yalnız zaman geçirdim, bu sadece daha fazlası için iştahımı kabarttı. İyi ki kurallar çiğnenmek için var.

Warren'ın arka kapının yanında beklediği arabaya geri dönmek yerine, Drew'u kaldırımında bebek arabasını iten bir kadının boşalttığı banka götürüyorum.

"Bir saniye oturalım. Bu elbise önü beyaz sosla kaplanmayacak kadar güzel."

Oturduğumuzda Drew bana bakıyor ama konuşmuyor çünkü hâlâ ilk lokmasını çiğniyor. Az önce bahsettiğim beyaz sosun bir damlası ağzının hemen kenarında duruyor.

"Sende biraz-" diye söze başlıyorum ve sonra *siktir* etmeye karar veriyorum. *Gerçeği mi görmek istiyorsun, Enzo? Sana gerçeği göstereceğim.*

Öne doğru eğildim ve dilimi dudağından yalamak için kullandım.

Drew'un kahverengi olmadığına giderek daha fazla ikna olduğum iri kahverengi gözleri donup kalırken açılıyor.

"Dayanamadım," diyorum ona. "Ve bu iyi bir gösteri oluyor çünkü izleniyoruz."

Hakkını vermeliyim. Paniklemiyor, sadece sertleşmiş duruşunu gevşetiyor ve kulağıma fısıldayacakmış gibi bana doğru eğiliyor.

"Kim tarafından?"

"Kim" kelimesini kullanması neden seksi geliyor bilmiyorum ama öyle. Vücut pozisyonunu taklit ediyorum ve ona doğru dönüyorum.

"Bu gece yaptığımız şeyin gerçek olduğuna inanmayan biri tarafından."

Kolaylıkla takip çıkardığını fark ettiğim maskesi, bir gün gerçekten yüzünde görmek istediğim tatlı, meraklı bir ifadeye dönüşüyor.

"Bütün bu gezintiyi başlatan beyefendiyi mi kastediyorsun?"

"Bu kesinlikle bir beyefendi değil ve babama kanıtlamaktan başka bir şey istemiyor-" Neredeyse yüksek sesle kullanmama izin vermediğim kelimeyi söyleyecektim ama kendimi durdurdum. "*Frank'e* saçmaladığımı kanıtlamak istiyor, çünkü beni gözden düşmüş görmekten daha çok hoşlandığı bir şey yok."

Zeki bakışlarından Drew'un tam olarak ne demek istediğimi anladığını söyleyebilirim.

"Peki, *onun* yanıldığını nasıl kanıtlayacağız?"

Sorusu, Barneys'deki kuaför salonundan çıktığı andan beri aklımdan uzak tutmaya çalıştığım düşüncüyü harekete geçiriyor. Buruşuk çarşaflarıma dolanmış, saçları darmadağın ve vücudu durgun olan görüntüsü.

Bakışlarımı kaldırıma çevirip yılların betona gömdüğü sakızlara odaklanıyorum.

"Cannon?"

Adımı söylediğinde dikkatim hemen ağzına dönüyor. *Tanrım, o ağzı özgürce kullanabilmek için neler vermezdim.*

Kanım doğruca kasıklarına hücum ediyor ve sikim takım elbisemin ipek
astarına çarpıyor.

Siktir et. Ya şimdi ya da asla.

Gözlerinin içine bakıyorum. "Geceyi benimle geçirmelisin."

DREW

İfadesi kesinlikle yanlış yorumlamaya yer bırakmıyor ve benim tepkim üç gruba ayrılıyor.

Kahretsin, o kısmı söylemedi. Aman Tanrım, işte soruşturmamda beklediğim şey buydu - onun kişisel alanına girme şansı. Ve son olarak, onunla yalnızken kendime güvenemem kısmı.

Bu parçalarımın *hiçbirinin* hayır demediğini anlamam üç saniyemi alıyor.

Ela bakışlarını karşılıyorum ve başımı sallıyorum. "Eğer gereken buysa, gereken budur."

CANNON FREEMAN'ın dairesi hiç de beklediğim gibi değildi. Her şeyden önce, Warren'ın bizi kulübün yakınındaki bir binaya geri götürmesini bekliyordum, ama götürmedi. Şehrin bir ucundan diğer ucuna yarım saatlik bir yolculuk yaptık ve gösterişli bir adresi olan lüks bir binanın önünde durmak yerine, Küçük İtalya'da bir pizzacının önüne park etti.

"Teşekkürler Warren. Gecenin geri kalanında sana ihtiyacımız olmayacak. Yarın için sana mesaj atarım."

Bentley'nin kapısı kapanır kapanmaz ortadan kayboluyor ve biz de kaldırımda kekik, fesleğen ve domates kokuları arasında, tenteler boyunca uzanan ve atmosfere romantizm katan ışıklarla baş başa kalıyoruz.

"Benim yerim üst katta."

Her nasılsa, beni arkasından ağır kırmızı çelik kapıya doğru çekerken parmaklarım Cannon'unakilere dolanıyor.

O anda gözümün önüne Christian Grey'in kırmızı odası geliyor ve sanki bir sürahi şarap içmişim gibi içimi bir ateş basıyor. *Hiçbir şey sahte gelmiyor. Bir randevunun olabileceği kadar gerçek.*

Neyse ki Cannon, onun için iyi bir kız olacağımı yoksa cezalandırılacağımı söylediği düşüncelerle hararetlendiğimi fark etmek yerine anahtarla üç ölü sürgünün kilidini açıp kapıyı açmakla meşgul.

Aman Tanrım. Bu da nereden çıktı şimdi?

Beynim kendi kontrolümden çıkmış gibi görünüyor, çünkü şu anda hiç kendim gibi hissetmiyorum. Gri boyalı beton girişten endüstriyel asansörün geniş açıklığına kadar mekânla ilgili her bir ayrıntıyı not etmek için kendimi zorluyorum.

Kapıları hareket ettirip beni arabaya bindirirken, "Süslü değil ama benim," diyor.

"Asansör senin mi?" Şaka yapıyorum ama başını sallayıp siyah metal kapının kilidini açtığı anda sorum havada kalıyor.

"Evet, tüm bina öyle. Geno'yu tahliye edilmekten kurtarabilmemin tek yolu buydu. Pizzasını çok severim, o yüzden yapmam gerekeni yaptım."

Cannon'a hayretle bakıyorum. New York'ta herhangi bir daireye sahip olmanın maliyeti oldukça astronomik, ama bütün bir binaya sahip **O l m a k** ?

Vay anasını.

"Bir binanız mı var?"

"Aslında birkaç bina." Asansördeki güvenlik paneline uzun bir kod giriyor ve sonra yukarı çıkıyoruz. "Finansal çöküşle birlikte emlak piyasası dibe vurduğunda, bazı akıllı yatırımlar yaptım."

Bakışlarımı yakalıyor ve eminim yaşadığım şok yüzümden okunuyor.

"Eskiden Karas International'ın COO'su olduğumu ve Creighton Karas ile on yıldan fazla bir süre çalıştığımı biliyorsun, değil mi? Randi bunu sana söylemek zorundaydı, özellikle de bu bir sır olmadığı için."

"Evet, ama... Fark etmemiştim..." En üst kata doğru yavaşça yükselirken sözümü kesiyorum.

"Çok iyi bir iş adamı olabileceğimi mi? Çünkü öyleyim. Yine de sorun değil. Hafife alınmaya alışkınım. Çoğu zaman bunu tercih ederim. Herkes hayatınızı liyakatiniz yerine bağlantılarınızla sürdürdüğünüzü düşündüğünde insanların etrafında manevra yapmak çok daha kolay oluyor."

O anda, Cannon Freeman'ı Yukarı On'a girdiğim günden beri gördüğümünden tamamen farklı bir ışık altında görüyorum. O sadece modern zamanların en kötü şöhretli gangsterlerinden birinin gayrimeşru oğlu değil. O *gerçek*.

Ve bu delicesine tehlikeli.

Asansör sallanarak durduğunda, kapıyı bir kez daha açıyor ve çıkarken ona eşlik etmemi işaret ediyor. Küllü griye boyanmış geniş kalaslardan oluşan ahşap bir zemine adım atıyorum. Tahtadaki yıpranmış oluklar bana muhtemelen binanın orijinali olduğunu ama son yıllarda bakım gördüğünü söylüyor. Her ikisi de siyaha boyanmış iki ağır metal kapı var ve iç duvarlar grimsi, neredeyse beyaz badanalı bir tuğla.

Cannon bir kapıyı işaret ediyor. "Asansör çalışmazsa ya da içine giremezseniz acil durum merdivenleri." Son kısmı eklediğini varsayıyorum çünkü asansörü kullanabilmemiz için bile kapının kilidini açması gerekiyordu. "Ama acil durum merdivenleri merdiven boşluğu tarafında kilitli. Her zaman aşağı inebilirsiniz ama davet edilmediğiniz sürece yukarı çıkamazsınız."

Evinin sıkı bir şekilde kilitli olduğundan emin olmak için düzenli olarak ne tür güvenlik endişeleriyle uğraştığını hayal etmek zor değil. Dom Casso'nun piç oğlu olarak, her an sırtında bir hedef tahtasıyla dolaşıyormuş gibi hissediyor olmalı.

"Mantıklı," diyorum ve diğer kapıya doğru dönüyorum. "Sanırım burası senin evin?"

"Evet, burası evim." Sürgüleri açmak için başka bir anahtar kullanıyor ve alarmın bip sesini durdurmak için içeri eğiliyor.

Kapıyı iterek açtığında ne bekleyeceğimi bilemiyorum. Belki cam ve metal, übermodern ve erkeksi bir şey ama durum hiç de öyle değil. Kesinlikle çarpıcı, ama aynı zamanda tamamen büyüleyici. Aynı beyaz badanalı tuğla duvarları kaplıyor. Çelik kirişlerle uyumlu olması için kömür grisine boyanan kanallar, yükselen beyaz tavanın altında açıkta duruyor. Aynı yara bere içindeki kül grisi tahta zemin, el dokuması gibi görünen kilimlerle kaplı olarak içeriye kadar uzanıyor. Gri kumaştan bir kesit, bir koltuğun etrafında kıvrılıyor.

Çimento masa ve bazı minderlerde aşınmadan kaynaklanan kalıcı girintiler var.

Yeni değil. Şık değil. Ama mükemmel. Ve o haklı. Evim gibi görünüyor, ki bu da görevim için sadece bir hazırlık alanı olarak hizmet veren steril, yavan dairemden çok farklı.

"Bu inanılmaz," diyorum, temiz hatları ve tamamen davetkâr atmosferi görmek için yavaş bir daire çizerek dönüyorum. Kocaman ev bitkileri köşeleri mesken tutmuş ve pencereler yerden tavana kadar uzanıyor.

Cannon anahtarlarını şangırdayarak kapının yanına asarken mutlu görünen bir bambunun yanına gidiyorum.

Gece, Küçük İtalya'nın üzerine bir battaniye gibi örtülüyor ve mağazaların ve restoranların ışıkları altımızdan parlıyor. Caddenin karşısındaki pencereler karanlık, sakinlerinin işten ya da oyundan eve dönmelerini bekliyorlar. Şehrin geri kalanının yoğun hareketliliğinden uzakta mükemmel bir sığınak.

Cannon'ın kokusu etrafımı sarıyor ve bana tam arkamda olduğunu söylüyor. "Beğenmene sevindim."

Yüzümü ona dönüyorum, göğsümün onunkinden sadece birkaç santim uzakta olduğunun son derece farkındayım. "Kimin hoşuna gitmez ki?"

"Buraya gelmesine izin vereceğim kimse yok." Yüzüme bakarken gözleri kapalıydı.

"Genelde buraya kadın getirmiyorsan bu randevumuzu daha mı gerçekçi kılıyor?" Bir kez daha aramızda olan her şey tamamen gerçekmiş ve sahnelenmemiş gibi hissederken soruyorum.

Cannon'ın ağzının bir köşesi kalkıyor. "Buraya kadın getirmediğimi söylemedim. Sadece ... çok fazla değil." Sürekli değişen ela gözlerinin sıcak renkleri yüzümde gezinirken ısınıyor. "Yine de seni buraya getirmek kesin bir ifade. Yanlış yorumlanamayacak bir ifade."

Sırtımı serinleten cam, vücudunun ön tarafıma yayılan sıcaklığıyla tam bir tezat oluşturuyor.

"En son ne zaman böyle bir açıklama yaptın?" Soruyu dile getirme niyetinde olmasam da dikkatim üçüncü düğmesinde sabitlenmiş halde soruyorum.

Cannon cevap vermeden önce bakışlarım onunkilerle buluşana kadar bekliyor. "Kıskandın mı? Tanya'nın benden bir parça almasından korktuğun gibi mi?"

Mulish'in inatçılığı, kararlı bir şekilde "Hayır, hiç de değil" diye cevap vermeme emrediyor. hepsi."

"Yalancı," diye fısıldıyor Cannon öne doğru eğilip dudaklarını Benimkini. "Beni geri öp."

Onu öpmem gerektiğini biliyorum. Burada olma sebebim bu değil. Gizlice kaçmanın bir yolunu **b u l m a l ı** ve ailesini çökertecek pislikleri bulmama yardım edebilecek her şeyi didik didik etmeliydim. Ama dudakları tekrar dudaklarıma değdiğinde, karşı koyamıyorum.

Yumuşak ve sıcaklar ve ben daha fazlasını istiyorum.

Daha önceki düşüncem geri geliyor. Cannon Freeman en büyük dikkat dağıtıcı. Ağzımı ona açtığımda ve dili benimkini okşamak için içeri girdiğinde, ondan başka bir şey düşünemiyorum. Diğer tüm düşünceler zihnimden siliniyor.

Sadece beni kendine doğru çekerken vücudunun sıcaklığı var. Kollarının gücü beni sarıyor ve yanlış anlaşılmayacak bir ifadeyle beni ona bağlıyor.

Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor. Kendime onu uzaklaştırmamı, bunun gerçek olmadığını hatırlamamı, bunun zevk almam gereken bir şey olmadığını söylememe rağmen . . . Yapamıyorum. Onun içinde tamamen kayboldum.

Bu beni korkutmalı, ama öpücüğü daha derine götürebilmek için ona daha iyi erişim sağlamak amacıyla başımı eğmekle meşgulüm. Bir eli kıçımı kavırıyor, diğeri yüzüme dolanıyor ve beni istediği yerde tutuyor.

Hayatımın en erotik öpücüğü. Bacağımı beline dolamama saniyeler kalmıştı ki bir şey bana doğru titreşti ve bu onun uyarılmasının vızıltısı değildi. Telefonuydu.

"Kahretsin." Bir küfür savurarak bir santim geri çekiliyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. "Bir saniye. Şunu kapatayım."

Geri çekilip kollarından kurtuluyorum ve çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Hayır, cevap ver. Sorun yok."

Dönüp kömür grisi mat mutfak dolaplarına ve siyah lavaboya doğru yürüyorum. Burası benim evim olmasa da kalın bir bardak bulana kadar dolapları açıyorum, sonra musluktan su doldurup az önce olanları bir şekilde değiştirecekmiş gibi yudum yudum içiyorum.

Onu öptüm. Onu istiyorum. Boku yedim.

Zihinsel kamçılama hızlanmadan Cannon'ın telefonu tekrar çalmaya başlıyor.

"Freeman. Ne oldu?"

Konuşmanın diğer tarafını duyamıyorum ve yeterince yakın durup dinlemediğim için kendime kızmam gerekirken, beni daha fazla kötü karar vermekten kurtaracak bir iksirmiş gibi su içiyorum.

"Orada ne halt ediyor bu?" Cannon dönüp pencereye bakıyor ve avucunu tavandan tabana c a m l a r ı n arasındaki beyaz badanalı tuğlaya bastırıyor. "Benimle bir görüşmesi yok ve orada olmasının tek nedeni- Boş ver. Ona bu gece gelmeyeceğimi söyle. Nedenini biliyor. Hayır. Beni arayamaz. Telefonumu kapatıyorum. Bu gece müsait değilim. Bunu halledebilirsin, Grice. Evet. Evet. Evet. İyi geceler. İyi geceler."

Cannon duvarı itiyor, koltuğun yanındaki sehpaye doğru yürüyor ve telefonunu bir yığın gazetenin üzerine fırlatıyor. Elini saçlarına götürüyor, kısa saçları diken diken oluyor ve sonunda mutfakta durduğum yere bakıyor, bardağımı Kutsal Kase'ymiş gibi tutuyor.

"Her şey yolunda mı?" Bunu sormamı beklediğini düşündüğüm için soruyorum, ama aynı zamanda kulüpte onu bu kadar kızdıracak kimin olabileceğini deli gibi merak ettiğim için de soruyorum.

"Lorenzo. Daha önce bizi takip eden pislik. Kulübe geldi ve benimle buluşmak istedi."

"Ama senin kulüpte olmadığını biliyor."

Cannon başını sallar ve yana doğru bakar. "Zihinsel bir dev olduğunu hiç söylemedim. Muhtemelen kurnazlık yaptığını düşünüyordu. Kulüpte olup olmadığını sordu, böylece bizi takip ettiğini düşünmeyecektim. Cidden özensiz bir işti."

Boş bardağı tezgâha bırakıyorum. "Yine de faydalı değil mi? Artık bu gece gitmeyeceğinden emin değil mi? Bu bizim temize çıktığımız anlamına gelmiyor mu?"

"Gitmek için acelen mi var?" Cannon soruyu sorarken bakışları yüzümde kesiliyor ve göğsümde bir kızarıklık oluşup omuzlarıma yayılıyor.

"Evini gözetleyip gitmemi bekliyor olma ihtimalleri var mı?"

Cannon yavaş adımlarla daireyi geçip bana doğru geliyor. "Hayır dersem, kapıdan ne kadar çabuk çıkarsın?" Mutfak barının karşı tarafında durup cevabımı beklerken beynim allak bullak oluyor.

Ya şimdi ya da asla. Kal ya da git. Savaş ya da kaç.

Mantıklı yanım kalmamın soruşturamama daha iyi hizmet edeceğini söylüyor ama kararımı etkileyen tek nedenin bu olduğunu iddia edersem kendime yalan söylemiş olurum.

Öyle değil.

Tamamen bencilce nedenlerden dolayı kalmak istiyorum. Kalmak istiyorum çünkü bana yıllardır hissetmediğim şeyleri hissettiren bu adamla daha fazla zaman geçirmek istiyorum.

Ama ne düşündüğümü söyleyemiyorum. Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Onun yerine dudaklarımı birbirine bastırıp gözleriyle buluşuyorum. "Kurguladığınız hikayeye uymayan bir şey yapmaktan nefret ederim."

CANNON

Bir kadının beni ne zaman istediğini bilirim ve birini bu kadar çok istemeyeli uzun zaman olmuştu. Drew ortaya çıkıp istediğini istemekten korkuyor. Grice kulübe kimin geldiğini ve beni sorduğunu söylediği anda omurgamda oluşan gerginliği yumuşatan bir şey var.

Aslına bakarsanız, bana karşı ne kadar tatlı olduğunu hatırladığımda hepsi akıp gidiyor. Ondan daha fazlasını istiyorum ve şimdi istiyorum. Ama boş bardağı tutuşundan Drew'un ürkek olduğunu anlayabiliyorum. Bu düzeltilebilir.

"Bir içki ister misin?"

Elindeki bardağa bakıyor.

"Su değil. Şarap. Viski. Viski. Votka. Zehrini söyle."

Yemekte şarap içti, ama ondaki bir şey bana tercih ettiği tek içeceğin bu olmadığını söylüyor.

Dudaklarının kenarları kıvrılıyor. "Hiç burbonun var mı?" "Geçen gün bir şişe Four Roses aldım."

Gülümsemenin başlangıcı tam bir gülümsemeye dönüşüyor. "Aslında en sevdiğimdir."

"O zaman Four Roses olsun."

Mutfaktan uzaklaşıp bitpazarında gördüğüm, eskiden bir fabrikanın ofisini süsleyen antika endüstriyel metal dolaba doğru ilerliyorum. Üzerinde hala bir asma kilit vardı ve hala kelimelere dökemediğim duygusal bir nedenden dolayı onu kesmek yerine açmak için bir maymuncuk kullandım. Altındaki her şeyi paslandırmasına rağmen kilidi şimdi ofisimdeki masamda kağıt ağırlığı olarak kullanıyorum.

Metal kolu çektiğimde kafes görünümlü kapı iyi yağlanmış menteşeler üzerinde sallanarak açılıyor. Eşyalarım en yenisi ya da en güzeli olmayabilir ama benim olana sahip çıkarım.

"Tek parmak mı, iki parmak mı?" Kızarmasının daha da artmasını izlemek için dönerek soruyorum. Elbisesinin omuzlarının altında ve kalın makyaj tabakasının altında kaybolana kadar yayılırken hayal kırıklığına uğramadım.

Tam yüzünü silmek istediğimi düşünmeye başlamıştım ki yanaklarındaki allığı görebilmek için, muzip bir sırıtışla beni şaşırttı.

"Ben üç parmaklı bir kıyım. Özellikle de böyle durumlarda."

Yanıtına sırıtmaktan kendimi alamıyorum. "Sende özel bir şeyler olduğunu biliyordum."

Antika kesme kristal bardakları üçer parmak burbonla doldurmak için geri dönüyorum ve onları mutfak barının tezgahına taşıyorum. Bir tanesini ona uzatıyorum ve o da avucunu bardağın etrafına sarıyor.

"Beklenmedik bir geceye," diyorum kadehimi selamlamak için kaldırarak.

O da aynısını yapıyor, ağır tabanı benimkine vuruyor. "Çok beklenmedik bir geceye."

İkimiz de yumuşak, yumuşak burbonu yudumluyoruz. Baharat dilimi yıkıyor, ardından armut ve elma kokusu geliyor.

Drew minnettar bir iç çekişle kadehini dudaklarından indiriyor. "Tanrım, bu her zaman çok iyi. Babamın başka bir şey içmeyi reddetmesine şaşmamalı." Bu yorumu yapar yapmaz, sanki bunu söylemek istememiş gibi tüm vücudu dondu.

Yemekte gülüşümün ona birini hatırlattığını söyledi ve ben de bu kişinin babası olduğuna dair tüm bina üzerine bahse girmeye hazırım. Kaybettiği babası.

"Nasıl biriydi?"

Soruyu soruyorum ve Drew bardağı kaldırıp uzun bir yudum daha almadan önce birkaç saniye içine kapanıyor. Sonunda bakışlarımla tekrar buluşacak cesareti bulunduğu gözleri parlıyor.

"O iyi bir adamdı." Boğuk kelimeler boğazında bir yumru oluşturmuş gibi yutkunuyor. "Gerçekten iyi bir adamdı."

"Sanırım vefat etti?"

Ciddiyetle başını sallıyor. "Çok erken. Çok erken."

"Üzgünüm, Drew. İyi olanlar hep çok erken gider."

Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor ve sanki gözyaşlarının akmasını engellemeye çalışıyormuş gibi başını kaldırıyor. Renkli bir kontakt lens olduğundan artık emin olduğum şeyin altında yine o renk titreşimini görüyorum.

Ama şu anda ona bunları sorarsam, bu beni büyük bir pislik yapar. Bunun yerine, elimde kadehimle içki dolabına geri dönüp

şişeyi. "Gel, sana bir şey göstermek istiyorum."

Drew sessizce beni mutfak ve oturma odasının bulunduğu çatı katından özel alanım olan ofisime kadar takip ediyor.

İçeride, iki yüksek ön ve arka duvar, tek tek aldığım veya internetten toplu olarak satın aldığım klasikler ve ilk baskılarla dolu kitap raflarıyla tamamen kaplıdır. Bunları atlayarak, bel hizasından başlayıp yukarı doğru yaklaşık on metre uzanan pencere duvarının yanına monte edilmiş antika shuffleboard kulvarının önünde duruyorum.

"Oynamak ister misin?" Diye soruyorum ama oyuna odaklanamayacak kadar odanın geri kalanını incelemekle meşgul.

"Bu inanılmaz."

Bakışları masamın üzerinde geziniyor, içki dolabıyla aynı eski fabrikadan, kösedeki devasa berjer koltuğa, her gün kitap okumak için zaman ayırmaya çalıştığım yere Edison ampullü bir sarkıt parlıyor. Dom'un on iki yaşındayken bana *Savaş Sanatı'nı* verip ezberlememi söylediğinde başlattığı bir alışkanlıktı bu ve muhtemelen bu kadar uzun yaşamamın tek nedeni de bu.

"Burası en kutsal yer. Buraya başka kimse giremez. Asla."

Sonunda endüstriyel çiftlik evi tarzı shuffleboard masasına dönüyor, gözleri kocaman. "O zaman kime karşı oynuyorsun?"

"Kendime karşı. Tabii bana gerçek bir rakip vermek istemiyorsan."

Bir an için hayır diyeceğini düşünüyorum ve fikrini değiştirmek için argümanlar üretiyorum. Ama başını sallamak yerine topuklu ayakkabılarını çıkarıp ahşap zemini yalınayak geçiyor.

"Gerçek bir rakip olur musun bilmem ama en azından seni tek çocukmuşsun gibi oynamaktan kurtaracağım. Tanrı biliyor ya, çocukken bu benim için çoğu zaman berbattı." Koyu renk gözlerini benimkilere dikti. "Peki ya senin için?"

Bana ilk kez çocukluğumu soruyor, insanlar babamın kim olduğunu bildiklerinde vebalı gibi kaçındıkları bir konu. Bunu Drew'a henüz açıkça itiraf etmediğim için, zamanının geldiğine karar veriyorum.

Burbonumu pencere kenarına koyuyorum ve sokağın karşısındaki binalara bakıyorum. "Annem her şeyi olabildiğince normalleştirmeye çalışmış ama Dom'un ilgisini ve sevgisini sürekli yeniden kazanmaya çalışırken bu çok zor olmuş. Ben doğduktan birkaç yıl sonra onu kovalamış. Bir araya getiremediysen söyleyeyim, Dom benim babam."

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz, bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Dom'un gerçekte kim olduğunu asla sözlü, yazılı ya da başka bir şekilde itiraf etmiyorum.

Neyse ki Drew şok içinde soluk soluğa kalmıyor, bunun için Randi'ye teşekkür etmeliyim çünkü onun Drew'a bu bilgiyi vermeyeceğini düşünemiyorum.

"Görünüşe göre kovalanmasına gerek yokmuş, çünkü o yaşlı bir erkek kedi, arkasında kimi bıraktığını hatırlamayacak kadar sokaktan sokağa koşmakla meşgul," diyor ve ben de onun özür dileyen bir gülümsemeyle omuz silkişini yakalamak için dönüyorum. "Üzgünüm, muhtemelen bunu söylememeliydim."

Başımı sallıyorum, şişenin boynunu kavıyorum. "Sorun değil. Artık hepsi geçmişte kaldı. Aslında bu konuda konuşabilmek çok rahatlatıcı. Çok sık fırsat bulamıyorum. Daha doğrusu, bu bilgiyi alıp, geri dönüp beni kıcımdan ısıracak şekilde etrafa yaymayacak çok fazla insan yok."

DREW

Daha önce yalan söylediğim için hiç suçluluk hissetmemiştim. Gün ışığına çıkması gereken bilgileri ortaya çıkardığım için hiç suçluluk hissetmedim. Ama Cannon Freeman gibi ağza alınmayacak şeyler yapmış olması muhtemel bir adam söz konusu olduğunda, benimle özgürce paylaştığı bilgilerle ne yapabileceğimi düşündüğümde pişmanlığın pençelerinin karnıma saplandığını hissediyorum.

Ağzımı açıp ona bana güvenmemesini söylemek istiyorum. Önemli ya da ona zarar verebilecek her konuda konuşmamasını söylemek istiyorum.

Ama yapamıyorum.

Çünkü bu beni şüphesiz öldürtür ve zamansız bir ölüm bu geceki planlarım arasında yok.

Bu yüzden vicdanımı rahatlatabilecek diğer tek şeyi yapıyorum. Onunla paylaşmamam gereken şeyleri paylaşıyorum.

"Babam benim en iyi arkadaşımdı. Zekiydi ama çok alçakgönüllüydü. Kulüpte çalışmayı sevmemin nedeni, bazen puroların kokusunu almam ve annem boğazından aşağı bir şişe votka dökerken onun dışarıda oturup içtiği puroları hatırlamam."

Cannon'ın ela gözleriyle buluşmak için bakışlarımı kaldırıyorum ve bu itirafın benden ne kadar çıplak ve savunmasız olduğunu görüp göremeyeceğini merak ediyorum.

"Nasıl öldü?" Cannon soruyor ve acı, sıcak bir bıçağın tereyağını delip geçmesi gibi içime işliyor.

Bu soru neden burada olduğumun acımasız bir hatırlatıcısı.

Bardağımı uzatıyorum. "Bunun için çok daha fazla burbona ihtiyacım olacak." "Gel de al, çünkü seni tekrar öpmem gerekiyormuş gibi görünüyorsun."

Beni saran hüznün bir anda göğsümden kaçmaya çalışan kelebeklerin çırpınına dönüşüyor.

Bunu bana nasıl yapar? Nasıl cevap vereceğimden emin olmasam da, sanki ürkütücü bir manyetik güç tarafından çekiliyormuşum gibi ayaklarım parke tahtaları üzerinde ona doğru ilerliyor.

Belki de tüm bunların açıklaması budur. Cannon Freeman'a daha önce başka bir erkeğe hiç çekilmediğim bir şekilde çekildim. Tüm amacım Casso ailesi imparatorluğunu yıktığımda onu da yıkmaktı, ama şimdi, eğer masumsa onu sonuçtan kurtarmanın bir yolu olduğunu ummaktan kendimi alamıyorum.

İçgüdülerim o kadar da yanlışı olamaz, değil mi? Cannon'ın babamın ölümüyle bir ilgisi olamaz.

Kes şunu. İşte şimdi delice konuşmaya başladın.

Düşüncelerim zıt yönlerde savrulurken bile, bardağımı pencerenin kenarına koyarken çıkan tıkırtıyı duyuyorum ve vücudum Cannon'inkine sanki her zaman durmam gereken yer burasıymış gibi oturuyor.

"Sana soracak o kadar çok sorum var ki," diyor boğuk bir ses tonuyla. "Ama cevapları istediğim kadar, ağzını daha çok istiyorum."

Bariyerlerimin yıkılmakta olduğunu ve kendimi koruma içgüdülerimin çok hızlı bir şekilde yok olduğunu bilerek onun ateşli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Sana söylememem gereken şeyleri söylemek istiyorum," diye fısıldıyorum, dudaklarım onunkilerden sadece bir nefes uzakta. "Ama beni daha çok öpmeni istiyorum."

O anda, babamla son konuşmamdan beri kimseye vermediğim bir parçamı veriyorum ona -tamamen dürüstlük.

Aradaki mesafeyi kimin kapattığını bilmiyorum ama dudaklarımız çarpışıyor ve uyarılmışlık bir şimşek gibi içimden geçiyor. Bacağımı kalçasına doluyorum ve ereksiyonunun sert çıkıntısı bana baskı yapıyor. Eliyle kıcımı kavrayıp kalçalarını bacaklarımın arasına sıkıştırmak için beni kendine doğru çekerken inliyorum, belki de mırıldanıyorum.

Diğer eliyle peruğumla saçlarımı geriye doğru çekerken dudakları ağzımdan boğazıma doğru iniyor.

Hay sikeyim!

Sarsılarak uzaklaşıyorum ve Cannon sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor. Uyarılmışlık, yerini gözlerindeki sert buz parçalarına bırakıyor. Kalbim boğazımda düğümleniyor, hızlı ve kolay açıklamalarımı bastırıyor ve sudan çıkmış balık gibi ona bakakalıyorum.

Cannon gerçeği isteyen bir sesle, "Neden peruk takıyorsun ve renkli lens takıyorsun? Başka ne saklıyorsun?"

Sakin ol. Soğukkanlı davran. Sakin ol.

Bunun için hazırlandım, kendime hatırlatıyorum. Bir planım var. Toparlan. Gülüp geçeceğim.

Ama artık Cannon'a yalan söylemek istemiyorum, ki bu muhtemelen hayatım boyunca aklıma gelen en aptalca düşünce. Dürüstlük beni öldürtecek; bundan hiç şüphem yok. Ama yalanları dudaklarımda toplamak cam çiğnemek gibi. Yüzüne karşı söyleyemiyorum, bu yüzden bakışlarımı yere indiriyorum.

"I . . . Randi bana koyu renk gözlü sarışınlardan hoşlandığını söyledi. I . . . Bana bakmayı seversen işi almanın daha kolay olacağını düşündüm."

Çıplak ayaklarımdan altındaki tahtadaki çizgileri incelerken ve kararın verilmesini beklerken, ağır sessizlik odadaki tüm oksijeni emmekle tehdit ediyor.

"Çıkar şunu." Cannon'ın siyah deri mokasenleri görüldüğünde emir hırıltıyla geliyor.

Büzülüp kaçma dürtüsü o kadar güçlü ki, neredeyse kendimi tekrar gözlerinin içine bakmaya zorlayamıyorum. Bir şekilde başarıyorum.

Ela gözlerinin soluk yeşil alevleri beni yakmakla tehdit edecek kadar yoğun bir şekilde yanıyor.

"Neden?"

"Seni görmek istiyorum," diyor, bakışlarını tutmam için beni zorlamak için eğilerek. "Gerçek seni."

Titreyen parmaklarımla uzanıp peruğu yerinde tutan iğneleri çekiştiriyorum ve peruk astarını da alarak başımdan aşağı kaydırıyorum. Başımın arkasında düz bir şekilde tutturulmuş uzun saçlarımla kalakalıyorum.

Ona hayır diyebileceğimi, peruk takmak isteyip istemediğimin onu ilgilendirmedeğini söyleyebileceğimi biliyorum. Ama bir yanımda onun da beni görmesini istiyor. Gerçek beni. Kimsenin görmediği beni.

Canlı yayında haber yaparken bile peruk takıyordum. Hayatım boyunca görünüşümü değiştirmeden hiç kamera karşısına geçmedim. Babamın kariyeriyle ilgili en büyük pişmanlığı buydu; mahremiyetini tamamen çalması. Tanınmadan hiçbir yere gidemiyordu ve benim için de aynısını istemiyordu.

Dinledim ve öğrendim, üvey annemin yıllar önce meme kanserinden iyileşirken taktığı perukları çaldım. Dakikalar içinde başka biri gibi görünebiliyordum. Yıllar geçtikçe bu konuda o kadar iyi oldum ki bazen gerçek benliğimi unuttum.

Ama teker teker tokaları saçımdan çekip bardağımın yanında bir yığın oluşturuyorum ve tüm tokalar gidene kadar gevşemiş saçlarımdan omuzlarıma düşmesine izin veriyorum. Sonunda, koyu kahverengi buklelerimi silkeliyorum ve gözleriyle buluşuyorum

bir kez daha. Orada ne görmeyi beklediğimden emin değilim, ama yargılama yerine merak ve ... takdir görüyorum.

"Randi sana yalan söyledi, Drew. Bu çok daha iyi."

Zaten bir kuruşun içinde olduğum için, uzanıp lensleri gözlerimden hızla çekiyorum ve aynada görmeyi özlediğim delici su mavisi irisleri ortaya çıkarıyorum.

İşte o zaman Cannon bir adım geri çekildi. "Aman Tanrım. Bunları nasıl kapatabildin?"

Benimki gibi gözlerin insanların beni kolayca unutamayacağı kadar akılda kalıcı olduğu gerçeği dilimde dolaşıyor ama bunu ona veremem. Ne kadar istesem de.

"O zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti."

Ondan uzaklaşıyorum, geri dönmeden önce lensleri çantaya koymak için çantama yöneliyorum.

Cannon bir adım öne çıkıyor ve başparmağını çenemde gezdiriyor. "Bir gün senin yanında uyanacağım ve sadece *seni* göreceğim. Bu hayatımın en güzel görüntüsü olacak."

Yemini etrafımı sararken dizlerimin bağı çözülme tehlikesi geçiriyor. Kendime destek olmaya çalışmak yerine, arzuma teslim oluyorum ve Cannon'a uzanıyorum.

"Öp beni. Bunu gerçekten istediğine beni inandır."

Bir yalan daha, çünkü bunu istediğini biliyorum. Sözleri içtenlikten başka bir şey olmadan bana böyle bakabilmesinin imkânı yok. Ve *yarın* gerçekleşecek fantezisine karşı koyacak iradem var mı bilmiyorum.

Onu istiyorum.

Ama ona tamamen güvenmek güvenli değil, çünkü kimseye tamamen güvenemem.

Yine de bu, çalabileceğim küçük bir parçayı alamayacağım anlamına gelmiyor.

Daha sonra, o artık hayatımda olmadığına anılarım olacak.

Cannon tereddüt etmiyor. Dudakları benimkilerin üzerinde. Dili derinlere dalıyor ve benimkine dolanıyor. Ama beni uçuruma sürükleyen şey bu değil. Hayır, elleri saçlarımın arasından geçiyor, telleri çekiştiriyor ve beni bir açıdan diğerine döndürüyor.

Kollarım boynuna dolanıyor ve kendimi ona tırmanmaktan alıkoymak için yapabildiğim tek şey bu. Cannon beni yerden kaldırıyor ama kıcıma sert bir şey sürtünene ve bacaklarımın arasına oturana kadar nereye gittiğimizi bilmiyorum.

Çekildiğinde, kendimi onun ofisine yerleştirmeye çalışarak göz kırpıyorum. İşte o zaman masasına oturduğumu ve onun da önümdeki sandalyeye çöktüğünü fark ediyorum.

Cannon'ın bakışları, ellerinin dizlerimi kavradığı yerden yüzüme inene kadar beni yakıyor. "Restoranda ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Sözleri tekrar aklıma geliyor, çünkü Per Se'de yemek istediği tek şeyin ben olduğumu söylediğini nasıl unutabilirim ki?

Başımı sallıyorum, arzum onun santim santim yukarı ittiği elbisemin etek boyuyla birlikte daha da yükseliyor.

Hınzır bir sırıtışla, üzerimi örten siyah tangayı görünce durdu. Başparmağının ucunu merkezimin üzerinde gezdiriyor ve tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor. Hiç böyle bir *ihtiyaç* hissetmemiştim. Acı çekerek. Çaresizce. Yüzündeki ifade bana tatminsiz gitmeyeceğimi söylüyor.

Ve sözleri de bunu doğruluyor.

"Benim için çalışan insanlara dokunmam ama seninle duramam. Bana geri çekilmemi ve uzak durmamı söylemezsen olmaz. Geri gelmeye devam edeceğim. Neden bilmiyorum ama karşı koyamadığım bir şey var. Yapmam gerektiğini biliyorum ama yapmak istemiyorum."

Uzanıp elimi koluna doladığımda Cannon'ın tüm vücudu sanki onu itmemi bekliyormuş gibi kıpırdamıyor. Ama bu planladığım şeyin tam tersi.

"Ne yaparsan yap, lütfen durma. I . . . Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

Cannon'ın burun delikleri bu çığ ve dürüst sözler karşısında alevleniyor. Her nasılsa, o anda benden istediği tek şeyin bu olduğunu biliyorum. *Dürüstlük*.

Evrene bir söz gönderiyorum. *Bir gün ona nedenini söyleyeceğim. Ona her şeyi anlatacağım. Sadece . . . henüz değil.*

Vicdanım geçici olarak tatmin olmuş bir halde boş masaya yaslanıyorum, dirseklerimin üzerinde dengede dururken, bacaklarımın arasındaki kumaşı çengelli parmağıyla yakalıyor, tam da içime gömülmesini tercih ettiğim yerin yakınında ve vücudumdan bir nefes uzağa çekiyor.

"Bebeğim, sırlısıklam olmuşsun." Cannon'ın burbonla ısınmış sesi, ona ne kadar aç olduğumu anladığında boğuk, huşu dolu bir nitelik kazanıyor. "Bu külotlar boşuna. Onları çıkarsak iyi olur."

Ona duyduğum açlık damarlarımda dolaşmaya başladığında kalçalarımı kaldırıyorum, o da iki eliyle külotumu cömert kırımın üzerinden geçirip ayaklarımdan tekmeleyene kadar kalçalarımdan aşağı indiriyor.

Ve sonra sadece o bana bakıyor, tamamen açıkta ve kulaklarımda zaten çarpan nabız sersemliyor.

"Kahretsin, burada çok güzelsin." En ufak bir hareketle başparmağının ucu ıslaklığımın arasından kayıyor ve ben ondan daha fazlasını isteyerek masaya doğru kıvranıyorum.

Kalçalarımı öne doğru sallayarak dokunuşunu derinleştirmeye zorluyorum ve dudaklarına hınzır bir sırtış yerleşiyor.

"Oh hayır. Ben onları sana vermeye hazır olana kadar parmaklarımı sikmeyeceksin." Ela gözleri benimkilerle buluşmak için kalkarken meydan okumayla alevleniyor. "Sorumluluğun sende olmasına alışkınsın ama benimle böyle olmayacak. Hayatımda gördüğüm en güzel amcığa bakarken olmaz. Seninle zaman geçireceğim. Eğer bununla başa çıkamazsan, sana bunu yaptırırım. Anladın mı beni?"

Lanet olsun. Neden bu şimdiye kadar duyduğum en seksi şey? Beynim onaylamak için isyan ediyor, ama dudaklarım birbirine yapışıyor ve uygun bir parçam yüksek sesle kabul etmekten korkuyor.

Cannon içimdeki mücadeleyi görmüş olmalı, çünkü her iki dizimi de kavırıyor ve yüz yüze gelene kadar yükseliyor. "Bununla başa çıkabilecek misin? Yoksa seni istediğim yerde tutmak için masaya bağlamam mı gerekecek?"

Bacaklarımın arasında bir ısı patlaması daha oluyor ve masanın yüzeyine damlamak zorunda kalıyorum.

"I . . . Bilmiyorum." İstedğim şey, söylemem gerektiğini düşündüğüm şeyle savaşıyor, ama o bunu anlıyor. Beni anlıyor.

"Zavallı küçük kız. Hiç benim gibi bir erkeğin olmadı. Eminim diğerleri ne zaman, nerede, ne kadar ve ne kadar sert olacağına senin karar vermene izin veriyordur." Çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasında kavırıyor ve dudaklarımı ısırarak için öne eğiliyor. "Ben böyle çalışmıyorum."

"Neden?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Benden ne istediğini bilmiyorsun çünkü sırf alevleri körükleyebileyim diye seni yakmaya kararlı bir erkeğin olmadı hiç. Sana göstereceğim."

Elleri hâlâ dizlerimde kilitliken, ayağım masanın kenarına dayanana kadar sağ bacağımı, sonra da sol bacağımı kaldırıyor. Açıkta. Müstehcen bir şekilde açıkta. Yaptığı işe bakarak tekrar oturuyor ve kıcımı kenara yaklaştırmak için öne doğru uzanıyor.

"Cennet," diye mırıldanıyor, sonra öne eğilip dilini yarığımdan geçiriyor, kıcımdan klitorisime kadar ve öyle yüksek sesle inliyor ki titreşimler neredeyse patlayacak

kendi başlarına orgazm olamazlar.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. Sessiz kalmama yardımcı olacak herhangi bir şeye tutunmaya çalışırken parmaklarım pençelere dönüşüyor. Ama Cannon daha fazlası için geri dönüp *yutarken* yumruk haline gelmelerinden başka bir şey yok.

Yüce İsa. Cannon'ın dili kadınoğluna bir armağan. Kalçalarımı tutmasıyla savaşıma kadar tadına bakıyor, yalıyor ve alay ediyor. Beni masaya sabitlemeye çalışıyor ve ben çaresizce amımı yüzüne doğru daha sert itmeye çalışıyorum çünkü orgazmım *tam orada*. Çok yakın. Ama o bunu yapmama izin vermiyor.

"Tadın çok lezzetli." Daha fazlası için geri dönerken inliyor. Ama bu sefer iki parmağını içime sokup makaslıyor ve ben onları becermekten kendimi alıkoyamayana kadar beni geriyor.

"Lütfen. Lütfen, sadece-"

Ama söylediği gibi benden emir almıyor. Görüşümün kenarında kıvılcımlar patlarken ve ben ulaşamayacağım kadar uzakta kalana tutunmaya çalışırken, onu çekiyor ve beni çıldırtıyor.

"Çok yakın. Lütfen."

Yalvarışlarım onu uçurumun kenarına getiriyor. Cannon'ın dişleri klitorisimin etrafına hafifçe yaklaştığında ve parmakları tam ihtiyacım olan yere bastığında, bir çığlıkla patlıyorum.

Orgazm beni yıkıyor, o alevleri daha da körüklerken güçlü kalıyor ama ben duyarsızım. Başım ileri geri sallanırken asla bitmesini istemiyorum.

En azından, "Aferin kızıma, Drew." diyene kadar. İyi kız."

Drew.

Drew.

Drew.

Sahte adım bir uyarı zili gibi çalıyor ve beni zevkten gerçeğe sürüklüyor.

Hay sikeyim. Ne yapıyorum ben? Tekrar oturur pozisyona geçiyorum, göğsüm kabarıyor ve Cannon Freeman'ın yüzü, hedefimin ve düşmanımın yüzü, amımdan birkaç santim uzakta.

Soruşturmamın kesinlikle bu şekilde gitmemesi gerektiğini söyleyebilirim.

CANNON

Drew'da açıklayamadığım bir değişim var ama sanki orgazmı onu çok korkutmuş gibi. Şimdi, daha fazlası için bana baskı yapmak yerine, uzaklaşmaya çalışıyor.

Ben aptal bir adam değilim ve peruk ve lensler için yaptığı açıklama zayıftı. Bana söylemediği bir şey var ve şu anki tepkisi bunun daha da kanıtı.

Drew Carson görüldüğü gibi biri değil.

Ne istediğini bilmiyorum ama öğreneceğim. Mecbur kalırsam, onu yatağıma kelepçeleyeceğim ve son duvarı da yıkılana kadar hayal edebileceğim en erotik işkenceyle defalarca boşalmasını sağlayacağım.

Ama şu anda yüzündeki o yumuşak, puslu ifadeyle onu daha fazla ürkütmek istemiyorum. Onu yakınımda tutmak ve birinin onunla ilgilenmesine nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum.

Kasıklarımda dolaşan kan miktarı göz önüne alındığında, şu anda hâlâ mantıklı düşünebildiğime şaşıyorum. Buna süper gücüm diyelim.

Şu anda onu daha fazla itmek yerine, duvarlarının yıkıldığını görebiliyorken, bacaklarını kapatabilmesi için masadan uzaklaşıyorum, ama bir inç sonra duraklıyorum.

"Şu anda bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Bunun kulüpte olanlarla ya da peruk takma ve lens takma ihtiyacı hissetmenin nedenleriyle hiçbir ilgisi yok. Bu ikimizin arasında. Anladın mı beni?"

Drew hızla başını sallıyor ve ben de geri kalan yolu dönüyorum.

Ayağa kalktığımda, bir elimi kalçalarının iki yanındaki masanın üzerine koyuyorum, böylece burunlarımız bir inç aralıklı oluyor.

"Bu senin amını son yiyişim olmayacak. Sana söz veriyorum. Şimdi gel bakalım. Az önce dikkatimizi dağıttığımız shuffleboard oyununu bana borçlusun."

BİR SAAT SONRA, dudaklarımdan onun tadını sildikten hemen sonra Drew'u dairemde atmam gerektiğini biliyorum.

Neredeyse her gün tek başıma oynadığım oyunda beni yenerken attığı kahkahalar ofisimi dolduruyor ve yüzündeki sevinç ifadesi kesinlikle nefes kesici.

Onun tehlikeli olduğunu söylediğimde, yıkım gücünün boyutunu bilmiyordum bile.

"Gerçekten para için oynamalıydık. Çünkü seni yine ezdiğime inanıyorum." Drew, en çok puan verilen alanda duran shuffleboard ağırlıklarını işaret ediyor.

"Nasıl oluyor da bunu yapmaya devam edebiliyorsun?" Ses tonumdaki kuşku kendini belli ediyor.

Drew gülerken sırtışı daha da büyüyor. "Bana ağırdan almamı söyledin, ben de öyle yapıyorum. Aksi takdirde, son bir saattir kışını tekmelemek yerine aşırı atış yapıyor olurum. Yani gerçekten, bu senin hatan."

Shuffleboard şeridinin etrafında dolanıyorum ve niyetimi anladığı anda dişleri birbirine çarpıyor ve iki adım geri gidiyor.

"Hey, whoa. Şu anda her ne planlıyorsan, yavaş ol koca adam. Ezik olmak istemem."

Ona saldıracakmışım gibi yaptığımda, tam da beklediğim gibi kapıya doğru fırladı. Önünü kesip belinden yakaladım ve kaçamadan onu havaya kaldırdım.

"Kendimi galip ilan ediyorum ve *sen* de benim ödülünsün," diyorum o elimde kıvranırken.

"Hiç adil değil!" diye bağırıyor, kıpırdanmaya çalışıyor.

Girişimlerini kolayca savuştururken ofisimden çıkıp oturma odasındaki kırık dökük koltuğa doğru yürüyorum. Onu tuttuğum yerde yeniden ayarlayarak minderlerin üzerine indiriyorum ve tüm vücut ağırlığımı onun üzerine bırakıyorum. Altımda sıkışan Drew kaçmaya çalışıyor ve koyu renk saçları dağılıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Ben izin verene kadar olmaz." Sözlerim karşısında durdu ve gözlerimin içine baktı.

Sadece Karayip sularında gördüğüm mavi-yeşil renk hâlâ nefesimi kesiyor. Gözleri ruhuma bir yumruk gibi iniyor. Sanki şu anda benden uzaklaşmakla ilgisi olmayan şeyler düşünüyormuş gibi ısınıyorlar.

Üst dişleri alt dudağına batıyor. "Haksız kazançların için ne talep ediyorsun?"

Eğildim ve bir öpücük çaldım. "Seni."

"Hangi parçam?" diye soruyor, neredeyse nefessiz kalmış gibi.

"Hepiniz."

Aman *Tanrım*. Bu hiç adil değil. Bana böyle şeyler söyleyemez. Çünkü şimdi içim eriyor, kalçalarımın arasındaki ıslaklık selini engelleyecek külotum yok ve onun altından sürünerek çıkmak ve ikimiz de isimlerimizi hatırlamayana kadar ona binmek istiyorum. *Gerçek ya da sahte*.

Ve bana bakışı... Hiç kimse bana böyle bakmamıştı.

Sanki ne sakladığımı göremiyor, ama bir şey olduğunu biliyor ve umursamıyor - çünkü beni istiyor, sırları ve her şeyiyle. Tamam, belki de bu parçayı yansıtıyorum çünkü umutsuzca doğru olmasını istiyorum. Bunun sonunun iyi olmayacağını bilsem bile. *Öyle değil mi?*

Tabii . . . Cannon Freeman yetişkinlik hayatının çoğunu Creighton Karas için çalışarak kanunun sağ tarafında geçirmiştir. Sadece Karas onu kovduğundan beri Upper Ten'i yönetiyor, ki orası da teknik olarak kanunun sağ tarafında, orada gerçekleşen mafya toplantılarına rağmen. Ama bunlar her yerde olabilir, değil mi? Bu onu sadece suç ortağı yapmaz, değil mi? En fazla, belki bir tür suç ortağı?

Beynim burada fazla mesai yapıyor, soruşturmamı tamamlayıp Casso ailesini alaşağı edebilmem için nedenler bulmaya çalışıyor ... ama Cannon'u çapraz ateşin dışında tutuyorum. Böylece *onu* elimde tutabilirim.

Ben deliyim. Kesinlikle deliyim. Bu planlar tarihinin en kötü planı ve babam bana bir kışla iki ata binilemeyeceğini söylerdi.

Ama bu adam özel. Bir mafya babasının piç oğlu olarak doğması onun suçu değil. Hâlâ iyi bir adam olabilir. Değil mi?

Kafamda mantığıma katılacak veya tartışacak başka kimse yok, bu yüzden içgüdülerimin doğru olduğuna keyfi olarak karar veriyorum ve kendime şu anda tam olarak yapmak istediğim şeyi yapma izni veriyorum. Pozisyon değiştirene kadar manevra yapıyorum, Cannon altta ve ben minderde onun dizlerinin arasında diz çöküyorum.

Parmaklarım takım elbise pantolonunun bel bandına giriyor ve sert, düz karnı sanki oraya dokunmama şaşırmış gibi içine çekiliyor.

"Drew ..."

Sahte adımı söylediğinde onu duymazdan geliyorum. Bana böyle hitap etmesini istemiyorum. Beni gerçek adımla çağırmasını istiyorum.

Bir gün, kendime sessizce söz veriyorum.

"Sus. Eğer bir mağara adamı gibi davranacak ve benim kazanmama rağmen kendini kazanan ilan edeceksen, teklif ettiğim ganimetleri kabul etmelisin." Kırpıklarımın altından ona bakıyorum. "Ağzım."

Ben düğmeyi çözüp fermuarı çekiştirirken Cannon'ın dudakları sessizce *sikiş* kelimesini oluşturuyor. Kalın, sert siki elime doğru ilerlediğinde ikimiz de bunu yüksek sesle söylüyoruz.

Oh Tanrım.

Penisinin de diğer her yeri gibi güzel olmasını beklemiyordum ama muhtemelen beklemeliydim.

Uzun, kalın ve göbeğine doğru hafifçe kavisli, çevresi geniş ve iyi biçimlendirilmiş. Başı koyu kırmızımsı mor bir renk alıyor ve ucundan inci tanesi büyüklüğünde bir damla berrak sıvı damlıyor.

Elimde değil. Tuzlu tadını severek kucaklıyorum.

Cannon pantolonunu daha da aşağı iter ve inler. "*Sikeyim*. Tanrım. Evet."

Avucumu etrafına sarıp sıkıyorum, sanki ödülümüş gibi kucaklamak için ondan daha fazlasını sağıyorum. Dizlerini açıyor ve yukarı doğru kaldırarak sikini ağzıma getiriyor ve dudaklarıma doğru kaydırıyor. "Beni alabilir misin?"

Uzanıp dilimle başına dokunuyorum. "Deneyebilirim."

Ve bununla birlikte, ileri doğru itiyor, siki dudaklarımın arasında tünel açıyor ve ben onu yarıya kadar alıyorum, o geri çekilirken sertçe emiyorum.

"Tanrım. Yüzünü sikmem lazım."

Kalçalarım birbirine sıkıştı ve başımı salladım. "Bunu ben de istiyorum."

Yukarı kalkıyor ve ağzıma güç veriyor. Her vuruşta onu daha derine ve daha kolay alıyorum ve Cannon'ın yüzü zevkle buruşuyor.

"Siktir. Siktir. Siktir."

Boşalma dürtüsüyle savaşıyor ve bencilce, onu **u ç u r u m u n** kenarına, kontrolümü çalarken karşı koyamadığım kayıtsızlığa itmek istiyorum.

Sonunda geri çekilmeye çalışıyor ama ben ilerleyip onu daha derinden emiyorum. Elimi buluyor, başını geriye atıp kükrerken sıkıca kavırıyor.

Aleti ağızımda nabız gibi atıyor ve hevesle yutuyorum, beni götürdüğü yere onu da götürebildiğim için gurur duyuyorum.

Bir dahaki sefere hareket etmeye çalıştığında, onu tutuşumu serbest bırakıyorum ve horozu ağızımdan dışarı kayıyor. Cannon beni vücudundan yukarı çekmeden önce pantolonunun içine geri sokuyor, böylece başım göğsünde yatıyor ve kalbinin bir jackhammer gibi çarptığını dinliyorum.

"Tanrım. Bunu beklemiyordum. Beklemiyordum-"

"Kapa çeneni ve ışıltının tadını çıkar," diyorum ona, sakallı çenesine bir öpücük kondururken.

Kendime bunu yapmayacağımı söylemişim. Kendime bu riski almayacağımı söyledim. Şaşırtıcı bir şekilde, yalan söyledim.

Cannon'ın nefes alışları oturma odasında eşitlenir eşitlenmez, kendim için almamda ısrar ettiği yataktan kaydım ve sessizce dairesine doğru süründüm.

Şehirden gelen sesler istila ediyor - sirenler, kornalar, araba alarmları, bağırışlar - ve hepsi için minnettarım çünkü hareketlerimi gizlediklerini umuyorum.

Cannon'ın ofisine girerken, kendime tuş vuruşu kaydedicinin onun masum olduğunu kanıtlayacağını ve bana devam için daha fazla bilgi vermeyeceğini söylüyorum.

Bu onu kurtarabilir.

Ama suçluluk duygum hâlâ devam ediyor.

Kendime sormadan edemiyorum, neden *şimdi*? Dünyaya duyurduğum hikâyeler ve ardından gelen adalet için onca insana dönüştükten sonra, neden şimdi bu kadar zorba bir vicdan geliştiriyorum?

Flash belleği dizüstü bilgisayarının yan tarafındaki bağlantı noktasına takıyorum ve yazılımın işini yapması için gereken otuz saniyeyi bekliyorum. İş bittiğinde belleği tekrar çıkarıp oturma odasına doğru sessizce ilerliyorum ve onun haberi olmadan yatak odasına dönebilmek için dua ediyorum. Kapıdan girer girmez, bu gece kimsenin dualarıma cevap vermeyeceğini anlıyorum.

Mutfakta buzdolabından gelen bir ışık yanıyor. Dönüp ona bakıyorum ve donup kalıyorum.

Cannon orada duruyor, bir şişe suyu dudaklarına götürmüş, bana bakıyor. Şişeyi indiriyor, bakışları karmakarışık saçlarımın tepesinden çıplak ayaklarımın parmak uçlarına ve aradaki her çıplak santimi tarıyor.

"Gecenin bir yarısı dairemde böyle dolaşırsan, bunu seni yatağına yatırmak ve orada seninle kalmak için bir davet olarak kabul ederim."

Şu anda elimde sıkıca tuttuğum flaş bellekle bile daha çok tercih edeceğim bir şey yok.

"O zaman neden gelip bana katılmıyorsun?" Kelimeler düşünmeden dudaklarımdan döküldü.

Cannon hiçbir şeyi kaçırmıyor. Buzdolabını kapattı ve ışık söndü.

"Bunun için hazır değilsin. Ama bir dahaki sefere sorarsan, hayır demeyeceğim." Karanlıkta, sözünü yerine getirirken kalın sesi daha da tehditkâr geliyor. "Yatağına git, Drew. Sabah konuşacak çok şeyimiz var."

DREW

Ertesi sabah, tüm korkakların çok derine indiklerini fark ettiklerinde yaptıkları şeyi yapıyorum, kaçıyorum.

Dairesinden gizlice çıktığımda Cannon kanepede uyuyordu. Asansörün gürültüsünden irkilerek peruğumu kafama geri geçirdim ve binadan çıkıp kaldırımda dün geceki elbisemle utanç yürüyüşü yapana kadar nefesimi tuttum.

Bu sabah ne hakkında konuşmak istediğini bilmiyorum ama şu anda onunla herhangi bir konuşma için duygusal olarak donanımlı olmadığımı biliyorum.

Telefonumdaki uygulamayı açtığımda, aracımın iki dakika içinde geleceğine dair onay alıyorum ve umarım Cannon gittiğini fark etmeden önce kaçacak kadar hızlıdır.

Kaldırımda dururken içimi garip bir his kaplıyor ve sağ tarafa, caddenin karşısındaki açık bir arabanın camına bakıyorum ve daha önce gördüğüm bir yüzden çıkan sigara dumanı bulutunu fark ediyorum.

GTR. Upper Ten'deki toplantıdaki genç Rossetti. Cehennemlik. Bu hiç iyi değil.

Dikkatimi telefonuma verip, beni almaya gelen arabanın bloklar arasında dönüp ışıklarda bekleyişini izliyormuş gibi yapıyorum. Gerçekte, sessizce *acele et, acele et, acele et* diye bağıriyorum.

Çünkü şimdi bir kaya ile garip bir şekilde sert bir yer arasında sıkışmış durumdayım. Cannon'a dairesinden gizlice çıkarken kimi gördüğümü söylemek zorunda kalacağım.

Yarın işe gideceğim ve o da büyük ihtimalle orada olacağı için bu gariplik zaten yaşanmayacak değil.

Ama Rossetti bilgisi o kadar uzun süre bekleyebilir mi?

Nihayet hayatımın en uzun iki dakikası sona eriyor ve arka camında araç paylaşım uygulamasının tabelası asılı olan araba kaldırım boyunca yanaşiyor. Sürücünün yüzüne bakıyorum ve tabeladakiyle karşılaştırıyorum.

Ekran. Arabanın markası ve modeliyle birlikte hepsi eşleşiyor, ben de biniyorum.

Neyse ki havadan sudan konuşmaya çalışmıyor ve arabayı sürmeye odaklanıyor, bu da beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor ve Cannon'a şimdi mi söylemeliyim yoksa beklemeli miyim diye karar vermeye çalışıyorum.

Siktir e t. Mafya rekabetinde onu olası bir tehlikeye atmayacağım. çünkü sabah onunla yüzleşmek için kalamayan bir ödleğim.

Cannon'ın kulüpte işe başladığımda acil durumlar için verdiği telefon numarasını kullanıyorum ve bir mesaj yazıyorum.

Gerçekten üzgünüm, gitmem gerekiyordu. Bilmen gerektiğini düşündüm, aracımı beklerken arabada oturan ve geçen geceki toplantıdan birine benzeyen bir adam gördüm. R ailesinden genç olan.

Mesajıma baktım ve incelikli olma çabamın arzulanan çok şey bıraktığına karar verdim, ama ona başka nasıl bilgi vereceğimi bilmiyorum. Kendimi daha fazla sorgulamadan, Cannon'ın hâlâ uyuyor olmasını ve günün ilerleyen saatlerine kadar ona cevap vermekle uğraşmak zorunda kalmamayı umarak GÖNDER tuşuna basıyorum.

Telefonum elimde titrerken tüm vücudum sarsılıyor.

Ne gizlisin ne de sessiz. Yukarı gel. BEN: Üzgünüm, zaten

eve gidiyordum.

O zaman ben sana gelirim.

Daireni izliyor. Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?

Cannon'dan cevap alamayınca hızlı mesajlaşmamız durdu ve ben sadece onun ne yaptığını hayal edebiliyorum. Onu sokağın karşısında yürürken hayal edebiliyorum, çıplak, aleti sallanıyor ve GTR'yi arabadan çekip onu sorgulamak için içeri sürüklüyor.

Tamam, belki bunu çıplak yapmazdı ama Cannon'ın ne tür sorgulama taktikleri kullanabileceğini kesinlikle bilmek istemiyorum.

Daireme dönüş yolculuğunun geri kalanında telefonuma bakıyorum ve başka bir mesaj baloncuğunun açılmasını bekliyorum.

Açılmadı.

* * *

ON ^{SAAT} SONRA, gözlerimi yaşartacak kadar büyük bir Granny Smith elma tartı çiğniyor ve parmaklarımı mutfak tezgahıma vuruyorum.

İzin günüm tam bir fiyasko oldu.

Cannon dizüstü bilgisayarında tek bir kelime bile yazmadı. Tuş vuruşu kaydedici programı canlı ve iyi durumda, ama kelimenin tam anlamıyla görülecek bir şey yok.

Ya o bilgisayarı kullanmıyorsa? Kulüpteki dizüstü bilgisayarına nasıl bir program sokabileceğimi bilmiyorum çünkü her yerde kameralar var.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez irkiliyorum ve elma çürük bir gümbürtüyle tezgâha düşüyor.

"Ya dairesinde kamera varsa?" Kalp atışlarım seksen yedi kademe hızlanırken etrafımı saran boş duvarlara soruyorum. "Bunu neden düşünmedim ki? Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin."

Konu bu tür şeylere geldiğinde genellikle bu kadar aptal değilimdir. Sahip olduğum tek mazeret, Cannon Freeman'ın beni o kadar dengesizleştirmiş olması ki, bir tazi gibi içgüdüleri olan normal bana ne olduğunu bilmiyorum.

Satın aldığım günden beri kameranın küçük bir elektrik bandıyla örtülü olduğu dizüstü bilgisayarımdan uzaklaşırken, kendimi korumaya yönelik tüm içgüdülerimin beni ne zaman terk ettiğini merak ediyorum.

En iyi tahminim? Hedefimin muhtemelen çalışanlarını becerdiğini kıskanmamla dün gece masasında çılgık çılgılığa orgazm olmam arasında bir yerde.

Kendimi toparlamalıyım. Kendimi topraklamalı ve tekrar yola koyulmalıyım.

Bunu yapmanın en iyi yolunu biliyor muyum? Kendime tam olarak ne olduğunu hatırlatmak.

Casso ailesinin yapabilecekleri.

Mutfak tezgâhından uzaklaşıp çantamdan pembe İsviçre çakımı çıkarıyorum ve küçük dairemde sadece dört adımlık yatak odasına gidiyorum. Düz tornavidayı bulduktan sonra

İşe koyul. Birkaç dönüşle bir vida elime düşüyor ve havalandırma açılıyor, kanalın içine gizlenmiş kalın bir manila klasör ortaya çıkıyor. Sessizce, vidayı dayadığım sıkıcı beyaz komodin de dahil olmak üzere buradaki diğer tüm sıkıcı beyaz şeylerle eşleşen sıkıcı beyaz yorganın üzerine bağdaş kuruyorum.

Burası benim gerçek dairem değil. Tıpkı bunun benim gerçek adım olmadığı gibi.

Buradaki tek gerçek şey, babamın ölümüne neden olan soruşturmanın parçalarını içeren bu dosya.

Yıpranmış ön kapağı çevirip açtığımda beni karşılayan ilk resim Dominic Casso'ya ait, ancak vahşi bir gümüş tilki gibi görünmek yerine saçları Cannon'ununki gibi koyu renk ve tek bir gri izi bile yok. Resmin üzerinde 12 Şubat 1994 tarihi yazıyor. Dom'un uzun siyah paltosunun yakası, adliye binasının merdivenlerinden inerken kulaklarını örtecek şekilde kaldırılmıştır.

Bu, suçlamaların t u t m a d ı ğ ı pek çok RICO davasının ilkiydi. Teflon Dom'un lakabı yemek yapmayı sevdiği için değil sonuçta.

Arkasında babamın el yazısı zor okunuyor ama bir dava numarası yazılı.

Mahkeme kayıtlarına baktım ama neyin peşinde olduğunu a n l a y a m a d ı m . Suçlamaların hepsi kara para aklamayla ilgiliydi ve Dom'un avukatı onu jürinin *suçsuz* kararıyla kurtarmayı başarmıştı.

Jüriyi satın almış olabilirler mi? Bu bir olasılık ama kanıtlanması kolay b i r şey değil.

Dosyadaki bir sonraki bilgi parçasına dönüyorum, bunu sıraladığımdan beri geçen zaman ve boşluğun taze gözlerle incelememe izin vereceğini umuyorum. Sırada dört adet zımbalanmış sarı legal bloknot var. Dom'a karşı açılan tüm davalar ve mahkumiyet alamayan savcılarla ilgili bilgilerle dolu.

Suçlamaların ne olduğu önemli değil; onu hiçbir zaman lanet olası bir park cezasından öteye götüremediler. Ve o zaman bile, sadece bir tane vardı.

Sayfa sayfa ilerliyorum, ta ki daha önce tanımlayamadığım ama şimdi tam olarak kim olduğunu bildiğim bir adamın resmini görene kadar. Bu sabah Cannon'ın dairesini gözetleyen oğlu GTR'nin neredeyse karbon kopyası olan Giancarlo Rossetti de en parlak dönemlerinde fotoğraflanmış olmalı.

Dosyanın geri kalanı, aileler arasındaki rekabetin bir parçası olduğundan şüphelenilen olaylarla ilgili fotoğraflar ve notlarla doludur, ancak hiç kimse

hiçbiriyle ilgili suçlama yapılmadı çünkü yeterli kanıt yoktu.

Babam, *"Görüşmeyi kabul eden hiç kimse kan davasının yeniden canlanmasının nedenini bilmiyor gibi görünüyor,"* dedi ve bunun onu ne kadar çıldırttığını tahmin edebiliyorum. *"Casso ailesi hakkında yaptığım diğer soruşturmalar şüpheyle karşılandı ve hiçbir şey hakkında konuşmayı reddetti. Potansiyel kaynaklarımın birçoğu ya korkmuş durumda ya birilerini koruyor ya da her ikisi birden."*

Babam mümkün olan her cevabı aldığını hissedene kadar araştırmayı asla bırakmayan bir adamdı. Sonra bir adım daha ileri gider, ortaya çıkan tüm gerçekleri olabildiğince objektif bir şekilde inceler ve kimsenin göremediği hikayeyi bulmaya çalışırdı. Leander Lockwood'un yirmi yıl boyunca ulusal akşam haberlerini sunma işini almadan önce bile yaptığı işte inanılmaz olmasının nedeni buydu. Araştırmayı hiç bırakmadı. Asla.

"Sadece yüzeyde bulduklarınızı haber yapamazsınız. Her zaman daha derine inmeniz gerekir ve bulunacak her şeyi bulduğunuzu düşündüğünüzde, bir on metre daha kazın ve sonra yeniden değerlendirin."

Onun başarısının sırrı buydu ve ben de resmi olarak araştırmacı gazeteci olmadan önce bile kendi hayatımda hep bunu uygulamaya çalıştım. Nancy Drew'un benim üzerimde hiçbir etkisi yoktu, bu yüzden onun hikayelerindeki isimleri takma isim olarak kullanıyorum. Henüz kimsenin farkına varmamış olması - Drew Carson'ın aslında Nancy'nin babasının adı olan Carson Drew'un tersten okunuşu olması - bana oldukça zekice geldi.

Ama önümdeki dosyaya ve kâğıtlara tekrar baktığımda zekâmdan daha az etkilendim. *Burada bir şey olmalı.* Bunu biliyorum.

İçgüdülerim, Casso-Rossetti kan davasını ve yirmi beş yıl önce yeniden canlanmasına neden olan şeyi araştırmanın babamın ölümüne neden olduğunu söylüyor ve onun bulamadığı cevapları alana kadar durmayacağım.

Merak etme baba. Henüz kazmayı bitirmedim.

İçimden küçük bir ses dosyayı yakmamı, New York'tan ayrılmamı ve bir daha geri dönmememi tercih edeceğini söylüyor ama onu bir ürpertiyle susturuyorum.

CANNON

"

Bu serseri herif neden beni takip ediyor?" Telefonumu Dom'un önündeki masaya fırlatıyorum, ekranında *GTR* olarak da bilinen Giancarlo Tyrol Rossetti Jr'ın evimin karşısındaki sokakta arabasında otururken çekilmiş grenli bir fotoğrafı beliriyor. "Ve neden bu konuda bu kadar bariz olabileceğini düşünüyor?"

Dom deri koltuğunda arkasına yaslandı ve ellerini ensesinde kavuşturdu. İkiz tabancaları hala geniş olan omuzlarına sarılı deri kılıflardan sarkıyor.

"İzlemenin ilginç olacağını düşündüğü ne yapıyordun?" Dom'un kalkık gümüş kaşı, cevabını zaten bildiği soruyu noktallıyor.

Dilimin ucunda kaba bir şeyler söylemek var, mesela *kız arkadaşımın amını masamda yerken yüzümün her tarafına krem sürmek* gibi, ama kelimeler ağızımdan çıkmıyor.

Bu ailede kadınlara hiçbir zaman fazla saygı duyulmadı ama Drew'u da bu kategoriye sokmayı reddediyorum. O bundan daha iyi.

Ben bir şey söylemeyince Dom'un dudakları sırtıyor. "Sanırım bunu kendim de anlayabilirim. Gerçekten de içinde böyle bir şey olduğunu düşünmemiştim, Canny Boy. Ama arada bir beni şaşırtmayı başarıyorsun. Aferin sana."

"Rossettilerle neler oluyor? Ateşkesin sağlam olduğunu sanıyordum."

Sırtışı kayboluyor ve yaşlı adamın bakışları üzerimde keskinleşiyor. "Ne zamandan beri benim işimde olup bitenlerin tüm ayrıntılarını bilmek istiyorsun? Çünkü son baktığımda, ellerini kirletmeni gerektirecek bir işe hiç bulaşmamıştın."

Adam haklı. Hayatım boyunca hep kenarda yaşadım. Asla ailenin bir parçası olmadım, asla aileden tamamen kopamadım. Bu, jilet gibi keskin ve yürümesi çok tehlikeli bir çizgi ama tek bildiğim bu.

"On dört yaşımdan beri benden istediğin her lanet şeyi yaptım." Ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor.

Dom ellerini sandalyenin dolgulu deri kollarına bırakıyor ve bana bakıyor. "Ve Yaratıcımla buluşacağım ya da dizginleri teslim edeceğim güne kadar senden istediğim her şeyi yapmaya devam edeceksin. Değil mi, Cannon? Çünkü senin yaptığın bu. Herkesin sana söylediği şeyi. Ailenin başına geçmek istediğine dair en ufak bir işaret gösterseydin, sana bir şans verirdim. Ama bana bunu göstermiyorsun. Kendi kanlı ellerimle inşa ettiğim her şeye küçümseyerek bakıyorsun."

Ona siktir olup gitmesini, bu binadan ve bu şehirden çıkıp gitmesini ve bir daha asla geri dönmemesini söylemek istediğimde bile kendimi sessiz kalmaya zorlarken dişlerim birbirine çarpıyor. Bunun fikri -elimini hemen ötesindeki özgürlüğün büyüklüğü - cehennem gibi baştan çıkarıcı.

Başka bir yerde yeniden başla. Başka biri *ol*.

Neden şimdiye kadar yapmadım? Dom'un hakkında hiçbir şey bilmediği param var. Sahip olduğumu bilmediği gayrimenkullerim var. Neden hâlâ onun yönetimi altında yaşıyorum?

Çünkü sahip olduğum tek aile o. Ondan nefret etmek istememe rağmen . . . nefret edemiyorum. O hala benim babam, iyi ya da kötü.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Söyleyecek bir şey yok. Çeneni kapalı tutmakta çok başarılısın. En azından iş ciddiye bininceye ve Creighton'a laf sokmak zorunda kalıncaya kadar. Şanslısın ki hâlâ benimle konuşuyor. Gerçekten çok şanslısın." Dom sandalyesinde geriye doğru sallanıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Benden ne istiyorsun, Dom?" Soruyu ısırarak soruyorum. "Kulübünü işletiyorum. Tonla para kazanıyor, temizlemek zorunda değilsin çünkü ben her şeyi yolunda tutuyorum. Federaller bile artık yakından izlemiyor, çünkü işin başında ben varım. Eğer yapmam gerektiğini düşündüğün başka bir şey varsa, bana söylemen yeterli."

Kovulmadan ofisinden çıkmak için dönüyorum çünkü artık ne onu ne de GTR hakkında bir açıklama almayı umursuyorum ama Dom kapı koluna dokunur dokunmaz beni durduruyor.

"Bir şey var..."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Ne?"

Bana dik dik bakarken yüzündeki sert çizgiler daha da derinleşiyor. "Kız. Eğer onu becermiyorsan, o adil bir oyun. Eğer dün gece bir maskaralıksa, sonuçlarından hiç hoşlanmayacaksın."

Çenem çatlama riskiyle karşı karşıyayken, sıkılmış dişlerimin arasından konuşuyorum.

"Ona dokunmayı aklından bile geçirirsen, bana hesap verirsin. Parmaklarının altında olmasını istediğın oğlun olmayabilirim ama intikamı senin dizinin dibinde öğrendim. Sakın beni denemeye kalkma, çünkü Yaratıcıyla planladığından çok daha erken tanışacaksın."

Dom ayağı kalkıp omuz kılıfından silahını çekmek yerine bana sırtıyor, gözlerinde saygı parlıyor.

"Sonunda. Seni bir erkeğı dönüştürmek için sadece tatlı bir kadın gerekti. Onu doğum günü partime getir. Bayan Drew Carson hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

DREW

"

Ne demek istiyorsun, seni ıglık atana kadar yedikten sonra bütün gece boyunca o canavarın sikine binmeden onu terk mi ettin?"

Randi'nin sorusu bir ciyaklama gibi çıkıyor ve yanımızdaki iki masadaki kadınlar sanki kız kardeşliğe ihanet etmişim gibi başlarını çevirip bana bakıyorlar. Neyse ki barın geri kalanı tıka basa dolu ve gürültü daha fazla garip bakışa yol açmadan Randi'nin şokunu bastırıyor.

"Bir gece için bu yeterli değil miydi? Özellikle de *ilk gece için*?" Sesimin tonunun Randi'yi ıglık atmayı bırakması için etkileyeceğini umarak soruyu fısıldıyorum, ama bunun uzak bir ihtimal olduğunu ben bile biliyorum.

Gözleri açılıyor ve başarısızlığımın derecesinden bunalmış gibi başını sallıyor. "Hayır, kızım. Bu asla yeterli değil. Şu anda çarpık bacakla yürüyor olmalısın, çünkü o adamın seni hiç denemeden kaldırırma yapıştırabileceğini duydum." Randi öne doğru eğildi ve göğüsleri dekolteli gömleğinden taşma tehlikesi geçirdi.

Kollarımı kavuşturup ona ters ters bakıyorum. "Gerçekten mi? Çünkü bana anlattığın diğer şeyler -tüm çalışanlarını becerdiği hakkında- hiç de doğru değildi. **A s l ı n a** bakarsan, doğrunun tam tersiydi. Onlara dokunmayacağını söyledi."

Randi kendisine söylenmesinden rahatsız olmak yerine başını geriye atar ve gümüş rengi siyah saçları gülerken uçuşur.

"Bu kadar komik olan ne?"

Gözlerini siliyor, birasına uzanırken hâlâ kıkırdıyor. "Gerektiğinde yanılmadım. *Sana* dokunduğu kesin, değil mi?"

Allah kahretsin. O haklı ve ben bu konuda tartışamam bile.

"Ama Tanya'ya dokunmadı."

Randi gözlerini devirdi. "nk Tanya ağzına çok yaklaşan bir erkeğin aletini ısırıp koparacak bir sürtük. Zamanın başlangıcından beri erkeklerden nefret ediyor. Ayrıca, Cannon'ın onu becerdiğini sana hiç söylemedim."

İçime bir sıkıntı saplanıyor çünkü Randi *herkesi siker ama sadece bir gece* konuşmasından herhangi bir istisna yapmamıştı

ve bana Tanya'yı tanıdığını söylemedi. Ama ben görmezden geldim çünkü o Randi. Onunla ne yapmam gerekiyor? Drew Carson gibi bir arkadaşına sahip olduğum en yakın şey o.

"Tanya'yı nereden tanıyorsun? Ve neden bana oraya iş başvurusu yaptığını söylemedin? *Yedi kez.*"

Randi elini garsona doğru sallayarak *bir içki daha* istediğimize dair evrensel bir işaret yapıyor ama aslında istemiyoruz. Babamın dosyalarına gömüldüğüm için bütün gün pek bir şey yemediğim için şimdiden içmenin verdiği sarhoşluğu hissediyorum.

Bir sonraki turun yolda olduğundan emin olunca Randi bana döndü. "İş istediğin bir yerden kovulduğunu ilan eder miydin? Beni yargılama. Tanya'ya gelince, onunla küçük kız kardeşi Teal aracılığıyla tanıştım. Parti kızlarının gözdesi. Erkekler ona *her şeyi* alır." Randi bira şişesinin altından bir yirmilik çıkardı. "Yemin ederim, altın kaplama bir amcığı olmalı, çünkü kanındaki alkol seviyesi genellikle IQ'sundan daha yüksek."

Tanya'nın daha genç, daha az düşmanca bir versiyonunu hayal edebiliyorum, ama son kısım bana Teal'in kulüpte sık sık çalışmamasının nedeninin parti olup olmadığını merak ettiriyor. Bu, Tanya'nın ilk günümde bana içki içmekle ilgili sorduğu soruya ve yaptığı uyarılara uyuyor.

Randi'nin bilgi vermeye devam edeceğini umarak, "Sanırım Teal hâlâ kulüpte çalışıyor, ama onunla henüz tanışmadım," diyorum.

"Orada çalışıyor çünkü Cannon bile onu kovmaya cesaret edemiyor. Teal onu becerdiğini söylüyor, bu arada," diyerek bana sert bir bakış fırlatıyor, "bu yüzden sana onun çalışanlarını becerdiğini söyledim. Bu doğrudan fahişenin ağzından çıktı ve bu konuda yalan söylediğini düşünmek için hiçbir nedenim yoktu."

"Yapmadığını söylüyor," diye cevap veriyorum, koltuğumda geriye yaslanarak.

Randi'nin gözleri yuvalarından fırlamakla tehdit ediyor. "Sanki her erkek bu konuda doğruyu söyler de. Bu senin ilk hatan, genç Jedi. Onlara inanıyorsun. Biraz daha az güvenmeyi öğrenmelisin."

Bardağımı kapıyorum ve kirli martinimin geri kalanını bir yudumda içiyorum, çünkü ifademi yeterince hızlı kontrol edemiyorum. Randi kimsenin güvenmemesi gereken kişinin ben olduğumu bir bilse ... ama ona söyleyemem. Ne şimdi ne de başka zaman.

Kendime geldiğimde bardağı yere bırakıp başımı sallıyorum. "Bunun üzerinde çalışacağım."

İçeceklerin bir sonraki turu teslim edildi, ama telefonum çantamda durmadan çalışıyor. Hangi telefon olduğuna bakmak için içine bakıyorum - iş telefonum mu yoksa kişisel telefonum mu? Normalde yanıma sadece iş telefonumu alırım ama Ariel'in her an bir bebeği olabilir ve ben de çılgık çılgıca dünyaya gelecek olan sevinç yumağının ne zaman geleceğini bilmek istiyorum.

Bu benim kişisel telefonum. Ve arayan annem. *Harika.*

Masadan kalkıyorum ve telefonumu gösteriyorum. "Buna bakmam lazım. Hemen döneceğim."

Randi başını sallıyor, ben kaldırıma doğru yürürken bakışları çoktan bardaki en yakın yalnız adama kaymış, annemin bu sefer kim bilir ne üzerine bana nutuk çektiğini duyabileceğim.

Ama yeterince hızlı değildim.

Zil sesi kesiliyor ve ben kaldırımda durup onu geri arayıp aramayacağıma karar vermeye çalışıyorum. Annemle aramızda hiç sevgi bağı yok. Ait olduğu yere, rehabilitasyona gitmek yerine bir übertrendy sağlık merkezinden diğerine zıplıyor.

Bir karar vermeden önce ekranda yeni bir sesli mesaj aldığımı belirten bir uyarı beliriyor. Cezalandırılmayı seven biri olduğum için, dinlemek için üzerine tıklıyorum.

"Beni arada bir arayabileceğini biliyorsun. Ben baban gibi ölü değilim."

^{sıl} tuşuna basmadan önce duymam gereken tek şey bu. Hayatımda gerçek ya da sahte, bu tür olumsuzluklara ihtiyacım yok.

Bara geri dönüyorum, bir sonraki içki için *gerçekten* hazırım ve Randi'nin hatta zaten canlı bir içki olduğunu görünce duraklıyorum.

Lanet olsun.

Masaya doğru iki adım daha atmıştım ki yan tarafa döndü ve profilini yakaladım. *Bu da ne böyle?*

Bu GTR, bu sabah Cannon'ın dairesinin dışında olan adam. *Aman Tanrım. Aman Tanrım. Tanrım. Bu imkansız.* Ama o olduğuna şüphe yok. Ve Randi'yle işi buymuş gibi konuşuyor.

Lanet olsun.

Şimdi ne yapmam gerekiyor? Uzun boylu bir adamın arkasına geçerek masanın olduğu yönden uzaklaştım ve kaldırıma doğru kaçtım. Acelem yüzünden birine çarpıyorum ve çıkışa doğru koşmadan önce bir özür mırıldanıyorum.

Dışarı çıktıktan sonra Cannon'a mesaj attım.

Sana ihtiyacım var.

CANNON

Drew burada olmadan kulüp o kadar eğlenceli olmuyor. Sadece birkaç gündür burada çalışıyor ve ben hâlâ bugün izinli olmamasını diliyorum.

Bütün gün Dom'un isteğini ve bizi bu durumdan nasıl kurtaracağımı düşündüm ama hâlâ bir çözüm bulmaya çalışıyorum.

Takım elbisemin cebindeki telefonum titriyor ve ondan gelen mesajı görmek için telefonumu çıkarıyorum. *Sanki evren onu aklımdan çıkaramayacağımı biliyor.*

Ama kelimeleri okur okumaz, yine de vazgeçiyorum. Mesajına cevap vermek yerine kişisine dokunup arıyorum. İlk çalışta cevap verdi.

"Neler oluyor?"

"Şey... bu kulağa aptalca gelecek ama Randi'yle dışarıdaydım ve masadan kalktım ve geri dönerken, bu sabah senin dairenin önünde olan o adam oradaydı ve *ona asılıyordu.*"

GTR, Drew ile aynı barda mı?

Siktir. Siktir. Siktir. Siktir. GTR hakkında bir cevap alana ya da onunla başa çıkmak için bir plan yapana kadar Dom'un ofisinde kalmalıydım ama tabii ki yapmadım. Şimdi rahat edemeyeceğim kadar yaklaşıyor.

"Neredesin?"

"Lambo's adında bir spor barının önündeki kaldırımdayım."

Neyse ki nerede olduğunu biliyorum ve o kadar da uzakta değil. "O olduğuna emin misin?" Masamın çekmecesinden anahtarlarımı ve silahımı alırken ses tonumu sakın tutarak soruyorum.

"Hımm... koyu renk saçlar, çirkin çene kayışı çizgilerine dönüşen favoriler, aslında sakal değil."

"Siktir. Masadan uzak dur. Ve Tanrı aşkına, hiçbir şey içme. Yola çıkıyorum." Silahı takım elbise pantolonumun arkasına sıkıştırıp ofisimden çıkıyorum.

"Bekle, neden?"

"Onunla aynı havayı solumanı bile istemiyorum, o yüzden dışarıda kal. Ben de geliyorum." Elimde telefonum, kulübün zemininde adım adım ilerliyorum.

"Randi ne olacak?" Drew'un sesi arkadaşı için duyduğu endişeyle yükseliyor. Ama benim endişelendiğim Randi değil.

"Sana söylediğimi yap, Drew. Randi iyi olacak."

"Tamam. Ben burada kalacağım, ama acele et."

"Aferin kızıma." Telefonu kapattım ve Grice'in nöbet tuttuğu girişe yöneldim.

"Bir sorun mu var patron?"

"Olabilir. Gidip bir şeyi halletmem lazım. Stefano'ya kulüp katından sorumlu olduğunu söyle. Geri dönmezsem seni ararım."

"Desteğe ihtiyacın var mı?" diye sorduğunda elim çoktan kapının kolundaydı. Ya da bir parça?"

Başımı sallıyorum. "Ben hallederim. Ben hallederim." "Dikkatli ol patron."

Lambo'ya varmam on beş dakika sürüyor ve ön tarafta duran sarışını gördüğümde içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor.

Şükürler olsun. Beni dinledi.

Warren'ı şehrin öbür ucundaki işinden geri çağırmaktan daha hızlı olduğu için taksiden atlayıp doğruca ona gidiyorum.

Drew telefonundan başını kaldırdı ve beni görünce hareketsiz kaldı.

Bir saniye bile tereddüt etmedim. Önünde duruyorum, bir kolumu ona doluyorum, diğer elimle yüzünü kavıyorum ve onu ölesiye öpüyorum. Önce sertleşiyor ama bir saniye sonra rahatlıyor. Öpücüğü daha da derinleştiriyorum, sessizce ona iyi olduğu için çok mutlu olduğumu söylüyorum ve sonunda geri çekiliyorum.

Bana göz kırpmıyor, bakışları birkaç dakika öncesine göre daha bulanık. "Bu ne içindi?"

"Bu sabah için," diyorum ama bundan çok daha fazlası var. Daha önce hiç kaybedecek bir şeyim olmamıştı. Hiç istismar edilecek bir zayıflığım olmamıştı. Şimdi Rossettis'lerin ona tam olarak bu şekilde kilitlendikleri açık. "Ve telefonda sesin çok korkmuş gibi geliyordu."

"O neden burada?" diye fısıldıyor. "Bu bir tesadüf mü?"

Başımı sallıyorum. "Hayır ve bu işin böyle gitmeyeceğini anladığından emin olmak için içeri dönüyoruz."

Drew'un tüm vücudu yeniden gerilir. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Onu tehdit ettiğimde Dom'un yüzünde gördüğüm saygıyı düşünüyorum. "İyi bir fikir olup olmaması önemli değil. Olması gereken bu. Gel hadi." Drew'u tıklım tıklım dolu bara geri götürüyorum ve GTR'yi hemen fark ediyorum, Randi Brown'ın oturduğu masaya yaslanmış.

"Randi onu tanıdığından bahsetti mi? Onu buraya o mu davet etti?" Ona bakarken Drew'a soruyorum.

"Ondan bahsettiğini sanmıyorum. Biriyle buluşmayı planladığını da söylemedi. Sadece konuşmak için bir araya geliyorduk. . . şeyler hakkında."

Belirsiz bir cevap verdikten sonra konuşmasını kesmesinden, Drew ve Randi'nin dün gece benimle yanımda kendini çok iyi hisseden kadın arasında olanlar hakkında konuşmak için bir araya geldiklerini hissediyorum.

Ama detayları anlatması umurumda değil çünkü şu anda çok daha ciddi bir sorunumuz var: GTR'nin neden Drew'u takip ettiği.

Drew ve ben masaya doğru yürürken Randi'nin gözleri açılıyor ve GTR dönüp onun bakışlarını takip ediyor. Beni gördüğünde, en ufak bir şaşkınlık belirtisi bile yok. Kendini beğenmiş bir gülümseme lanet ağzını kıvrıyor ve bunun için dişlerini boğazına geçirmek istiyorum. Sanki onu takip ettiğini bilmemi istiyordu.

Ne oluyor lan?

"Adamının bu gece dışarı çıkacağından bahsetmemiştin," diyor Randi, beni ölçüp biçerek.

Drew hafif bir ses tonuyla, "Beni şaşırttı," diye cevap verir. "Randi, Cannon'la tanışmıştın, benim-"

"Erkek arkadaş." Sözünü onun yerine ben tamamlıyorum ve ardından GTR'ye ters ters bakıyorum. "Burada ne halt ediyorsun, Junior?"

Çocukluğundan beri tekmelemeye çalıştığı bu lakapla şişiniyor. "Seni hiç ilgilendirmez, Freeman."

"Bekle, siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Randi benden GTR'ye bakıyor ve bu gece ne tür bir pisliği tavlama çalıştığına dair hiçbir fikri olmadığını düşünmeme yetecek kadar gerçek bir şok yaşıyor.

"Yeterince iyi," diyor GTR bana dönmeden önce ona. "Bu gece seni burada görmeyi beklemiyordum, Cannon. O süslü kulübünde çalıştığını sanıyordum. Sanırım yeni bir üyelik talebinde bulunmamın zamanı geldi. Artık en tepeye çıkmalıyım, değil mi?"

Bu hafta başında babalarımızın yaptığı ateşkesi ima ediyor ama böyle bir yerde o saçmalığı ağzına almaması gerektiğini çok iyi biliyor olmalı.

Öte yandan, GTR beni hiçbir zaman zeki olarak görmedi, sadece acımasız.

Kolumu Drew'in beline dolayıp onu k e n d i m e doğru çekiyorum. "Devam et. Bekleme listesi geçen seferden beri kısalmadı ama deneyebilirsin." Randi bana sert bir bakış atmadan önce GTR'ye göz kırparak, "O havasız kulübün bir üyesi olmak istemezsin," diyor. "Kadınları içeri almıyorlar benim gibi."

"Onların hatası," diyor GTR ona. Ama Randi'nin göğüsleri neredeyse gömleğinden dışarı fırlayacakken bile bakışlarını Drew'a çeviriyor ve yemin ederim ağzının suyu akmaya bir adım kalıyor.

Randi doğrulurken onun değişen dikkatini kaçırmıyor. "Çalışıyor olman gerekirken seni bu gece buraya getiren nedir Cannon?"

"Aklımı işime veremedim, ben de güzel dikkat dağıtıcımın izini süreyim dedim." Drew'u yanıma doğru sıkıştırarak GTR'ye onun *yasak* bölge olduğunu açıkça belirtiyorum.

"Aman Tanrım, bu çok değerli. Drew, ciddi. Bu adamı nasıl sikmedin?" Randi içkisine uzanırken ciyaklıyor.

GTR'nin gözleri sanki kendisine krallığın anahtarları verilmiş gibi parlıyor ve Randi Brown'ı boğmak istiyorum. Drew yanımda donup kalıyor ve eminim ki çenesini kapalı tutmuş olmayı diliyor.

Ben söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken, Drew Ben.

"Tanrım, Randi. Biliyorsun, ben beşinci randevuyu seven bir kıyım." Yukarı bakıyor Kirpiklerinin altından bana bakıyor ve ben onun ne kadar iyi bir oyuncu olduğuna hayret ediyorum. "Yine de tüm orgazmları takdir ettim. Buradan çıkıp bir gecede ikiden beşe kadar olan randevularımızı yapmaya ne dersin?" Drew dudağını ısırtıyor, aynı anda hem ciddi, hem seksi, hem de masum görünüyor.

"Lanet olsun. Böyle bir teklifi kim geri çevirebilir ki?" diyor GTR. "Bütün gece ona binerdim-"

Sözünü kesmek için bakışlarımı Drew'unkilerden ayırıyorum. "Kapa o lanet çeneni ve biraz saygı göster. Belli ki baban sana bir bok öğretmemiş ama şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Bakışları bir arabanın boyasını sökecek kadar asitle doluydu.

"Siktir git, Freeman. Benden daha iyi olduğunu sanıyorsun. Sen ve baban bir hiçsiniz ama-" GTR kendisini her şeyden daha hızlı öldürtebilecek tek şeyi söylemekten, Dom hakkında kötü konuşmaktan alıkoymayı başarır. Onun yerine dönüp Randi'yle konuşuyor. "Buradan çıkmaya ne dersin, seksi şey?"

Drew yanımda geriliyor, muhtemelen arkadaşının onunla gitmesini engellememi istiyor ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Randi yetişkin bir kadın ve emirlere pek uymuyor, bu da onu işe almamamın tek nedeni.

Söz konusu kadın baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor. "Sana davul gibi vuracağım, kötü çocuk. Hayatımı renklendirmek için biraz tehlikeye ihtiyacım var. Hadi gidelim."

"Randi-" der Drew ama Randi başını sallar.

"Biliyorsun ben ilk randevulara düşkün bir kızım ve annemin bu gece bir şeyler içmeye ihtiyacı var." Randi tabureden atlar ve GTR'nin yan tarafına tırmanan bir sarmaşık gibi sarılır. "Diğer tarafta görüşürüz."

İkili kol kola bardan çıkarken, peşlerinden gitmesini engellemek için parmaklarımı Drew'un parmaklarına kenetliyorum.

"Neden onunla gitmesine izin verdin?" diye soruyor dikkatini onların geri çekilen sırtlarından bana çevirir çevirmez, Randi için duyduğu korku tüm yüz hatlarına yayılmış. "O kötü biri, değil mi?"

"Randi bunu açıkça anladı ve yine de gitti. Ne yapmamı istiyorsun?"

Drew dudaklarını birbirine bastırıyor ve hemen cevap vermiyor. Onun sessizliğinde, terk edilmiş masaya ve üzerinde duran el değmemiş martiniye bakıyorum.

"Bu senin mi?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor. "Telefonuma cevap vermek için kalktığımda Randi bir içki daha sipariş etti. İçmek için masaya geri dönemedim."

"Ve sen yokken, GTR geldi ve arkadaşına asıldı." "Evet, öyle görünüyor."

"Bu nasıl bir içki böyle?" Elime aldım ve kokladım. Üst dişleri alt dudağını ısırırken "Dirty martini" diye cevap veriyor.

Berrak sıvı alışılmadık derecede bulanık bir görünüme sahip, bu yüzden küçük bir yudum alıyorum ve dilime güçlü, tuzlu bir tat çarpıyor.

Orospu çocuğu.

Daha önce hiç bilmediğim türden bir öfke kan dolaşıma hücum ediyor. İstedikim gibi kaynamak yerine, sıcaklığı saf buza dönüşmeye zorluyorum. Buz daha iyi çünkü aptalca kararlar vermiyorsun.

Yine de niyetimi dile getiriyorum. "Onu öldüreceğim."

"Ne?" Drew bana bakıyor, gözleri kocaman. "Neden?"

"İçkine ilaç kattı."

DREW

"O zaman Randi'nin peşinden gitmeliyiz. Ona ne yapacak?"

Cannon'ı masadan uzaklaştırmaya çalışırken elini sıkıca kavıyorum ama o yerinden kımıldamayan bir dağa dönüşmüş durumda. GTR ve Randi'nin peşinden koşmak yerine, neredeyse yere yapışmış durumda.

"Lütfen," diyorum, yalvarmaya başvurarak. "Bir şeyler yapmak zorundayız."

Cannon'ın ifadesi nihayet bakışlarımla buluştuğunda bir buzdağı kadar sıcak. "Randi iyi olacak. GTR ona zarar vermeye cesaret edemez. Onları bardan birlikte çıkarken izlediğimiz halde. Ayrıca muhtemelen seni uyuşturmaya çalıştığını bilmediğimiz için Tanrı'ya şükrediyordur. Ama bu konuda yanılıyor ve bunu hayatıyla ödeyecek."

Birdenbire, mafya profiline hiç uymayan bu adam tıpkı babası gibi konuşmaya başladı. Söylediği her şeyde ciddi olduğuna dair aklımda tek bir şüphe bile yok.

Rossetti suç ailesinin varisini, gizli bir toplantıdan hemen sonra, bunun için öldürmeyi planlıyor. Benim için.

Aman Tanrım. Şimdi ne yapmam gerekiyor?

Hasarı hafifletmek zorundayım. Bu soruşturmaya Rossettiler ve Cassolar arasında New York sokaklarında kan nehirlerine yol açabilecek daha büyük bir çatlağa neden olmak niyetiyle başlamadım. Bu benim sorunumu hiç düşünmediğim bir şekilde çözecek olsa da, Cannon'ın çapraz ateşte kalması düşüncesine dayanamadığımı fark ettim.

Kendisinden bile olsa onu korumak zorundayım.

Cannon aniden masadan uzaklaşıyor ve ben de aceleyle onun arkasına düşüyorum. Nereye gitmeyi planladığını bilmiyorum ama az önce olanlardan sonra şu anda benden çok uzakta olmasına güvenmiyorum.

Gitmek yerine bara gidiyor ve arka planda çalan müzik ve sohbetten onu duymak zor oluyor. Barmen ona boş bir kâğıt kahve fincanı ve kapağı uzattığında, sonunda beynimde taşlar yerine oturuyor. *İçkiyi kanıt olarak alıyor. Masaya geri dönüyoruz,*

Kirli martininin içindekileri bardağa boşaltıyor ve k a p a ğ ı n ı kapatıyor.

Sonunda dikkatini bana çevirdi. "Hadi ama. Yapman gereken bazı açıklamalar var."

"Ne demek istiyorsun?" Benden ne tür bir bilgi isteyebileceğini anlamaya çalışırken ona iki kez göz kırpıyorum.

Cevap vermeden bir kolunu uzatarak kapıdan çıkarken ona eşlik etmemi işaret ediyor. Yoğunlaşan kalabalığın arasından ilerlerken, kimsenin bana yaklaşmasını engelliyor ama aynı zamanda daha fazla soru sormamı da imkansız hale getiriyor.

Tekrar kaldırıma u l a ş t ı ğ ı m ı z d a , Randi'yi ya da bir gece önce bizi takip eden Lorenzo'yu aramak için sokağı baştan aşağı taramaktan kendimi alamıyorum. Y a n ı m d a , Cannon telefonuna bir şeyler tuşluyor ve sanırım bir araç çağırıyor.

Hiç düşünmeden telefonumu çıkardım, Randi'nin numarasını buldum ve bir mesaj gönderdim.

BEN: Lütfen bu gece dikkatli ol. O adam yarım yamalak görünüyordu. Bunu gördüğünde bana mesaj at. Ve evde güvende ve yalnız olduğunda. Deli olduğumu düşündüğünü biliyorum, ama lütfen bunu yap.

Saşırtıcı olmayan bir şekilde, Randi hemen cevap vermiyor ve onun yerine ne yaptığını düşünmek bile istemiyorum. *Lütfen güvende kal, Randi. Seni bu karmaşaya sürüklemek istememiştim.* Suçluluk duygusu içimde kamçılanıyor ve onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. *Mesleki tehlike*, diyorum kendime ama daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştım.

"İyi olacağından emin misin?" Dikkati telefonundan bana kayan Cannon'ın ciddi yüzünü izleyerek sessizce soruyorum.

"Daha önce kaç tane kötü karar verdi de hiçbir sorun yaşamadan sıyrıldı?"

Bu geçerli bir nokta, biliyorum, çünkü Randi kendi kişisel güvenliği konusunda çok dikkatli değil ve bu sadece son altı ayda ondan öğrendiklerime dayanıyor.

"Çok fazla."

"O zaman umalım da şansı bir kez daha yaver gitsin."

Kürek kemiklerimin arasında bir gerginlik düğümü oluşuyor. "Gerçekten bundan biraz daha fazla güvence umuyordum."

Cannon telefonunu cebine sokuyor ve dönüp bana bakıyor. "GTR ona zarar verecek kadar aptal değil. Ve bunu yanlış anlama ..." Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce sokağa ve yanından geçen itfaiye aracına bakmak için duraklıyor. "Ama Rossetti ailesine liderlik etme şansını Randi gibi bir kış parçası için heba etmesine imkan yok."

"Ne demek istiyorsun?" Randi'nin adına içimde bir öfke yükseliyor ve yanımdan geçen serin havanın ürpertisi kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

"Çünkü o seninle aynı türden bir kadın değil."

Ne dediğini anlamaya çalışırken çenem düşüyor. "Ne... ne demek istiyorsun?"

"Randi tek gecelik malzeme. Hepsi bu. Bu gece istediğini alacak ve yoluna devam edecek."

"O zaman bu beni ne tür bir kadın yapar?" İçimi bir ürperti kaplarken soruyorum.

Cannon önce bir kolunu, sonra diğerini takım elbise ceketinden çekip çıkarıyor. Ceketini omuzlarıma örtüyor. "Savaşların uğruna yapıldığı türden."

Sözleri beni ceketten daha sıcak bir şekilde sarıyor ve bunun tehlikeli olduğunu biliyorum.

Ben ağzım açık ona bakarken, Bentley barın önünde durduğunda Cannon arkasını dönüyor. Parmaklarını parmaklarımdan arasından geçiriyor ve beni arka kapıya doğru çekiyor.

"Hadi gel. Durmamız gereken bir yer var ve sonra seninle konuşacağız."

CANNON

Söylememeliydim. Hiçbirini. *Lanet olsun.* Bu gece Lambo'da bile olmamalıyım, çünkü GTR da orada olmamalıydı. Ama hepimiz, beni tanıdığım herkesten daha fazla dengesizleştiren bu kadın yüzünden mahvolduk.

Her şeyden çok Creighton'la onun hakkında konuşabilmeyi isterdim. Kalbi olduğunu bile fark etmeden kalbini çalan bir kadının küçük bir güç merkezi tarafından kıcına tekme yemesini izledim.

Ben de bu konuda çok kendini beğenmiş ve üstünlük taslıyordum. Holly'yi ülkenin dört bir yanında kovalamak ve evliliklerini yürütmek için mükemmel bir şekilde düzenlenmiş hayatını neden bozmak istediğini anlayamadım. Şimdi neden her zaman önemli olan her şeyi bırakmaya ve önceliklerini Holly'yi mutlu edecek şeylere göre değiştirmeye istekli olduğunu anlamaya başlıyorum.

Benim durumum onunkine hiç benzemiyor, kendime hatırlatıyorum. Creighton herkesi elde edebilecek ve işlerin yürümesi için her türlü ipi çekebilecek bir milyarder. Otuzlu yaşlarına gelene kadar bir mafya babasının piç oğlu olduğunu bilmiyordu ve öğrendikten sonra da umursamadı. Dom'la olan ilişkisi hayatındaki her şeyi gölgede bırakmadı. Sadece aile çevresinde büyüyen birinin anlayabileceği türden bir ihanetle büyümedi.

Ama bu dünyada bu durumda bana tavsiyede bulunabilecek tek kişi o. Ve hâlâ telefonlarıma çıkmıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Drew soruyor ve Creighton'ı aklımdan çıkarıyorum. Bu şu anda çözebileceğim bir sorun değil.

"Bir arkadaşımın evine, arabada kalacağın yere."

"Neden?" diye soruyor, koyu kahverengi gözleri meraklı.

Keşke o lensleri takmayı bıraksa. *Yine de Warren'ın önünde söylemek istediğim bir şey değil, çünkü o zaman Dom'a geri döner ve bu konuda çok fazla sorusu olur.*

"Çünkü görmene gerek olmayan bazı şeyler var."

Yirmi dakika sonra, sıradan bir kahverengi binanın önünde durduk ve arabadan indim. Başımı içeri eğip Drew'a bakıyorum.

"Beş dakikaya geliyorum. Belki on. Hiçbir yere gitme."

Yüzünde alaycı bir ifade beliriyor ama başını sallıyor. Warren'a bakıyorum ve o da gülümsüyor.

"Hemen geliyoruz patron. Acele etme."

Gömleğimin yakasında bir önsezi hissi beliriyor, ama onu aşağı itiyorum ve elimde kâğıt kahve fincanıyla caddeyi koşarak geçiyorum.

Bodrum katına **ç ı k a n** merdivenleri çıkıp kapıyı çalarken Drew'un bakışlarını sırtımda hissedebiliyorum.

Rage Against the Machine'in kulak tırmalayan sesleri arasında Yoder'ın beni duyup duymayacağını merak ediyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, bir saniye sonra kapıyı çekip açıyor. Kafasında üç çift gözlük var ve nedenini bilmek bile istemiyorum. Bir elinde oyun kulaklığı sallanıyor.

"Benim için neyin var dostum?" diye soruyor, sallanan boş pizza kutuları kulesinin yanına girmem için kenara çekilerek.

Kapı arkamdan kapandığında kahve fincanını kaldırdım.

"Teşekkürler ama bunu yapmana gerek yoktu. Zaten kafein yüklüyüm."

"Uyandığında hayatının son on iki saatine ne olduğunu merak etmek istemiyorsan bunu içme."

Gözleri, burnunun **ü z e r i n e** indirdiği gözlüğünün arkasında genişliyor. "Biri sana tecavüz etmeye mi çalıştı?"

"Ben değil. Bir arkadaşım."

Ağzı bir *O* harfi oluşturuyor. "Kahretsin. Kim bu kadar aptal olabilir ki?"

Drew beni aramasaydı GTR'nin neler yapabileceğini düşününce dişlerimi sıkıyorum. Buza çevirdiğim öfkem lav akıntısı şeklinde serbest kalma tehdidinde bulunuyor ama kendimi tutuyorum.

Şimdi zamanı değil. Önce kanıt.

"İçkide ne kullanıldığını teyit etmeni istiyorum. Kimyasal bileşimi ve her şeyi. Kaynağına kadar izini sürebilmek istiyorum."

"Ohhh . . . Birini sertçe becermeye **h a z ı r l a n ı y o r s u n**, değil mi?" "Sadece çöpleri atıyorum. Daha fazla pisliğe ihtiyacımız yok. Şehirde dolaşıp kadınları uyuşturuyor."

Yoder bardağı alır ve sanki içinde evrenin sırları varmış gibi bakar. "Bunu bedavaya yaparım, dostum. Kız kardeşim bir tarihte tecavüze uğradı.

Üniversite. Cidden hiç hoş değil."

"Gerek yok. Ben seninle ilgilenirim. Yine de olabildiğince çabuk hallet. Cevaplara ihtiyacım var," diyorum, kulaklıktan ona bağırarak bedensiz oyuncuların sesini yakalayarak.

Yoder kulaklığını tekrar kulağına götürüyor. "Kahretsin. Kusura bakmayın. Oyunuma geri dönmeliyim. Bu iş biter bitmez ilgileneceğim. Bittiğinde sana mesaj atarım."

Hoşça kal demesini beklememeliydim çünkü Yoder çoktan kulaklığı takmış ve karşı taraftaki biriyle saçma sapan konuşmaya başlamıştı.

Bodrum katındaki dairenin küf kokusunu arkamda bırakıp arabaya yönelmişim de, çift park halindeki Bentley'in arkasında flaşörleri açık siyah-beyaz bir aracın durduğunu görüyorum.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Sokağa adımımı atar atmaz ekip arabasının arkasına plakasız bir araba yanaşıyor ama kim olduğunu çok iyi biliyorum. Dedektif Clinton Cole, Cole akademiden mezun olduğu günden beri Dom'un başının belası.

Hâlâ hayatta olması beni şaşırtmaya devam ediyor, çünkü Federallere Dom'a karşı birden fazla kez suçlama getirmelerine yardımcı olacak pek çok bilgi sundu. Hiçbir şey tutmadı ama Cole pes etmedi.

Birinci sınıf dedektifliğe terfi etmek istiyor ama büyük bir baskın yapmadan bunu elde edemeyecek. Şüphesiz, Casso ailesinin bunu sağlamasını bekliyor. Tek sorun, daha önce hiç etrafımda dolanmamış olması. Creighton Karas'la olan bağlantılarım sayesinde hep kaytarmıştım ama Karas International'dan ayrıldıktan sonra saygınlığım azaldı.

Cole kaldırımı çıkar çıkmaz beni fark etti ve çenesini bana doğru kaldırdı. "Bay Freeman, sizi bu akşam Bay Yoder'ın evine getiren nedir?"

"Dedektif Cole, sizi burada görmek ne güzel bir sürpriz." Bentley'nin yanında duran ve Warren'in ehliyet ve ruhsatını sorduğuna şüphe olmayan üniformalı memura bakma zahmetine bile girmiyorum. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Umursamazca omuz silkiyor ama satır aralarını okuyabiliyorum. Bu bir tesadüf değil. "Bu civarda şık bir Bentley'nin park halinde olduğunu duydum ve uğrayıp ne yaptığınıza bakayım dedim. Uzun kalmayı düşünmüyordun değil mi?"

Arabanın içinde Drew arka koltuğun köşesine sinmiş, saçları yüzüne dökülüyor.

"Sadece biraz kahve bırakacak kadar kaldım," diyorum ama Cole bunu yutmuyor.

"Çok nazik görünüyorsun ve senin o kadar da nazik biri olmadığını biliyorum."

Dedektife gülümsüyorum. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun Cole. Geçen yıl seni Noel kartı listemden çıkarmış olsam bile."

"Arkadaşın kim?" Cole açık ön camdan arabanın arka koltuğuna bakmak için başını eğiyor.

"Arabaya ihtiyacı olan bir çalışan."

Daha yakından bakmak için eğiliyor ve ben onu arabadan uzaklaştırmak istiyorum. "Adı neydi?"

"Benim çalışanıam. Önemli olan tek şey bu." Cevapları sıkılmış dişlerimin arasından veriyorum, kibarlık numarama pamuk ipliğiyle bağlıyım. Drew'un sessiz kalmam ve konuşmayı bana bırakmam için verdiğim ipuçlarını anlamasını umuyorum.

"Hey, bayan. Orada iyi misiniz?"

Cole'un başının etrafından, ona bakmak için çenesini kaldırırken onu daha iyi görebiliyorum.

"İyiim, teşekkür ederim," diyor.

Cole'un duruşu sertleşiyor. "Daha önce tanıştık mı? Adın ne senin?"

Drew başını sallar. "Üzgünüm, bir yüzü asla unutmam ve seninkini hatırlamıyorum."

"Huh. Benim hatam olmalı." Boyunun tamamına kadar yükselir ve ellerini ceplerine sokar. "Aile işlerine karışarak ne halt ediyorsun, Freeman? Ellerini kirletmemen gerektiğini bildiğini sanıyordum."

"Endişeniz takdire şayan, Dedektif, ama neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Şehrin en eski özel kulüplerinden birini yönetiyorum ve bekleme listesi otuz yıla ulaştığında üyelik başvurularını askıya almak zorundayız."

Keskin gri bakışları söylediklerimi yutmuyor ve ben de buna şaşırmıyorum. Cole aptal değil ve başka bir hayatta olsa birlikte bira içip maç izleyebileceğim türden bir adam. Ama benim yaşadığım dünya öyle değil.

"İstediğin kadar parti çizgisinde kalabilirsin ama Dom'u alaşağı ettiğimde, seni gömdüğün tüm pisliklere bağlayan en ufak bir kanıt bile olsa onunla birlikte gideceksin. Kimse sonsuza kadar zirvede kalmaz."

"Uyarın için teşekkürler. İyi geceler, Dedektif."

Memur arabasına doğru yürürken Cole'un bakışları Warren'ın açtığı pencereye kayıyor. Bir yanım onun Drew'u bir kez daha görmek istediğini söylüyor ve bunun nedenini bilmek istiyorum. "Sen de Freeman. Sen de."

Cole plakasız arabasına doğru yürüdüğünde Bentley'nin arka koltuğına geçip
Drew'a dönüyorum.

"Onu tanıyor musun?"

Siktir. Siktir. Siktir.

Clinton Cole'un varlığı beklenmedik bir sürpriz oldu. Sürpriz derken kötü olanları kastediyorum, köşede durup taksi çağırırken kırmızı ışıktaki geçen birini kaçırmak için direksiyonu kıran bir otobüsün az kalsın altında kalıyordun.

Şimdi Cannon bana bakıyor ve sorusu havada süzülen bir giyotin bıçağı gibi aramızda asılı duruyor.

"Polisi tanıyor musun?" Başımı sallıyorum ve yalan söylediğim için kendimden nefret etsem bile soruya şaşırmış gibi yapıyorum. "Senin gibi ben de onlardan uzak durmaya çalışıyorum."

"Neden sizi tanıdığını düşündü?"

"Hiçbir fikrim yok. Sadece tanıdık bir yüzüm var. İnsanlar beni hep başkasıyla karıştırıyor."

Cannon'ın bakışları daralıyor. "Bu yüzden mi peruk ve lens takıyorsun? Uyum sağlamak için mi? Göze çarpmak istemiyor musun?"

Dilimin ucunda milyonlarca yalan daha var ama bir türlü çıkmıyorlar. Onun yerine dudaklarımdan gerçeğin bir kısmı dökülüyor.

"Haklısın. İnsanların beni hatırlamasını istemiyorum. Bu çok fazla sorun yaratıyor. Lütfen bana nedenini sorma." Bu son kısmı neden eklediğimi bilmiyorum, çünkü bu onun daha fazla soru sormasına neden olacak.

Ama Cole'un ona ne dediğini duydum - Dom battığında, Dom'un işine karıştığını gösteren en ufak bir kanıt bile olsa Cannon da onunla birlikte gidecek.

Daha önce de aynı tavrı takınıyordum ama şimdi tam tersini istiyorum. Cannon'ın Casso ailesinin yasadışı girişimleriyle hiçbir ilgisi olmadığını kanıtlamam gerekiyor çünkü **ikizlülüm** onun hayatını mahvederse kendimle yaşayamam.

Yanımda, Cannon'ın göğsü yavaşça inip kalkarken gözlerini dikmiş bana bakıyor. Şu anda aklından neler geçtiğini bilmek için her şeyimi verirdim, çünkü kimliğimi ifşa etmekten kıl payı kurtuldum

Tamamen. Bana bir soru daha sorarsa, ona bir d a h a yalan söyleyemem. Ona her şeyi anlatacağım. Tüm gerçeği.

Ön koltuktaki Warren'a bakıyorum ve onun güvenilir olmasını umuyorum çünkü bu bana *her şeye* mal olabilir. Hayatım da dahil.

Cannon ağzını açtığında kendimi çoktan hazırlamıştım ama söyledikleri beni şoke ediyor.

"Bayan Carson ve beni daireme geri götür Warren. Kulübe geri dönmeyeceğim."

Dönüp ona bakıyorum, yine aklımdan neler geçtiğini merak ediyorum, ama bu kez öğrenmek için sahip olduğum her kuruşu verebilirim.

Yolculuğun büyük bölümünde arabanın kabinine ağır bir sessizlik hâkim oluyor. Cannon, Cole ya da içkiyi bıraktığı kişi hakkında başka hiçbir şey söylemiyor. Bir düzine soru sormak istiyorum ama Warren'ın önünde hiçbirine cevap vermek istemediğim için sessiz kalıyorum.

Bu gece zamanım olacak... Yine de, menüde sorgulama olmamasını umuyorum, çünkü yanımdaki adamla yapmayı tercih edeceğim pek çok başka şey düşünebiliyorum.

Hay Allah. Böyle hissetmemem gerekiyordu. Bu soruşturma sırasında karşılaşacağım sayısız tuzak arasında hedefimden bu kadar etkilenmek ve zamanın yarısında doğru düşünememek de olduğunu bilmiyordum.

Telefonum çantamda vızıldıyor, neyse ki beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve ekrana bakmak için dikkatlice çıkarıyorum. *Annem.*

Kahretsin.

Bu gece ikinci kez, keşke bu lanet telefonu her zaman yaptığım gibi evimde bıraksaydım diyorum. Ne olursa olsun, bu aramayı kesinlikle burada cevaplayamam.

Cannon bir bana bir de telefona bakıyor, ben daha telefonu bir kenara koyamadan. "Cevap vermeyecek misin?"

Başımı sallayarak, çantama geri k o y m a d a n önce ekranı hızla gizliyorum. "Önemli bir şey değil. Annem."

"Anneler önemlidir."

"Sen benimkiyle hiç tanışmadın. Bir saat boyunca konuşacak ve ben ona uygun bir zaman olmadığını söylemek için bile tek kelime edemeyeceğim. Ve buna soracağı ve bana cevaplamak için zaman tanımayacağı sorular da dahil." Yavaşça

başını salladığında, annesini düşünüp düşünmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum ve onu kaybetme şekli için kalbim kırılıyor. Bana kendisi söylememiş olsa da, ölümüyle ilgili haber makalelerinden ayrıntıları biliyorum

babamın dosyasında vardı. Hiç kimse bunu yaşamak zorunda kalmamalı. Anlayabiliyorum çünkü ben de babam için aynı şeyleri hissediyorum.

Cannon bana bakmaya devam ederken garip bir sessizlik çöküyor, ben de kendime saklamam gereken şeyleri gevelemeye başlıyorum çünkü bunlar *gerçek*. "O tam bir baş belası. Ben on dört yaşındayken babamdan boşandı çünkü babamın hayatının merkezinde o yoktu. Babamın işini kıskanırdı ve ikinci planda kalmaktan nefret ederdi. Onu sürekli iş arkadaşlarıyla yatmakla suçlardı."

"Yattı mı?" Cannon dikkatle soruyor.

Çocukken ağlarda tanıştığım tüm insanları hatırlamak için duraksıyorum. "Bildiğim kadarıyla hayır, ama sanırım mümkün. O da bir insandı ve hata yapabilirdi ama berbat biri olmasına rağmen ona sadık kaldığını düşünmek hoşuma gidiyor, özellikle de boşanma neredeyse iki yıl sürerken. Alabileceği her kuruş için dişiyle tırnağıyla mücadele ederken, ona parayı verirse beni bir daha asla görmek istemediğini açıkça belirtti."

Parmaklarımı Cannon'ın kılere geçiriyorum, temas ihtiyacı duyuyorum.

"Lanet olsun, bu bir çocuk için çok zor," diyor ve eklemelerime bir öpücük kondurmak için birleşmiş ellerimizi ağzına götürüyor. "Bunu yaşadığın için üzgünüm."

"Muhtemelen olması gerektiği kadar zor değildi. Ayrılımlarını istiyordum. Savaş alanı gibi hissettiren bir evde yaşamaktan nefret ediyordum, savaş çoğunlukla savaş hatlarının bir tarafından hayal edebileceğiniz her pasif-agresif şekilde gelse bile. Yumurta kabukları üzerinde yürümek çok çabuk eskidi."

Tıkali bir kavşağa ulaşıyoruz ve Warren korna çalan arabaların arkasında yavaşlıyor.

"Yani sonra babanla mı yaşadın?" Cannon soruyor.

"Elimden geldiğince. Çok çalışıyordu ama annem şehir dışındayken onunla birlikte olmam gereken nadir hafta sonlarında bana eşlik eden harika bir hizmetçisi vardı."

Antonia'yı düşündüğümde içimi bir kayıp acısı kaplarken elini sıkıyorum. Ben yirmi yaşındayken ve üniversitedeyken babamın yanında çalışmayı bırakmış ve kızının yanına taşınmıştı. Birkaç yıl sonra zatürre komplikasyonlarından öldü. Annem, muhtemelen sağlıksız bir yaşam sürerek bunu kendi kendine yaptığını söylemişti.

Hatırladıkça ellerim yumruk olurken eklemelerim bembeyaz oluyor. *Elbette, başkalarının başına gelen her şey onların yaptığı bir şey yüzündendir, ancak konu ona gelince, her zaman başkasının hatasıdır. Çifte*

standart çıldırtıcıdır, ancak bu konuda heyecanlanmamayı öğrendim. Neden şimdi öyleyim, bilmiyorum. Muhtemelen çok fazla duygu yoğunluğu yaşıyorum.

Neyse ki, Cannon düşüncelerimin aşağı doğru sarmalını keserek, "Sen parayla büyüdün" dedi.

Hemen, acaba çok mu şey söyledim diye düşündüm. Aslında merak etmeme gerek yok, çünkü ona hiçbir şey söylememeliydim. Daha önce gizli görevdeyken hiç böyle bir sorun yaşamamıştım ama Cannon her şeyi değiştirdi. Kendimi geri çekiyorum ve çok fazla ayrıntıya girmeden dürüstçe cevap vermeye odaklanıyorum.

"Babam iyi iş çıkardı," diye cevap veriyorum ve sonra annemle ilgili anılarımın asidi dökülüyor. "Ve annem babamın daha iyi olduğu her yıl daha fazla nafaka talep etmekte bir sakınca görmedi."

"Annen çalışmıyor muydu?" Cannon başını yana eğip beni incelerken ben de onu tutuşumu gevşetiyorum.

Bir kahkahaya boğuluyorum. "Hayır. Asla. Hatta sana onun bir ödül eşi olması gerektiğini bile söyledim."

Göğsünden cevap niteliğinde bir kıkırdama yükseliyor ama mizahi olmaktan çok zorlama bir ses. "Peki babandan sonra başka biri için ödül karısı oldu mu?"

"Kesinlikle hayır. Çünkü o zaman babamın ona ödediği nafakadan vazgeçmek zorunda kalırdı." Bir ışıktaki durmak için köşeyi keskin bir şekilde dönüyoruz ve Cannon'un sağlam omzuna yaslanıyorum.

"Ah. Onlardan biri."

"Evet," diyorum, dudaklarımdan "p" harfinin çıkmasına izin vererek. "O kesinlikle onlardan biri."

"Şimdi nerede yaşıyor?" Sesi kaldırımdan uzaklaştığımızdaki gibi öfke dolu değil, viski yumuşaklığına geri dönmüştü.

"Kaliforniya," diyorum, her ihtimale karşı belirsiz tutuyorum, çünkü Tanrı biliyor ya San Diego'da izini bulmak o kadar da zor olmazdı. "Bikini vücudunu sergileyebileceği mükemmel bir havası olmayan her yerden nefret eder."

Apartmanına yaklaşıyoruz, bu da hislerimin artmasına neden oluyor. Cannon'ın sorularının çoğuna cevap veriyorum. Kendimi toparlayabilmek için bir an önce arabadan inmem gerekiyor, yoksa her şeyi dökeceğim.

Zaten muhtemelen çatı katına girer girmez olacak olan da bu.

Buna hazır mıyım? Evet, hazırım. Tanrım, evet. Ama aynı zamanda hayır. Ona güvenebilir miyim?

Gerçekten güvenebilir miyim?

Güvenmek istiyorum. Her şeyden çok. Ama Warren'a kesinlikle güvenmiyorum ve dürüstlük çizgim daha da genişlemeden önce ondan uzaklaşmamız gerekiyor.

Bentley süzülerek durur durmaz kolu tutup çekiyorum ve kapıyı elimden geldiğince hızlı bir şekilde açıyorum. Takım elbise ceketim omuzlarımdan kayıyor ve arabanın döşemesinde bir su birikintisine dönüşüyor.

"Kahretsin. Çok özür dilerim. Ceketini fırlatmak istememiştim-"

İki eliyle dirseklerimi kavrarken Cannon'ın varlığı arkamdan içimi ısıtıyor. "Evime gitmek için acelen mi var, Drew?"

Onun yakınlığı tenimi ürpertiyor ve bu duyguyu içime çekmek istiyorum ama dudaklarından sahte ismimi duymak her türlü samimiyeti yok ediyor.

Ona söylemek istiyorum. Ona söylemem gerekiyor. Ama burada değil.

"Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım var." Omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde, "Kulübe geri dönmek istemediğine emin misin?" diye soruyorum. Cekete uzanıyorum ama Cannon dirseklerimden birini serbest bırakıyor ve boştaki eliyle önce ceketini yakalıyor.

"Eminim. Güven bana."

Beni neredeyse birbirimize bastırana kadar kollarının arasında döndürürken söyledikleri midemi bulandırıyor. Sıcak bakışları yüzümde ona veremeyeceğim cevapları arıyor. *Tanrım, ona güvenmek istiyorum.* Ama bu hayatımın en kötü hatası olur mu?

Şansımı denemek yerine, bildiğim en iyi yolla konuyu değiştiriyorum. Ona doğru eğildim ve dudaklarımı dudaklarına yerleştirdim.

Cannon şaşkınlıkla irkilmedi bile. Hayır, bir kolunu daha sıkı sarıyor ve beni vücuduna doğru çekerek öpücüğü daha derin ve sıcak bir hale getiriyor.

Beni bıraktığında ayakkabılarımdan topukları üzerinde sallanıyorum. "Tanrım, bunu bana nasıl yaparsın?"

Sürekli değişen gözlerinde bir pırıltı parlıyor. "Bilmiyorum ama tekrar yapmak istiyorum."

Bir eli dirseğimde, beni sokağın karşısındaki binasına götürüyor. Eli benimkini bir can simidiymişim ya da her an kaybolacağımdan korkuyormuş gibi kavırıyor.

Ki kaybolabilirim. Ve kaybolmalıyım.

Çok derindeyim. İstememem gereken şeyleri istiyorum. *Ama bunu bırakıp gidemem. Ya da ondan.* Bu epik boyutlarda bir muamma ve kendimi hiç içinde bulmadığım bir durum.

Beynimdeki karmaşayı anlamlandıramadan, kısa boylu, şişman, gri saçlı bir adam pizzacıdan çıkıp Cannon'ın adını seslendi.

"Hey, Geno. Fırını tamir ettiler mi?" Cannon binanın vitrinine doğru yürüyerek soruyor.

"Evet, evet. Onları aynı gün buraya getirme iyiliğini gösterdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sen olmasan mahvolurdum." Yaşlı adam Cannon'a doğru yürüdü ve el sıkışmak için kolunu uzattı.

"Hiç sorun değil," diye yanıtlıyor Cannon, onu yarı kucaklayarak. "Kulüpte her zaman çalışıyorlar. New York'un düzgün beslendiğinden ve bir gün bile yemeğinizi kaçırmadığınızdan emin olmak için en azından bunu yapabilirler."

Cannon'ın yaşlı adama karşı tavrı bana bir süredir arkadaş olduklarını söylüyor. Fırını tamir ettirmek için iyilik mi istiyor? Evet, Cannon tam olarak bunu yapardı. Bana binayı satın alma sebebinin Geno'nun tahliye edilmesini engellemek olduğunu söylediğini hatırlattı.

Kötü şeyler yapıyor olamaz, değil mi? Ama ben bile hayatın siyah ve beyaz olduğuna inanacak kadar saf değilim. Hepimiz grinin tonlarında yaşıyoruz, özellikle de ben.

"Peki kolundaki bu afet kim? Onunla daha önce tanıştığımı sanmıyorum. Eminim gözden kaçmıştır," diyor Geno bana doğru sırtarak, New York aksanı İtalyan aksanını gölgede bırakacak kadar kalınlaşarak.

Cannon beni Geno ile tanıştırmadan önce gülümseyerek bana bakıyor. "Bu Drew. Onu henüz pizzanızla tanıştırmadım. Kesinlikle bir dikkatsizlik."

Geno parlıyor. "O zaman bu gece onun şanslı gecesi. Size bir ziyafet hazırlayacağım. Antipasto, kalamar, manicotti, pizza ve ü s t ü n e biraz tiramisu."

Cümlesinin sonunu ellerini çırparak noktlayan adama gözlerimi kırıştıtarak bakıyorum. "Vay canına. Kulağa inanılmaz geliyor."

"Geno's pizzadan çok daha fazlasıdır. Ama sadece özel müşterilerim için manicotti ve antipasto sunuyorum."

"Bay Steal Your Girl'ün size yalan söylemesine izin vermeyin," diyor Cannon gülerek. "Onlar her gün menüde."

Geno ona göz kırıyor. "Güzel kızlar için yaptığım da daha da iyi bir iş çıkarıyorum. Bana en fazla yirmi dakika ver. Sonra aşağı inip ona getirebilirsin. O zamana kadar kıyafetlerini çıkarma. Çok zayıf. Önce yemeğe ihtiyacı var... bilirsin."

Göğsümde sıcak bir ateş yanıyor çünkü ... şey, yaşlı bir İtalyan-Amerikalı erkeğin, hakkında çıplak düşünceler bile düşünmemen gereken bir adamla yatmadan ve kirlenmeden önce akşam yemeği yemenden bahsetmesi her gün olmuyor.

Ama şimdi tek yaptığım bu.

Cannon'ın güzel sikini elime aldığım kanepeyi gördükten sonra yirmi dakika dayanacağıma dair bir söz bile veremem.

"Ben iniyorum, G. Sen de kendi işine bak, ihtiyar."

Geno başını geriye atıyor ve gülerken kalın gri kaşları oynatıyor. "Git buradan, evlat. Yemek yapmam lazım."

Binanın yan kapısına doğru yürüyoruz ve Cannon önce beni içeri almak için kapının kilidini açıyor. Asansörden çıkıp dairesine girdiğimizde bana döndü.

"Umarım açıstır, çünkü Geno ne yapacağını söylerse söylesin, iki katı olacağına emin ol. Hem de çok iyi."

"Gerçekten çok tatlı biri. Seni önemseydiği belli."

Ben ayakkabılarımı çıkarırken Cannon omuz silkererek anahtarlarını mutfaktaki bir kancaya asıyor. "Herkesin yapacağını yaptım. Geno iyi bir adam ve bu iş onun mirası."

Kanepeye bakmamak için bir bar taburesine yerleşmek üzere mekanda ilerlerken ona yan gözle bakıyorum. "Bir İtalyan restoranını hacizden kurtarmak için *New York'ta* bir bina satın alacak başka birini düşünemiyorum."

Bir dolaba doğru ilerliyor ve bir şişe şarap çıkarıyor. "Geno'yu severim. Ben çocukken sokağın karşısındaki binada otururduk. Okuldan sonra acıktığımda ya da annem ..." dediğinde bana her zaman bir dilim pizza ayırırdı.

Cannon sözünü kesiyor ve benimle bu kadarını bile paylaştığı için minnettarım. Siyah saçlı küçük bir çocuğun okuldan sonra dumanı tüten sıcak bir parça pizza için sokağın karşısına koştüğünü hayal etmek zor değil.

"Bana anlatmak zorunda değilsin ama hikayeni dinlemek isterim," diyorum ona. Söyleyebileceğim en dürüst şey buydu. Cannon hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum. Onu bugünkü haline neyin getirdiğini bilmek istiyorum. Önceden n a s ı l bir hayatı vardı. Onu harekete geçiren şeyi.

Başka bir dolaba uzanıp balon kadehleri çıkarıyor ve önümdeki tezgâha koyuyor. Bir an için söylediklerimi duymazdan geldiğini düşünüyorum ama sonunda tekrar konuşmaya başlıyor.

"Annem Dom'un metresi olmak için yaratılmamış. Birinin karısı olmak için yaratılmış." Derin bir nefes alıyor ve geniş göğsü inip kalkıyor. "Çok tatlıydı. Birinin hayatını kendisi kadar tatlı kılmak istiyordu."

"Nasıl oldu da ... nasıl oldu da ... ile birlikte oldu?" Soruyu tam olarak söyleyemiyorum ama Cannon'ın gerisini duymasına gerek yok.

"Bir gece operaya gitmişti. Bilet almak için aylarca para biriktirmiş ve çalıştığı kumaş mağazasından bedavaya aldığı malzemelerle elbisesini dikmiş. Önce insanlar, sonra da performans onu çok etkilemiş." Cannon tezgâha yaklaşıp yanıma zıplıyor. "Annem burnunun dibindeki koltuklarda oturduğunu ve zar zor görebildiğini bile umursamadığını, çünkü hayatında duyduğu en güzel şey olduğunu söyledi."

Cannon'ın rengine ve ela gözlü bir kadının, oyuncular İtalyanca şarkı söylerken sahneye baktığını hayal ederken yanımdaki bedeninin sıcaklığına yaslanıyorum. "Bu onun için inanılmaz bir geceye benziyor."

Tirbuşona uzanırken başıyla kısa bir selam veriyor. "Öyle olmalıydı. Ama aradan sonra kalkıp bir kadeh şampanya içmek zorunda kaldı. Onunla o zaman tanıştı."

"Dom'u operada hayal etmek zor. Pek ona göre bir şey gibi görünmüyor." Geniş bir genelleme yaptığımın farkındayım ama yine de doğru.

"Dom operadan nefret eder ama karısı bayılırdı," diye yanıtlıyor Cannon, sesi keskinleşerek.

Karısı. Yaptığım tüm araştırma ve kazılarda Lorena Casso hakkında çok az şey buldum. Orada burada kısaca bahsediliyordu ama derinlemesine bir şey yoktu. Aile geçmişini takip etmek de zordu. İtalya'da küçük bir köyde büyümüştü ve söyleyebileceğim kadarıyla, düğün gününden bir hafta önce kocasıyla tanışmak için tam zamanında ABD'ye gönderilmişti.

"Eşiyle birlikte oradaysa annenle nasıl tanıştı?" Sessizce sordum.

"Biliyorsam ne olayım. El pençe divan duracakları o lanet locasında kalmalıydı. Ama o gece bir şeyler farklıydı. Onun anlattığına göre, kalabalık Dom için sanki bir kralmış gibi dağılmış. O zamanlar çok kararlı bir şekilde iktidara yükseliyordu, bu yüzden bunu hayal etmek zor değil."

Kırmızıyı iki bardağa da dolduruyor ve devam etmeden önce birini bana uzatıyor.

"Tabii ki Brooklyn'den gelen bir kız Dom gibi bir adamı ve ona duyulan saygıyı görünce hayrete düşerdi. Ve güzel kadınları gözüne kestiren Dom, onu gözden kaçıramazdı. Ev yapımı elbisesi ve ucuz ayakkabılarıyla bile onun özel olduğunu biliyordu."

Cannon'ın sesi şu anda hem üzgün hem de kızgın geliyor. Ona sorun olmadığını, bana daha fazla bir şey anlatmak zorunda olmadığını söylemek istiyorum ama kendimi konuşmaya zorlayamıyorum. **G ö z l e r i n d e k i** uzak bakış bana annesinin anlattığı hikâyeye dalıp gittiğini ve oradan çıkmaya hazır olmadığını söylüyor.

"Sonra ne oldu?" Peruğumu düzeltmek için uzanarak soruyorum, keşke o ruhunu açarken ben de o lanet şeyi koparabilseydim.

"Ona bir kadeh şampanya ısmarlamak için ısrar etti ve sonra onu büyüledi. Nerede çalıştığını öğrendi. Onu görmeye geleceğine ve birlikte şampanya içeceklerine söz verdi. Işıklar yanıp sönene ve locasına dönmek zorunda kalana kadar onunla konuştu. Operanın geri kalanını bir gözüyle izledi, diğeriyle onu aradı ama bulamadı. Muhtemelen herkes gibi insanları göz e t l e m e k için o küçük opera gözlüklerine sahip olmadığı içindi. Onu bir daha asla göremeyeceğini düşündü ve Brooklyn'deki evine vardığında onu aklından çıkardığını söyledi."

"Ama Dom onu unutmadı, değil mi?"

Ben kadehimi dudaklarıma götürürken Cannon'ın başı yavaşça bir o yana bir bu yana hareket ediyor.

"Hayır. Onu pazartesi günü kumaş dükkanında buldu. Onu öğle yemeğine götürdü. Ona kendini güzel hissettirdi. Ve sonra her gün geri geldi ve sonunda ona karşı koyamayana kadar onu yemeğe götürdü." Duraklıyor, çenesindeki kaslar titriyor. "Yatmadan önce bana bu hikayeyi bir peri masalıymış gibi anlatırdı. Sonunun bir kâbusla biteceğinin farkında değildi. Onun evli olduğunu fark etmemişti; bunu bana her zaman söylemeye özen gösterirdi. Bilseydi asla evli bir adamla ilişkiye girmezdi."

Bir elini tezgâhın üzerinde, bardağının dibinde düzleştiriyor, ben de kendi elimle kapatıyorum.

Cannon dokunuşuma aldırmadan konuşmaya devam ediyor. "Bunun için onu kınamak zor, çünkü onunla tanışmasaydı ben hayatta olmazdım, ama . . ." Yüz hatları gergin bir şekilde bana bakıyor. "Lanet olsun. Şu anda bu kadar ağır bir konuya girmek istemezdim."

"Başka bir şey söylemene gerek yok. Sorun değil."

Cannon tekrar başını sallıyor ve elini benimkini sıkmak için hareket ettiriyor. Bunu yaparken de şöyle diyor: "Yardım edemiyorum ama eğer

Hiç doğmamış olsaydım."

Kalbim onun için kırıldı. Tam o anda. Tam o anda.

"Çok üzgünüm, Cannon. Bu senin hatan değildi. Böyle şeyleri merak etmek sana asla huzur getirmeyecek. İnan bana, kaderin tekerine çomak sokup onları başka bir yöne yuvarlayacak farklı bir şey yapsaydım babam hâlâ hayatta olur muydu diye hep merak ediyorum."

Kelimeler beni boğarken sesim boğuklaşıyor. Bir de şu anda beynimde dolaşan bir düşünce var ki, Cannon'a söyleyemiyorum.

Bu adamla tanışmam için babamın ölmesi mi gerekiyordu? Aşık olduğum adamla?

Ona gerçeği söylemek zorundayım. Hemen şimdi.

"Yapmam gereken bir şey var-" Diyorum ama kapının yanındaki alandan bir zil sesi geliyor.

Cannon'ın bakışları benimkilerle buluşmak için kalktı. "Bu Geno. Her zaman söylediğinden daha hızlıdır. Ben aşağı inip yiyecekleri getireyim. Şarabını iç. Bu gece ağır şeyler yok. Sadece . . . biz. Tamam mı?"

Elimi bırakıyor ve bana istemediğim bir erteleme vererek uzaklaşıyor.

CANNON

Bana duymak istemediğim bir şey söyleyeceğini biliyorum. Her şeyi değiştirecek bir şey. Akıllı bir adam olsaydım, bu kurnaz kadından alabildiğim her bilgiyi alırdım, ama bu gece akıllı olmak istemiyorum.

Hayır. Bu gece sadece onu istiyorum.

Pervasızca ama umurumda değil. Bazen risk almak gerekir.

İnanç sıçramaları. Ben de şu an bunu yapıyorum.

Drew'a annemin hikâyesini anlatmak bana kaderin akışını değiştirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını hatırlatıyor. Drew'un hayatıma girmesinin bir nedeni var ve ben bu nedenin tam olarak ne olduğunu öğrenmeye hazır değilim. Bu gece, sadece birbiriyle birlikte olmak isteyen iki insanmışız gibi davranmak istiyorum ve eğer şanslıysak, ikimiz de bize musallat olan hayaletleri susturabileceğiz.

Geno'nun *baştan çıkarmak için gerekli* dediği şeylerle dolu dev bir pizza kutusu ve iki büyük yiyecek torbasıyla yukarı döndüğümde Drew *yerinden* kıpırdamamıştı. Hâlâ tezgâhtaydı, şarabını yudumluyor ve kapıyı izliyordu.

Ben içeri girer girmez yerinden fırlıyor ve yardım etmek için koşuyor ama ben başımı sallıyorum.

"Ben hallederim. Söz veriyorum İtalyan yemeklerini güvenle taşıyabilirim. Onu düşürmek gibi büyük bir günah işlemeye cesaret edemem."

Ağzının kenarlarını kaldıran gülümsemesi kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel. Bu gecenin nasıl geçeceğine dair aklıma bir sürü fikir geliyor ve bunların her biri muhteşem olacak.

Yıllardır bir kadına karşı böyle hissetmemiştim. Belki de hiç.

Drew Carson'da farklı bir şeyler var ve annem gibi inanacak kadar kaderci olsaydım, evrenin onu bana bir nedenle gönderdiğini söylerdim.

"En azından kutuyu almama izin ver, sadece bir dilim çalmak istediğim için değil.

Tanrım, bu *harika* kokuyor."

"Geno işini bilir. Sekiz yaşından beri yemek pişiriyor, anlattıklarına inanırsanız, ki ben inanıyorum," diyorum Drew'a poşetleri tezgâha yerleştirirken.

"Bu oldukça etkileyici," diyor.

"Evet, ama iyi bir iş adamı değil, bu yüzden eski ev sahibiyle başı derde girdi."

"Binayı ne zaman satın aldınız?"

"Bunu mu? Yaklaşık sekiz yıl önce, ben ..." Duraklıyorum, Creighton ve neden artık onun için çalışmadığım hakkında konuşmak isteyip istemediğimden emin değilim.

"Sen . . ." Drew tezgâhta duran bir düzine konteynıra bakarak beni yönlendiriyor.

"Creighton Karas için çalışıyordum."

Konuşmadan önce bir süre dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bundan bahsetmiştin. Onun için çalışırken nasıl oldu da kulüp işletmeye başladın?"

Geno'nun çantalarından tabakları ve plastik kapları çıkarıp iki taburenin önündeki tezgâha koyduktan sonra bakışlarıyla karşılaşıyorum ve risk almaya karar veriyorum. Bu bilgiyle ne yaparsa yapsın, bana içgüdülerimden daha fazlasını söyleyecek.

"Dom'a bilgi verdiğim için kovuldum." Bu sefer

Drew'un gözleri irileşiyor. "Ne?"

"Creighton ve ben üvey kardeşiz ama o bunu bilmiyordu, ben biliyordum. Dom beni onunla arkadaş olmam için okula gönderdi. Onun sağ kolu olmam için. Dom'a her şey hakkında rapor verdiğim sürece, her şeyi halletmiştim. Kolay yol."

"Ne oldu?" Drew bir kap manicotti açarken başını kaldırdı.

Kahverengi bakışlarıyla karşılaşıyorum ve keşke gerçek rengini görebilseydim diyorum. "Sonunda, değer verdiğim birine yalan söylemekten bıktım." Bu ifade çok sivri ve eğer yanılıyorsam ondan özür dileyeceğim. Sonra *bu gece daha fazla ağır konuşmak yok* dediğimi hatırlıyorum ve tam da bunu yapıyorum. "Her neyse, hepsi geçmişte kaldı. Hadi yemek yiyelim. Söz veriyorum, bu şehirde yiyebileceğiniz en iyi İtalyan yemeği bu. Belki de gezegendeki."

Kadehini doldurmak için şarap şişesini alıyorum. Drew yanımda sessiz, ama yemin ederim ağzını tekrar tekrar açtığını hissedebiliyorum, sanki konuşmak istiyor ama bunu yapmaya cesaret edemiyor.

En azından bana neden yalan söylediğini anlatmak istediğini bilmek bile bir şey.

Belki ben de annem gibiyim. Kırıntılarla yetinmeye istekliyim.

Bu düşünce beni öfkeliendiriyor.

Hayır. Hayır, kırıntılarla yetinmeyeceğim. Ama bilmem gerekenleri öğrenmek için zaman ayıracağım. Drew Carson itiraf edecek ve bana tüm sırlarını anlatacak. Anlatacak.

Çünkü içten içe, onun da benim Creighton'la yaşadığım aynı şeytanlarla savaştığına inanmak istiyorum - yalanlarla savaşıyor ve gerçeği söylemeyi daha çok istiyor.

DREW

"Geno benim gizliden gizliye rekabetçi bir yiyici olduğumu mu düşünüyordu, çünkü lanet olsun, gönderdiklerini zar zor yedik," diyorum otuz dakika sonra, aramızda kalan devasa miktardaki yemeğe bakarken. *Geno hepsini yiyebileceğimizi nasıl düşünmüştü?*

Cannon gülümsüyor ve bu gülümseme, yiyecekleri almaya indiğinde yüzünde olan ciddi ifadeden çok daha kaygısız. Sözüne sadık kalarak konuyu New York'ta yaşamakla ilgili komik hikayelere ve yıllar boyunca gördüğü ve artık hiçbir şeyin onu şok edemeyeceğini düşünmesine neden olan çılgınca şeylere getirdi.

"Geno herkesi şişmanlatmak istiyor. Sıksa insanlara güvenmiyor." Cannon yarısı yenmiş bir ekmek çubuğunun ucuyla beni işaret ediyor.

Cannon'a ve fiziğine yan gözle bakıyorum. "Sana ve Geno'ya bunu söylemekten nefret ediyorum ama ne şişmansınız ne de sıksa. Cehennem kadar fitsiniz."

Cannon'ın bakışlarında sıcaklık artıyor. "Kıçımı kontrol ediyordun, değil mi? Orada bir şeyler hissettiğimi biliyordum."

"Hissettiysem ne olmuş? Sen benimkini ne kadar çok kontrol ettiysen bu da o kadar uygundu."

Şimdi sırtışı büyüyor. "Çok doğru, seninki de mükemmel. Seni çıplak ve yatağında görmek için ölüyordum."

İçimden bir şehvet yumruğu fırlıyor ve şu anda bu adamdan daha çok istediğim bir şey yok. Omzumun üzerinden yatak odasına doğru bakıyorum ve sonra tekrar Cannon'a dönüyorum.

"Senin davet anlayışın bu mu? Çünkü ben senin bundan çok daha yumuşak olduğunu sanıyordum."

Yüzünü durgun ve çökmüş bir ifade kaplıyor. "Seninleyken pürüzsüz olmak istemiyorum. Sadece kendim olmak istiyorum."

Oh Tanrım. Sözleri beni başka hiçbir şeyin vuramayacağı kadar vuruyor, ruhumun temellerine kadar sarsıyor. Ona da aynısını vermek istiyorum. Kendimi ve başka hiçbir şeyi.

Ve verebilirim. Yalan yok. Sadece ben.

"Bana beş dakika ver." Tabureden atlıyorum, çantamı alıyorum ve o bir şey söyleyemeden banyoya koşuyorum.

İçeride peruğu çıkarırken, saçlarımı tararken ve lenslerimi çıkarırken yansımama bakıyorum. Yüz yıkayıcım olsaydı tüm makyajımı da temizlerdim ama yok. Bu kadarı yeterli olmalı.

Niyetim hayatımda hiç olmadığı kadar saf.

Artık kılık değiştirip saklanmak istemiyorum. Ona vermek istiyorum

Bu daha önce kimseye vermediğim bir şey. Asla.

Banyodan çıktığımda Cannon buzdolabının kapağını kapattı ve bana doğru döndü. Şarap hâlâ tezgâhın üzerinde duruyor ama akşam yemeğinden kalanlar ve iki kişiyi bir hafta boyunca doyurabilecek yemek artıkları gitmiş.

Beni gördüğünde hiç tereddüt etmedi. Mutfığa doğru ilerliyor ve aramızda bir santim bile kalmadan duruyor.

"Çok güzelsin, Dr-"

Sahte adımı söyleyemeden dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Onun dudaklarından duymak istemiyorum. *Adımı* o derin, pürüzsüz seste duymak istiyorum ve kendime bunun bir sonraki adım olacağına söz veriyorum. Yarın. Yakında.

Cannon boştaki elinin parmaklarını boynumun arkasına doluyor, dili benimkini okşarken öpücüğü daha da derinleştiriyor. Gözlerimin içine bakmak için geri çekildiğinde, sadece "Tanrım, seni istiyorum" diye mırıldanıyor.

"Güzel, çünkü bunun için bir dakika daha beklemeye dayanabileceğimi sanmıyorum."

Cannon beni ondan birkaç santim uzaklaştırıyor. Ela gözleri vücudumda aşağı yukarı geziniyor, sanki her ayrıntıyı inceliyor, sonra da ayaklarımı yerden kesmek için ileri atılıyor. Gerçekten.

Ağzı boynumda, beni yatak odasına taşıyor ve yavaşça büyük boy yatağı kaplayan yeşim yeşili yorganın üzerine indiriyor. Dudakları çenem boyunca kayıyor ve sonra boynuma iniyor, bu kadar hassas olduğunu hiç bilmediğim her yerime öpücük üstüne öpücük konduruyor. Kulağımı, çenemi, omzumun **k ı v r ı m ı n ı** . Ve o bunu yaparken, zeki elleri beni sütyenim ve külotumla kalana kadar soyuyor. Ancak o zaman durup bana bakıyor, sanki bir ömür boyu yaptığı iyiliklerin ödülümüşüm gibi.

"O kadar mükemmelsin ki." Ela bakışları vücudumda geziniyor ve ben de uzanıp bir parmağımı gömleğinin düğmeleri arasından geçirerek onu kendime doğru çekiyorum.

"Ben de seni görmek istiyorum."

Dudaklarını bükten bir sırtıyla düğmelere uzanıyor. Düşündüğümünden çok daha kısa bir sürede ceketini ve gömleğini çıkarıp kemerine uzandı.

Bedenlerimizin arasına uzanarak yardım etmeye çalışırken parmaklarım onunkilerle çarpışıyor. Hevesimden muhtemelen onu yavaşlatıyorum ama umurumda değil. Bu işin tam ve istekli bir katılımcısıyım ve onun beni istediği kadar ben de onu istiyorum.

Aleti elime geldiğinde avucumu etrafına sarıp sıkıyorum.

Ciğerlerinden kaçan sert iç çekiş beni daha cesur ve kendimden daha emin yapıyor. Yanlara doğru kayıyorum ve pozisyon değiştiriyorum, böylece onu ağzıma doğru yönlendirebiliyorum. Bakışlarında yanan erimiş ihtiyaç, sormayacak olsa bile bana bunu istediğini söylüyor. *Henüz.*

Nedenini bilmiyorum ama Cannon Freeman'ın şu anda beni bunaltmak istemediği için kendini tuttuğunu hissediyorum.

Bunu daha sonra keşfedeceğim.

Dilimle başını okşuyorum, ciğerlerinden çıkan boğuk iniltinin tadını çıkarıyorum. Sonunda onu derinlere çekip bir ritim tutturduktan sonra ellerini omuzlarıma kenetleyerek geri çekiliyor.

"Yeter artık. Ağzına boşalmayacağım. Şu anda olmaz." İşte o zaman baskın çizgisini göstermeye başladı.

Cannon bana doğru uzanıyor ve bir saniye sonra kığım yatağın kenarına tünüyor ve önümde dizlerinin üzerine çökerek *ziyafet* çekmek için külotumu kenara çekiyor. Geçen sefer yavaş başlayıp tam güçle devam etmişti ama şimdi öyle değil. O bir görev adamı ve bu görev benim orgazmım.

Klitorisimi ısırıp beni çığlık attıracak kadar sertleştirdiğinde pamuk ipliğine bağlıyım.

Ancak o zaman geri çekiliyor ve komodinin çekmecesini açıyor. Folyo paketi yırtıp açmasını ve prezervatifi şaftından aşağı yuvarlamasını izliyorum, bu onuru benim ağzımın yapmasını dileyerek.

Ama öyle olsaydı, Cannon'ın sikini kavrayışını ve okşayışını, kendini kabaca tutuşunu kaçırdım. Bu konuda çok gülünç derecede sıcak ve erkeksi bir şey var, merkezimi başka bir ıslaklık dalgası taşıyor. Onun için ölüyorum. Ona içimde ihtiyacım var.

"Acele et." Söyleyebildiğim tek kelime bu ve Cannon emrimi yerine getirmek yerine gülümsüyor.

"Bebeğim, seninle yapmayacağımdan emin olduğum tek bir şey var, o da acele etmek."

Yatağın içinde erimeye başlıyorum, çünkü yüzündeki ifade tam bir takdir ifadesi. Hiçbir zaman vücuduna güvenerek dolaşan kadınlardan olmadım ama bana verilen kıymetini bilmeye çalışıyorum. Mükemmel değilim. Aşk tutamaklarım ve selülitlerim var ve hedef kilomdan her zaman beş kilo ya da daha fazla görünüyor, ancak şu anda minnettar olmaktan başka bir şey yapmıyorum. Cannon'ın bana bakışı... Sanki ben bir tanrıçayım ve o benim kadar güzel bir şey görmemiş, önünde uzanmış, onu içimde ağırlamayı bekliyor.

Belki de öyleyimdir. O bana doğru gelirken sırtımı kamburlaştırıyorum ve ellerim sütyenimin kopçasına uzanıp onu bir kenara fırlatıyor.

Cannon iki çengelli parmağının arasına külotumun kemerini sıkıştırmak için kendini tutmayı bırakıyor. "Özür dilerim" derken ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor.

Nedenini sormak için ağzımı açıyorum ama daha kelimeler ağzımdan çıkmadan lastik kopuyor. *Vay canına.* Mahvolmuş iç çamaşırını bir kenara fırlatırken bakışlarındaki sıcaklık dünyadaki tüm farkı yaratıyor.

"Lütfen."

"Seni memnun etmeyi planlıyorum."

Başka bir an olsa, söylediği cümle sevimsiz gelebilirdi ama bacaklarımın arasına girip dudaklarını göğsümün yamacında gezdirmek için üzerime eğildiğinde, meme ucumu ağzına alıp çekiştirdiğinde, ona karşı daha da çaresiz kalıyorum.

"Kulübe girdiğin andan beri seni böyle istiyorum." Aletinin başını girişime doğru iterken sesi bir hırıltı gibi çıkıyor ve gözleri kısılıyor. "Birini bu kadar çok istemenin ve ona sahip olamayacağını bilmenin ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun? Bu beni kesinlikle delirtiyor."

Parmak uçlarımla kalçalarının sert kaslarını sıyırmak için uzanıyorum, onu öne doğru itiyorum ve avuçlarımı kıcının mükemmel kıvrımının etrafında kıvrılabilmeyi diliyorum.

"Artık bana sahip olmanı engelleyen hiçbir şey yok," diye fısıldıyorum, çünkü bu mutlak gerçek.

Ama nedense bakışları kararıyor. "Beni durdurması gereken milyonlarca şey var ama hiçbirini durduramayacak. İddiamı ortaya koydum. Ciddiydim.

Sen *benimsin*." Son kelimeyi söyledikten sonra tek bir hamleyle taşaklarına kadar içime dalıyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve bir inilti bozuk bir çığlık gibi çıkıyor. Sanki kalçalarımı ona hürmeten kaldırıyormuşum gibi sırtım kamburlaşıyor. Cannon altıma uzanıyor ve kıcımlı kavrayarak beni daha yukarı kaldırıyor, böylece neredeyse tamamen dışarı çekebiliyor. Aletinin sadece başı içimdeyken gözlerimin içine bakıyor ve tekrarlıyor.

"Benim. Hepsi benim." Tekrar tekrar içime giriyor ve her vuruşunda G noktama sürtünüyor, serbest kalmak için yalvarana kadar beni aydınlatıyor.

"Lütfen. Lütfen."

Ağır göz kapaklarımın altından Cannon'ın yüzüne sinsice yayılan yıkıcı gülümsemeyi izliyorum. Kendinden memnun ve kendinden emin bir şekilde kalçalarımı kavlıyor ve beni tam istediği gibi beceriyor. Ben çırpınırken ve dengemi sağlamak için çarşafları kavrarken, başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

Sanki biri yıkım düğmesini bulmuş gibi, çünkü bana yaptığı şey tam olarak bu - aramızda kalan her bir engeli yok ediyor.

"Cannon!" Gerçekliğe olan bağlılığımı koparıp görüş alanımda kıvılcımların patladığı zevke dalarken onun adını haykırıyorum.

O zaman bile durmuyor. İçime daha sert ve daha hızlı giriyor, başparmağı ben anlaşılır tek bir kelime bile söyleyemeyene kadar baskısını artırıyor. Tek hissettiğim, ihtiyaç ve çaresizlik.

"Tekrar. Bana tekrar ver." Homurdanarak emrediyor ve ben başımı bir o yana bir bu yana sallamaktan başka bir şey yapamıyorum.

Kesik kesik bir nefesin kıyısında, karmakarışık bir cevap vermeyi başarıyorum. "Yapamam. Çok fazla."

Kıcımdaki tutuşunu bırakıp öne doğru eğiliyor ve alnını bir saniyeliğine benimkine bastırıyor. "Hayır. Alabilirsin. Daha fazlasını al. Sahiplen bebeğim. Bu senin lanet olası." Dudaklarına bir öpücük konduruyor. "Tıpkı benim gibi. Al beni. Her şeyimi."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve yakın plan yüz hatları bulanıklaşıyor ama görmem gereken her şeyi görüyorum. Gözleri berrak ve *benim* için arzuyla dolu.

"Ne istersen," diye mırıldanıyorum. "Ne istersen."

"İşte benim kızım. Şimdi benim için gel."

Geri çekiliyor ve vücudumdaki her siniri ateşleyen son bir güçlü vuruş selini serbest bırakıyor.

"Ahhh! Aman Tanrım-Cannon!" Çığlığım yüksek tavanda yankılanıyor, kendimi inanılmaz hislerin içinde kaybederken ikimizi de sarıyor. Kalbim küt küt atıyor, bacaklarım titriyor, hayatımda hiç gelmediğim kadar sert boşalıyorum.

Kulaklarımdaki parazitin arasından Cannon'ın tek bir kelimeyle kükrediğini duyuyorum. "Benim!"

CANNON

Ben kendimi onun bedenine yasarken başı bir yana kayıyor, göğsümden boncuk boncuk terler akıyor. Kalbim patlamakla tehdit ediyor ama duramıyorum. Durmayacağım. Ona anlatabileceğim en iyi şekilde, bunun artık bir oyun olmadığını anlayana kadar olmaz. Bu onu Dom'dan korumak için yaptığımız bir gösteri değil.

Bu *biziz*. Ben ve tanıdığım en büyüleyici kadın. Beni diğer herkes için mahvetmiş olabilecek kadın. Ama en azından, eğer şanslıysam, ben de onun için aynısını yaptım.

O benim.

Bu tartışılmaz.

Onunla ilgili her şeyi bilmiyorum olabilirim ama kararımı verecek kadarını biliyorum. Diğer her şey içgüdülerimi takip etmekten sonra gelir ve kapıdan içeri girdiği anda onu sahiplendiler.

Karşı koymaya çalıştım. İtmeye çalıştım. Kendime onun yasak bölge olduğunu söyledim ama bununla savaşamayacağımı bilmeliydim.

Başımı göğsünün üzerinde asılı durduğu yerden eğerek çenesine bir öpücük kondurdum. "Sana bir bez getireyim, bebeğim. Burada kal."

Çekilmeye başlıyorum ama gevşek eli yorganın üzerinden kalkıp ön kolumu kavırıyor. "Henüz değil. Lütfen. Sadece bir saniye kal."

Ağzının köşesine bir öpücük daha bırakıyorum. "Benimle dolu olmak hoşuna gidiyor mu?"

Kalçaları kayıyor ve beni tekrar içine bastırıyor.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Sonunda gözleri açılıyor ve o delici turkuaz mavisi irisler bana **b a k ı y o r**. "Bunu evet olarak kabul edebilirsin." Sonra göz kapakları kapanıyor ve yorgun bir uykuya dalmasına dakikalar kaldığını biliyorum.

Bununla başa çıkabilirim.

Otuz saniye sonra çekiliyorum ve itiraz etmiyor. Göğsü sabit bir ritimle yükselip alçalıyor. *Uyuyor*.

Banyo aynasına bakıp prezervatifi atarken ağzımın kenarlarında beliren gülümsemeye engel olamıyorum.

"Aradığım kişi o," diye fısıldıyorum özellikle kimseye, ama bunun nedeni kelimelerin çok özel biri için olması - annem.

Onunla tanıştığımda hiç şüphe duymadan anlayacağımı söylemişti. Aşırı romantik anneme hiç inanmadım çünkü Dom onun ayaklarını yerden kestiğinde bu duyguyu onun çok genç olmasına bağlıyordum. En azından şu ana kadar ona inanmıyordum. İçgüdülerimi takip ederek hayatta kaldım ve bu beni asla yoldan çıkarmadı, bu yüzden şimdi ona inanmak zorundayım.

Aradığım kişi o. İşte bu kadar.

Bir el bezini ılık suyla ıslattıktan sonra sessizce Drew'un hâlâ uyuduğu yatak odasına geri dönüyorum. Onu nazikçe temizledikten sonra bir yastığın üzerine yatırdığımda uyanmamıştı bile. Çarşaf ve yorganın altına girdiğinde alnına bir öpücük konduruyorum.

"Uyu bebeğim. Ben burada olacağım."

Ama yalan söylediğimi bilmiyordum.

Guruldayan karnımı doyurmak için kalan bir dilim pizzayı almak üzere mutfağa doğru ilerlediğimde, tezgahın üzerinde telefonumu görüyorum. Ekran bildirimlerle aydınlanıyor. Mesajlar ve aramalar. Hepsi de kulüpteki çalışanlardan.

Hay sikeyim.

Bir ısıruk alıyorum ve Grice'i arıyorum, çünkü bu kadar çok aramayı tetikleyecek her ne halt oluyorsa bana tarafsız bir özet sunması en muhtemel kişi o.

O telefonu açana kadar alevlerin binayı yalayıp geçtiği görüntüler kafamda dans ediyor.

"Neler oluyor? Herkes iyi mi?"

"Şükürler olsun, sonunda aradın. Onunla ne yapmamı istiyorsun?" Sorusu hiçbir anlam ifade etmiyor çünkü elimde hiçbir bağlam yok.

"Kim? Ne oldu?" Diye soruyorum, sonra da pizzadan bir ısıruk alıyorum.

"Teal. Stefano gelecek ayın programını yayınladı ve o da o değildi, o lanet çıldırdı. İşinin bittiğini bildiğini sanıyordum. Ona söylemedin mi patron?" Grice'in telaşlı tonu bana uzun zamandır şüphelendiğim şeyi söylüyor: Teal'e olan zaafı çok derin.

"Siktir." Küfürü ısırarak çıkarıyorum. "Tanya'nın ona söylemesi gerekiyordu. Kız kardeşinden duymanın daha kolay olacağı konusunda anlaşmıştık. Ama belli ki öyle bir şey olmamış. Ne yaptı peki?"

"Stefano'ya bağırdı, konukların yarısını korkuttu ve sonra bir şişe Belvedere alıp dinlenme odasına koştu, orada da kafayı bulup ağlamaya başladı. Onu kovaladım ve votkayı içmeye başlamadan önce Xanax'larından birini içmesini sağladım."

"Tanrım, Teal," diye mırıldanıyorum, votka içmeden ve hap atmadan harekete geçemeyecek kadar dengesiz olduğu fikrinden nefret ediyorum. *Nasıl oldu da bu noktaya geldik?* Beynimden geçen bir sonraki düşünce ise üyelerin bunu nasıl karşılayacağı. "Şimdi nerede?"

"Hâlâ dinlenme odasında. Ne zaman Tanya ya da ben ona dokunmaya çalışsak çılgılık atıyor ve polisi arayıp gördüğü her şeyi anlatmakla tehdit ediyor." Grice boş bir odaya adım atmak zorunda kaldığında arka plandaki sesler kesiliyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, çöpü açıp yarısı yenmiş pizza dilimini içine atıyorum. "Teal bu şekilde kendini öldürtecek. Lanet olsun. Yola çıkıyorum. Dom neler olduğunu öğrenmeden önce onu oradan çıkarmalıyız."

"Bu yüzden seni arıyordum. O iyi bir kız ama hazırlıksız yakalandı. Başka hiç kimsenin olmadığı kadar hassas olduğunu biliyorsun."

"Hemen geliyorum. Onu olabildiğince sessiz tut. Onun hayatını kurtarabilirsin."

"Elimden geleni yapacağım patron. Bana güvenin."

Telefonu kapatıyorum ve bu geceyi benim için mahvettikleri için Tanya ve Teal'e lanet okuyorum ama bu hiçbir işe yaramıyor. Yine de Drew'u yatağında uyurken bırakmak zorundayım.

Başının karşı duvara doğru eğik olduğu yatak odasından parmak uçlarımla geçiyorum ve ışığı yakmadan gömme dolabımdan kıyafetlerimi alıyorum. Bir takım elbiseyi tekrar giymek yapmak istediğim son şey ama iş her zaman önce gelir.

İş her zaman önce gelmemeli. Kafamın içinde annemin sesini duyar gibiyim ama bu düşüncenin doğru olup olmadığına bakmaksızın başka seçeneğim yok. Teal'in kaybolmasını istemiyorsam tabii, çünkü o zaman Tanya savaş yoluna girer ve bunun sonunun iyi olmayacağından hiç şüphem yok.

Tezgâhın üzerine Drew için bir not bırakıyorum ve kapıyı arkamdan kilitleyerek daireden çıkıyorum.

DREW

Uyanıyorum ve irkilerek doğruluyorum, etrafıma odaklanmaya çalışırken gözlerim hızla kırışıyor.

Hangi cehennemdeyim ben?

Üzerinde yattığım pürüzsüz yeşil çarşaflara baharatlı, erkeksi bir kolonya sinmiş ve havada ve tenimde sadece seksten gelen bir misk tonu asılı duruyor. Tam olarak nerede olduğumu biliyorum.

Cannon'un yeri.

Dışarıdaki caddeden gelen şehir sesleri dışında tamamen sessiz. Kornalar. Orada burada bir bağırış. Kapılar çarpılıyor.

"Cannon?" Adını önce sessizce söylüyorum, sanki söylemekten korkuyormuşum gibi.

Ya da tutkuyla haykırmaktan boğazım kurumuştur. İkisinden biri.

Onun alanında başka birinin sesini duymak için daha dikkatli dinliyorum ama ürkütücü bir sessizlik var.

"Cannon?" Bu sefer onun adını söylüyorum ama cevap yok. Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve ayaklarım yıpranmış tahtaya çarptığında yerden bir elbise gömleği kapıyorum.

Gömleği üzerime geçirip yatak odasından oturma odasına ve mutfığa doğru ilerlerken onun kokusuyla sarmalanmanın keyfini çıkarıyorum.

"Cannon?"

Adını üçüncü kez söylediğimde yanıt alamamam durumu resmileştiriyor. O gitmiş. Mutfığı tarıyorum ve bakışlarım tezgâhın üzerinde duran, üzerinde kalın çizgilerle adımın yazılı olduğu bir kâğıda takılıyor.

Drew -

Kulüpte bir şeyle ilgilenmem gerekti. Burada kal. Elimden geldiğince çabuk döneceğim.

DREW

Hayal görmediğimden emin olmak için ikinci kez okudum ama görmüyormuşum. Gerçekten de işe dönmek için beni yatağında uyurken bıraktı. Bana duyduğu güvenin seviyesi tamamen ve tamamen yersiz ve yine de göğsümde sıcak bir his filizleniyor.

Gazeteci içgüdülerim bana bu zamanı ofisini aramak ve dosyalarını karıştırmak için kullanmamı söylüyor ama bir şey beni engelliyor. Hayır, bir şey değil. *Her şey.*

"Benim." Bu sahiplenici kelimenin duvarlarda ve tavanda yankılandığını hâlâ duyabiliyorum. Hayatımda daha önce hiçbir şeyin bu kadar gerçek olmasını istememiştim.

Hiç birine ait olmamıştım. Bir çiftin diğer yarısı. Bir çiftin.

Ve şu anda bunu düşünmemelisin, çünkü o senin soruşturmanda bir hedef.

İç sesime çenemi kapatmasını söylüyorum çünkü Cannon'ın hedef olmadığına çoktan karar verdim. Babamın ölümüne karışmış olabileceğine inanmıyorum. Hem de zerre kadar.

Ama temel ihtiyaçlarımı gidermek için banyoya geri döndüğümde, yine de neredeyse görünmez olan ecza dolabını açıp içini kurcalıyorum. İpucu ya da kanıt aradığım için değil, daha fazla Cannon aradığım için. Bir deodorant çubuğu ve bir şişe kolonya görüyorum ve dikkatlice teker teker çıkarıp kokluyorum.

Tanrım, işte bu yüzden her zaman böyle çökmüş kokuyor. Kokuları hafızama kazıyorum ve hayatımın geri kalanında onu düşünmeden koklayamayacağımı biliyorum.

Kavernöz duşta suyu açtığımda, kendime sadece durulanacağımı söylüyorum, ama ellerimin arasında köpüren sabunun kokusunu alma fırsatını değerlendiriyorum.

Evet, şu anda yaptığım şey bu ve ne kadar acınası olduğu umurumda değil.

Kuruduktan sonra, gömme dolabın duvarında asılı duran bornozu üzerime geçiriyorum ve ellerime sarkmaması için manşetlerini kıvırıyorum. Oturma odasında dolaşırken, endüstriyel bir kitap rafının üzerinde duran müzik setine doğru ilerliyorum. Bir pikap ve altında plaklarla dolu kafesli bir dolap görünce şaşıyorum.

Plaklar. Plak gibi. Benim zaaflarımdan biri.

Gençlik yıllarımı babamın en sevdiği plakları toplayarak geçirmiş ve bunları yenilenmiş bir pikapla birlikte ona hediye etmiştim. Çok heyecanlanmıştı ve her gece, akşam haberlerini Amerika'nın geri kalanına yayınlamaktan eve döndükten sonra bir saatimizi onları dinleyerek geçirirdik.

Onlar için o Leander Lockwood'du; kötü haberleri şefkatle, iyi haberleri heyecanla veren kendinden emin bir ses. Benim içinse sadece *babamdı*.

Yıllar boyunca ona verdiğim albümlerin hepsi hala Connecticut'taki evinde onurlu bir yerde duruyor; beni bu yolculuğa çıkaran ve Cannon'la tanışmama neden olan saklanmış kanıtları bulduğumda orayı temizliyordum.

Şu anda ofisini karıştırıyor, tüm Casso organizasyonunu çökertmek için Federallere götürebileceğim bir dava oluşturmaya çalışıyor **O l m a l ı y d ı m** , ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum.

Şimdi olmaz.

Bu beni çok kötü bir araştırmacı gazeteci mi yoksa sadece bir insan mı yapar bilmiyorum.

Bir Led Zeppelin albümü açıp "The Rain Song "un tınılarını dinlediğimde, kendimi suçlamayı aklımdan çıkarıyorum.

Diğer her şey için yarın endişelenebilirim. Ama şu anda pizza yiyeceğim ve erkeğimin geri dönmesini bekleyeceğim.

Sadece uzun bir bekleyiş olacağını fark etmemiştim.

CANNON

"

Cidden şu anda bunu yapıyor musun?" Dinlenme odasının zemininde bir köşeye sıkışmış Belvedere şişesini tutarken Teal'in gözyaşı ve rimel lekeli yanaklarına bakıyorum.

Kahretsin, Grice. Bu yumuşak noktası için ona sessizce lanet ediyorum. *Bunu ondan almalıydın.*

Tanya'yı buradan çıkarıp Stefano'yla yirmi kişilik bir toplantıya geri götürmek için doğrudan bir emir almam gerekti ve Grice'ı kapıya geri gönderdim, yani şu an için sadece ben ve Teal varız. Ona daha önce zaman ayırmalı, ofisimde oturtup neler olduğunu anladığından emin olmalıydım ama olay çıksın istemedim. Şimdi onun yerine elimde lanet bir karmaşa var.

"Beni gerçekten kovuyorsun." Dudakları, sempati uyandıran bir ifade olduğunu varsaydığım bir şekilde kıvrılıyor ama benim gördüğüm tek şey, sonunda müzikle yüzleşmek zorunda kalan aşırı duygusal, kendini beğenmiş bir parti kızı.

Ellerimi ceplerime sıkıştırıp ona bakıyorum. "Sen boktan bir çalışansın Teal. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum."

"Ama-" Başımı salladığımda sözümü kesiyor.

"Senin kötü bir insan ya da kötü bir garson olduğunu söylemedim, çünkü değilsin. Denediğin zaman çok iyisin ama *gelmen* gereken zamanda bile gelmemen tam bir şaka. Beş gecenin dördünde seni almak için bir araba servisi göndermek zorunda kalmamalıyım. Bu saçmalık."

"Özür dilerim," diye feryat ediyor.

"O lanet şişeyi yere bırak, yoksa hesabından keserim." Emredici ses tonum tartışmaya yer bırakmıyor.

Bu onun dikkatini çekti ve şişeyi bir hamleyle yere indirdi. Tahtaya çarptığında gümbürdüyor. "Ama paraya ihtiyacım var."

Bu kadının, toplumun her kesiminden zengin erkekleri kendisine mücevherler, tasarım çantalar, kıyafetler ve Tanrı bilir başka neler almaları için büyüleyen kadın olduğuna inanmak imkansız olmalı. Eğer akıllı olsaydı.

kendi adına bir daire gibi değeri düşecek mallardan daha fazlasını istemiş olabilir. Bunu onun için satın alabilecek en az bir ya da iki erkek tanıyorum. Ama o ne zaman duracağını bilmiyor ve her zaman iyi bir şeyin içine ediyor.

"Eğer zamanında gelmeyi başarabilirsen ve kapıdan içeri girdiğinde sarhoş ya da berbat durumda olmazsan, maaş çekini al m a k t a sorun yaşamazsın."

Burnunu çekerken omuzları titiyor. Ona sempati duymak istiyorum ama son altı aydır elimdeki tüm cankurtaranları uzattığım ve o hepsini elinin tersiyle ittiği için bu çok zor.

"Senin saçmalıklarınla işim bitti, Teal. Kovuldun."

Kız kardeşininkilere tıpatıp benzeyen mavi gözleriyle bana bakıyor, iri gözyaşları göz kapaklarını devirirken gözlerini kırıştırıyor. "Ama benim bir sorunum var. Yardıma ihtiyacım var, Cannon. Duramıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Hay sikeyim. Beni.

Sanki ben teklif etmeden yardıma ihtiyacı olduğunu itiraf edebilen birinden uzaklaşabildim.

Benimle oynuyor olabilir. Bu bir aldatmaca olabilir. Ya da belki de Teal sonunda çaresizce tedaviye ihtiyaç duyan, zar zor işlevsel bir alkolik olduğu gerçeğinin farkına varmıştır ve bu son zamanlarda aldığı haplara gelmeden önceydi.

Çömeliyorum ve gözyaşlarıyla dolu gözleriyle buluşuyorum. "Ne tür bir yardıma ihtiyacın var Teal? Bana söyle, senin için getirelim."

"Benden daha güzel olamaz, değil mi?" Ben şaşkınlıkla ona bakarken gözlerinden daha fazla yaş akıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Yeni kızın. Tanya'nın dediğine göre benim yerime işe aldığın garson kız ve şimdi onunla yatıyorsun. Neden ben değil, Cannon? Senin kız arkadaşın olabilirdim. Bu işte çok iyi olurdum. Ama şimdi beni kovuyorsun ve ne yapacağımı bilmiyorum." Bana doğru uzandı.

Tekrar ayağa kalkıyorum ve burnumun kenarını sıkıyorum. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Lütfen benimle dalga geçtiğini söyle."

"Tanrı aşkına, Teal. Kendini daha fazla utandırmadan dur," dedi Tanya kapı aralığından içeri süzülürken. "Cannon'dan doğrudan kovulduğunu duymak istediğini söylemiştin. Şimdi duydu, o zaman ne h a l t ediyorsun?"

Teal alt dudağını açıp somurtarak başını hem bana hem de Tanya'ya sallıyor. "Hiçbiri hakkında ciddi olmadığımı biliyorsun. Sadece Cannon. Ama o bana hiç şans vermedi. Bu yüzden onu diğerleriyle kışkırtmaya çalıştım. Ama şimdi *beni reddediyor.*" Son iki kelime bir başka hıçkırık dalgasıyla birlikte döküldü.

Elimi uzatıp kadına ayağa kalkmasını ve sahip olamayacağı bir şey için ağlayan bir çocuk gibi değil, lanet olası bir yetişkin gibi davranmasını söylememek için kendimi zor tutuyorum. Ama o lanet olası bir karmaşa içindeyken üzerine daha da sert bir şekilde gitmeyi de içimde bulamıyorum.

"Her zaman çalışanlara dokunmadığını söyledin. Peki *neden* o?"

"Teal. Ayağa kalk. Eve gidiyorsun," diye emrediyor Tanya ve etrafımda koşturuyor.

"Cannon kalabileceğimi söyleyene kadar eve gitmek istemiyorum!"

Teal'in yalvarışları karşısında kalbimi sertleştiriyorum. Onunla başa çıkabilmemin tek yolu bu. Tanya onun yerden kalkmasına yardım ederken, omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Sana üç aylık tazminat ödeyeceğim ve Tanya sana rehabilitasyona gidebileceğin bir tedavi merkezi bulacak. Masrafları kendim karşılayacağım. Eğer gitmeye ve tamamlamaya karar verirsen, hazır olduğunda başka bir yerde iş bulmana yardımcı olacağım. Yardıma ihtiyacın var Teal. Zamanı geldi."

Teal bir elini kız kardeşininkine kenetlemiş, krallığının yanıp kül olduğu az önce söylenmiş bir prenses gibi bana bakıyor.

"Rehabilitasyon mu? Ben keş değilim!" Tanya'nın elini çekiştiriyor ve geri çekiliyor. "Yemin ederim rehabilitasyona ihtiyacım yok. Sadece biraz zaman. Hepsi bu."

Hepsini söyler söylemez Teal yerdeki şişeyi tekmeliyor ve likör ayakkabıma ve halıya dökülüyor.

"Tanrım, Teal. Rehabilitasyona gitmen gerektiğini hepimiz biliyoruz. Bunu kendi başına yenemezsin," diyor Tanya sessizce, Teal soluk soluğa kalırken.

Dişlerimi sıkıyorum ve kendimi ve öfkemi toparlamak için bir saniyeliliğine gözlerimi kapatıyorum ama Teal bunu bir davet olarak algılıyor. Vücudu göğsüme çarpıyor ve votka kokulu dudakları ağzıma özensizce öpücükler konduruyor.

Gözlerimi açıyorum ama Tanya onu çoktan omuzlarından tutmuş, geriye ve benden uzağa çekiyor.

"Ne oluyor Teal?" diye çıkışıyor kız kardeşi, onu dolaplara doğru iterek. "O beni seviyor. Sevdiğini biliyorum. Cannon beni hep sevdi. Başka neden bana bu kadar iyi davranır mıydı?" Tanya'nın tutuşuna karşı mücadele ediyor.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor Tanya ve kız kardeşini sakinleştirmek için kollarını ona d o l u y o r . "Teal, bu doğru değil. Bunu kendi kendine uydurdun.

kafa."

"Hayır! O beni seviyor! Bunu biliyorum!"

Tanya'ya baktım. "Başka bir olay çıkarmadan onu buradan götür.

Geri gelmeyecek. Anladın mı?"

Tanya yüzünde üzgün bir kabullenmişlik ifadesiyle başını sallıyor. "Çok üzgünüm, Cannon. Ona bugün söyleyecektim ama biliyordum ki Bunu iyi karşılamayacağını biliyordum. Yarına erteledim ve bu bir hataydı. Her şeyi berbat ettim ve sen de beni kovma hakkına sahipsin."

"Eğer seni kovarsa, beni düşünmeye katlanamadığı içindir ve bu da beni sevdiği anlamına gelir!" Teal kız kardeşinin kolları arasından bağırıyor.

Ne lanet bir karmaşa. Başımı sallıyorum ve Tanya'nın mavi bakışlarıyla buluşuyorum.

"Ona bir rehabilitasyon yeri bulun. Eğer giderse, faturayı bana gönder. Tartışmak yok."

Tanya'nın yüzündeki hüznün çizgileri yirmi yedi yaşında olması gerekenden daha derin ama bu değiştirebileceğim bir şey değil.

"Sen iyi bir adamsın, Cannon."

"Yarın izin al. Teal'le ne yapman gerekiyorsa yap."

Benim iyi bir adam olduğumla ilgili söylediklerine cevap vermedim. Bu konuda jüri hala kararını vermedi, Yoder'dan hala geri alamadığım çatı testinin sonuçlarını bekliyorum. Unutmadığından emin olmak için sonuçlar hakkında onu yarın aramayı aklıma not ediyorum.

"Ben Grice'ı çağırayım, o da ikinizi arka kapıdan arabaya kadar götürsün."

"Teşekkür ederim."

"Hayır!

Gitmeyeceğim!"

Dinlenme odasından çıkıp ofisime dönerken Teal uluyor ve umarım başka kimse onu duymaz. Gizli kapıdan içeri adımımı attığımda, hiç olmaması gereken koridorda beni puro dumanı karşılıyor.

Hay sikeyim. Bunun tek bir anlamı olabilir.

Dom bu gece bana ya da personele haber vermeden bir toplantı yapmaya karar verdi ve özel asansörü kullandı.

Ama bir konuda yanılıyorum; onu masamda oturmuş, purosunu Baccarat kristal bardağında küllendirirken buluyorum.

"Güzel, buradasın. Bu da demek oluyor ki, kulüp üyelerinin önünde işler çirkinleşmeden önce Teal'le neden uğraşmadığını bana anlatabilirsin."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama elini kaldırıyor.

"Daha yeni ateşkes yapmışken, neden önce benimle konuşmadan Rossettilerle ilgili hamleler yaptığını söyledikten *sonra*."

Lanet olsun. Harika.

DREW

Kapının kapanma ve kilitlenme sesiyle uyandım ve yatakta sarsıldım. Ben kalkamadan Cannon yatak odasının kapısında dikiliyor. Hiç uyumamış gibi görünüyordu.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Geç. Ya da erken, nasıl bakmak istediğinize bağlı."

Etrafımda bir saat arıyorum ama beni yönlendirecek parlayan bir ışık bulamıyorum. "Yani

... bu ne demek?"

"Sabahın altısı. Bütün gece ayaktaydım ve seni yatağında görmek, seninle birlikte olamadığımı bilmek beni öldürüyor."

Kendime geldiğimde birkaç kez göz kırpıyorum. "Kulüpte ne oldu? Her şey yolunda mı?"

Başını sallıyor ve o kadar yorgun görünüyor ki, hala bornozuyla dışarı çıkıp ona doğru ilerliyorum. Bu içgüdünün nereden geldiğini bilmiyorum ama sarılmaya ihtiyacı varmış gibi hissediyorum. Hiç düşünmeden kollarımı Cannon'a doluyorum ve yanağımı göğsüne yaslıyorum.

"Olanlar için özür dilerim."

"Teal oldu ve bu onun kendi hatasıydı."

Onu tamamen bırakmak istemediğim için kollarımı biraz gevşetiyorum ve başımı kaldırıp bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"O bir alkolik ve rehabilitasyona gitmesi gerekiyor ama giderse bu bir mucize olur." Duraksıyor, yüzümdeki birkaç saçı süpürüp kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bana aşık olduğunu düşünüyor."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Neden?"

Cannon bir eliyle çenemi kavrarken diğer elini sırtımda gezdiriyor. "Ona böyle düşünmesi için hiçbir sebep vermedim, eğer sorduğun buysa."

O anda, böyle bir şeyi kasıtlı olarak yapacağını ve sonra benimle bir şey başlatacağını düşünmek için ona çok fazla güvendiğimi fark ediyorum. Belki yersiz bir güven ama yine de orada.

"Ben öyle düşünmedim. Hem de hiç."

"Güzel, çünkü bu doğru değil. O iyi bir kız. Muhtemelen kendi iyiliği için fazla güzel ve kimse ona dünyaya sunabileceği çok daha fazla şey olduğunu öğretmemiş. Tanya'ya göre babaları onlar küçükken çekip gitmiş ve bu Teal'i fena halde mahvetmiş."

İçimi bir hüznün kaplıyor. "Özür dilerim. Çalışanlarınızı önemseydiğinizi biliyorum. Kulüpte çalıştığım kısa süreden bile belli oluyor bu. Ona yardım edemedim kontrolden çıktığını görmek seni öldürüyor olmalı."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama telefonu ceketinin cebinde titriyor. Derin bir nefes alarak başını arkaya yatırıyor ve sıkıntıyla tavana bakıyor.

"Buna bakmam lazım. Dom, Teal ve Rossettiler konusunda başımın etini yiyor. Bunu sana yapmaktan nefret ediyorum ama eşyalarını almak istiyorsan seni eve götüreceğim." Alnına bir öpücük kondurdu. "Bugün çift mesai yapmanı istiyorum çünkü ne Teal ne de Tanya gelmeyecek. Bunun için gerçekten çok üzgünüm. Önümüzdeki birkaç gün için programı yeniden düzenlemem gerekiyor, çünkü Teal'in işi tamamen bitmeden önce kalan vardiyalarında çalışacağına dair safça bir umudum vardı."

"Yardım etmek için yapabileceğim şey buysa, endişelenme. Memnuniyetle."

Gülümsemeye çalışırken yüzündeki gerginlik çizgileri hafifliyor. "Teşekkürler bebeğim. Bunun benim için anlamı çok büyük."

O anda, kaç kişinin bu adam için elinden geleni yaptığını ya da insanların onun istikrarlı ve tutarlı biri olduğuna güvenip güvenmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Evet, sen de ilk günden beri ona ihanet etmeyi planlıyordun, diye fısıldıyor iç sesim sinsice.

Artık değil, ona karşılık veriyorum.

Cannon'ın kollarının sıcak çemberinden çıkıyorum ve gülümsüyorum. "Giyinmem sadece bir saniyemi alacak. Bornozunu sormadan ödünç aldığım için özür dilerim."

Yüzündeki çizgilerin kalıntıları kayboluyor. "Bunun için asla özür dileme. Sana, bana olduğundan daha çok yakışıyor."

On dakika sonra asansörde sokak katına iniyorduk. Ama Cannon beni beklediğim gibi dışarı çıkarıp Bentley'deki evime götürmek yerine, kilidini açtığı başka bir kapıdan geçiriyor.

"Nedir bu?"

"Göreceksin."

Işıkları yaktı ve buranın bir garaj olduğunu anladım. *Manhattan*'da. İçinde üç kapalı araba ve bir motosiklet var.

"Bunların hepsi senin mi?" Büyük üst kapıya en yakın olanın kapağını çekmek için elimi bırakırken aptalca bir soru soruyorum.

"Evet. Arabalar bir hobi. Güneyde onları restore eden bir adamla tanıştım ve bu şekilde onları sadece eğlenmek için istediğimde tamir ediyorum." Bir adım geri çekildi, örtüyü sonuna kadar çekti ve kaputundan aşağıya doğru çift beyaz çizgili kiraz kırmızısı bir kaslı arabayı ortaya çıkardı.

Krom o kadar parlak ki yansımamı görebiliyorum.

"Bu çok seksi bir araba." Ona hayranlıkla bakmak için dönüyorum. "Onu burada mı saklıyordun?"

"Saklamıyordum. Koruyordum. Benim olana gözüm gibi bakarım."

Son kısım belki de öylesine söylenmiş bir sözdü ama "*Benim*" diye seslenişinin anısıyla birlikte göğsümdeki o sıcak, bulanık hissin içine işledi.

"Cehennem gibi bir eve dönüş yolculuğuna hazır mısınız?"

Ela gözleriyle buluşup ona gerçeği söylüyorum. "Beni nereye götürürsen oraya giderim."

CANNON

Sabahları tampon tampona trafikten önce şehir içinde araba kullanmak en sevdiğim şeylerden biridir. Normalde sabah üç ya da dört gibi arabaya atlarım ve Chevelle'in homurdanarak sokaklarda kükremesine, ışıklardan ışıklara koşmasına izin veririm.

Ama sabahın erken saatlerindeki sürüşlerin hiçbiri bugün ve *onunkiyle* kıyaslanamaz.

Tanrım, ama Drew'in açık pencereden rüzgârda uçuşan siyah saçlarının görüntüsü, ben dönüp arkayı serbest bıraktığımda gülmesi, şimdiye kadar gördüğüm ya da duyduğum en güzel şey.

Birine aşık olmanın onunla ilgili her şeyi dışarıdan bakan birine olduğundan daha özel göstermesi gerektiğini biliyordum ama bunun güzel bir anı büyüğü hale getireceğini bilmiyordum.

Boku yedim.

Ve daha da kötüsü? Umurumda bile değil. Bunun olmasına izin verdim. Tüm uyarı işaretlerine rağmen, gidip daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yaptım. Aşık oldum.

Bu kadar kolay olmasını beklemiyordum. Bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum. Ama annemin dediği gibi, *"Aşk zamanı önemsemez. Sadece doğru ana ihtiyacı vardır."*

Yıllarca Dominic Casso gibi bir adama nasıl k a p ı l m ı ş olabileceğini merak ettim ama şimdi anlıyorum. Kalbiniz karar verirken bir insanın gerçekte kim olduğu önemli değildir; tüm hataları kaybolurken size en iyi ve en parlak yönlerini gösterir.

Yirmi yıldır istediğim bu arabayı bile almadan önce, Drew'in sakladığı hiçbir şeyin Dom'un annemden sakladığı kadar kötü olamayacağına dair çok fazla paraya bahse girmeye hazırım. Gerçeği öğrendiğinde bile bağlılığı hiç azalmadı.

Belki de Freeman'lar böyle yaratılmıştır. Saf orospu çocukları gibi sert ve hızlı düşeriz ve sonuçlarına da lanet ederiz.

Drew'un binasının bulunduğu sokağa dönmek için son kez sağa döndüğümde uzanıp vites kolundaki elimi sıkıyor.

"Dün gece için teşekkür ederim. Ve bu sabah için. Gerçekten, her şey için teşekkür ederim." Turkuaz gözleri parlıyor ve m a k y a j s ı z yüzündeki gülümseme tahmin ettiğim gibi. Kesinlikle büyüleyici. Hatta asil. Sanki erkeklerin ayaklarına kapanması için doğmuş gibi.

Neden her şeyi örttüğünü bir türlü anlayamıyorum ama onun hakkındaki her şeyi anlamama da gerek yok.

"Sen çok güzelsin. Her zaman, ama özellikle bu halinle."

Göğsünden yükseldiğini gördüğüm allık gerçekten de çıplak elmacık kemiklerine kadar yayılıyor. Koyu renk kirpikleri, hafifçe bronzlaşmış teni ve birkaç çiliyle kontrast oluşturacak şekilde aşağı doğru iniyor.

Tekrar bana baktığında yüzünde ciddi bir ifade var. "Kimsenin beni böyle görmesine izin vermem. Asla."

"Neden?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor, tereddüt ediyor. Özlü bir erteleme bekliyorum ama onun yerine bana farklı bir şey söylüyor. "Karmaşık bir durum. Yine de sana nedenini söylemeyi gerçekten çok istiyorum. Ben sadece Nasıl tepki vereceğinden korkuyorum."

Ona şu anda bana her şeyi söyleyebileceğini söylemek istiyorum. Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini. Ama henüz bunun doğru olduğundan emin değilim ve ona başka bir şey vermek istemiyorum.

"Yarın sabah, seni aynı şekilde görmek istiyorum, sadece hala yumuşak ve uykudan sıcak, yatağымda. O zaman bana söylemeye ne dersin? Artık numara yok. Artık yalan yok."

Derin bir nefes almadan önce yüzünde kararsız bir ifade beliriyor. "Bunu gerçekten çok isterim. Zamanı geldi." Elini geri çektiğinde belirsizlik hüzne dönüşüyor ve söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini hissediyorum.

Binasının önüne çift park ediyorum ve Chevelle'i boşa alıyorum. Bu sefer parmaklarını tutup kendi parmaklarımla birleştiriyorum.

"Her neyden saklanıyorsan, söz veriyorum üstesinden gelebilirim. Güçlü omuzlarım var. Yükünü bana ver."

Bu nereden çıktı bilmiyorum ama ciddiym. Onun hayatını kolaylaştırmak istiyorum. Onun için ikinci doğa gibi görünen endişe ve gerginliği hafifletmek istiyorum. *Kahretsin, gerçekten de boku yemiş durumdayım.*

"Söyleyeceklerimi duyana kadar buna inanmayı ertelemek isteyebilirsin," diyor kaşlarını birbirine çatarak.

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim. Kulüpte görüşürüz. Warren'ı seni alması için göndereceğim."

Drew elimi sıkıyor ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "Sen iyi bir adamsın, Cannon."

Bir elimi saçlarına atarak öpücüğü daha da derinleştiriyorum, dudaklarının tadını ezberliyorum, ta ki a r k a m ı z d a n biri korna çalana kadar. Pencereden dışarı bir orta parmak kaldırıyorum ve iyice hazır olana kadar geri çekilmiyorum.

"Ben seninleyken dünya cehenneme dönebilir," diye fısıldıyorum.

Drew'un tüm yüzü yumuşuyor. "Yakında görüşürüz," diye cevap veriyor, kapıyı açmaya çalışırken çantasını ve ceketini karıştırıyor.

Eski tip kapı koluyla manevra yapmaya çalışırken çantasının içindekiler yere dökülüyor ve haklı olduğumu ve iki cep telefonu olduğunu fark ettiğimde gözümü kırpmamaya çalışıyorum. Eşyalarını yer döşemesinden toplamasına yardım ederken ve dışarı çıkarken *yanlışlıkla* kılıfı olmayan iPhone'u - annesinin çağırdığı - koltuğun altına ittiğimde az önce söylediğim ve düşündüğüm her şeye ihanet etmediğimi söylüyorum kendime.

"Sanırım hepsini aldın."

Arkamdan araba tekrar korna çalıyor ve ben de bunu büyük bir şey sakladığını bildiğim kıza el sallayarak oradan uzaklaşmak için bir neden olarak kabul ediyorum.

Aşık olabilirim ama yine de temkinli bir orospu çocuğuyum.

Dom'un hükümdarlığı altında yaşarken ondan temel bir kural öğrendim: asla yüzleşmeye hazır olmadığınız bir duruma girmeyin. Aksi takdirde, bu hayatınıza mal olabilir.

Telefonu koltuğumdan çıkardığımda ekrana bakıyorum.

Drew yarın sabah bana ne söylemeyi planlıyorsa, onu zaten biliyor olmayı planlıyorum.

DREW

Yarın. Yarın. Yarın. Yarın.

Kafamda tekrarlayıp durduğum tek şey bu, çünkü Cannon'ın benden nefret etmesini engelleyecek bir yol bulmam gerekiyor.

Benden nefret etmek mi? Gerçekten endişelendiğim şey bu mu? Beni Dom'a teslim etmesinden daha çok endişelenmeliyim, o muhtemelen hâlâ insanların ayaklarını betonla kaplayıp onları iskeleden aşağı atıyordu.

Cannon'a aşık olmak her şeyi değiştirdi. *Ama ona her şeyi nasıl anlatacağım?*

Dört buçuk saat sonra Warren Escalade ile binamın önüne geldiğinde hâlâ bir cevap bulamamıştım.

"Günaydın, Bayan Carson," diyor ve ben irkilmemeye çalışıyorum. Takma ismim o söylediğinde kulaklarımı tırmalıyor.

"Günaydın Warren. Nasılsın?" "Şikâyet edemem.

Cennette bir gün daha."

Arabanın arkasına yerleşiyorum ve yolculuk sırasında biraz akılsızca gezinmek için telefonumu çıkarıyorum, ancak çantamı açtığımda korkunç bir gerçekle yüzleşiyorum.

Sadece bir telefonum var. Diğer telefonum nerede?

Çantamı karıştırıyorum ama göremiyorum. Burada olmadığını hayal etmiyorum. Beynim bu sabah 1970'lerden kalma bir kapı kolunu açamadığım ve her şeyi Cannon'ın arabasının döşemesine döktüğüm ana geri dönüyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Onu orada bırakmadım. Bırakmadım. Bırakmazdım. Bırakamazdım. Evde giydiğim kıyafetlerle dairemde olmalı.

Değil mi? Tabii ki. Tam olarak orada. Her şey yoluna girecek.

Tamamen iyi olacak.

Ama kendime yalan söylüyorum, tıpkı özgeçmişim masasına düştüğü andan beri Cannon'a yalan söylediğim gibi. Ve yarın ona söyleyeceğim

ve ertesi günü benden sonsuza dek nefret etmeden görebilmeyi umuyorum.

Tanrım, ben lanet bir aptalım. Bunun iyi bir plan olduğunu kim düşündü? Ben olmadığım kesin. Çünkü kulağa dünyanın en kötü planı gibi geliyor.

Bana zarar vermez. Veremez. Bu gerçekten inandığım bir şey. Ama Cannon'ı Dom'dan hayati bir şey sakladığı bir pozisyona soktuğumda bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyorum? *Onu öldürtebilirim.*

Bu düşünceyle vücudumdaki her bir damla kan soğuyor.

Bunu ona yapamam. Onu

seviyorum. Hay sikeyim. Sikeyim.

Sikeyim. Siktir.

Boğazımdan boğuk bir ses kaçıyor ve Warren dikiz aynasında bakışlarımla buluşuyor.

"İyi misiniz, Bayan Carson?"

O isim. Yine aynı isim. Kara tahtaya çivi çakmak ya da birinin cam kırıkları üzerinde çitirdaması gibi.

Hayır, işkence gibi şeyler düşünme.

Bunu yapamam. Bunların hiçbirini yapamam ama Warren'ın hatırı için başımı sallıyorum.

Şimdi ne yapacağım ben? Yaptığım pisliği nasıl düzelteceğim?

İlk içgüdüm kaçmak. Uzaklara, hızla ve bunu yapabileceğimi düşündüğüm için kefarete olarak kalbimi New York'ta Cannon Freeman'ın emanetine bırakmak. Ama araba Yukarı On'a doğru gitmeye devam ediyor. Kapıyı açıp kendimi karşıdan gelen trafiğin içine atmak dışında, serbest bıraktığım olaylar zincirini durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve avuçlarım terliyor.

Sakin ol. Sakin davran. Sakin ol. Bundan daha fazlasına ihtiyacım olduğunu fark etmeden önce sessizce mantramı tekrarlıyorum. Benden çok daha zeki birinin fikirlerine ihtiyacım var.

Çaresiz, arabanın tavanına bakıyorum.

Baba, sen olsan ne yapardın? Lütfen bana bir tür rehberlik yap, çünkü gerçekten çok derindeyim ve başımı aşmak üzereyim.

Yardım için sessizce dua ettikten sonra, ondan ya da evrenden, her şeyi mahvetmeden önce işleri nasıl düzelteceğimi söyleyen neon ışıklarla yanacak herhangi bir işaret bekliyorum.

Ama kulübün bulunduğu binanın önünde durduğumuzda hâlâ hiçbir cevabım yoktu. Warren'a beni bıraktığı için teşekkür ediyorum ve arabadan bir idam mahkûmunun zehirli iğne odasına doğru yürümesi kadar hevesle iniyorum.

Daha da kötüsü, ben içeri girdiğimde celladım olacak adam asansörde bekliyordu.

"Drew, seni tekrar görmek güzel. İşler nasıl?"

Dominic Casso'nun oğlununkinin biraz daha kalın versiyonu olan sesi ensemdeki tüm tüyleri diken diken etmeye yetiyor. Ama onun bakışları, o neredeyse simsiyah, her şeyi gören gözler, benim gizli sırlarımı araştırırken beni tedirgin ediyor.

Bu soruşturmadan önce çok sık düşünmediğim bir şey olan ölümlülüğüm şimdi aklımın en ön saflarında yer alıyor. *Hafta sonunu görecektene kadar yaşayamayabilirim.* Midem çalkalanıyor ve her çırpınışımda, oraya yerleşen düğüm daha da büyüyor ve iğrençleşiyor.

Neden mafyayla başa çıkabilecek kadar zeki olduğumu düşündüm ki? Değilim. Hem de hiç. Ve bu kurnaz yaşlı adamın asansöre ondan önce girmemi işaret etmesi, bildiğim hayatın sonu olacak.

Bu önsezi hissi beni kulübe kadar takip ediyor, adam havadan sudan konuşuyor ama dikkatim o kadar dağınık ki ne sorduğunu ya da benim ne cevap verdiğimi söyleyemiyorum. Eğer daha sonra bir sınav varsa, boku yedim.

Aslında, sınavı boş ver. Sadece sıçtım. Her yerde.

Grice kulübün kapısını açtığında huysuz yüzünde kibar bir gülümseme vardı.

"Günaydın Bay Casso. Bayan Carson."

Yaşlı adam başını sallayarak "Grice," diye cevap verir. "Cannon nerede?"

Grice iç kapıya uzanıp bizim için kapıyı açıyor ama ayaklarım haliya yapıştırılmış gibi yapışıyor.

"Şu anda burada değil efendim. Bu sabah buradaydı ve sonra bir işi için ayrıldı. En kısa zamanda döneceğini söyledi."

Dom cevap verirken en azından işimmiş gibi kulak misafiri olmuyormuşum gibi davranmaya çalışarak önüme geçiyorum.

"Telefonuna cevap vermiyor ve onunla konuşmam gereken bir konu var. Acilen."

Grice bana bakınca daha fazla dikkat çekmeden ilerlemem gerektiğini anlıyorum. Dom'un neden bizzat gelmek yerine Cannon'ın burada olup olmadığını sormak için kulübü aramadığını merak ederek bir adım daha atıyorum.

Muhtemelen bunu telefonda konuşmak istemediği içindir. O zaman neden Cannon'ın cep telefonunu arasın ki? Kulübün ana bölümüne geçmeyi başarıyorum ve kulağıma gelmemesi gereken konuşmalara daha fazla kulak misafiri olmuyorum.

Letty bardan bana el sallıyor ve ben de ona doğru birkaç adım atıyorum.

"N'aber, Letty?"

Gülerek bana göz kırptıyor. "Yok bir şey. Sadece patronun benim için ayak işlerini nasıl yapabileceğini merak ediyordum. Onu parmağında oynatıyor olmalısın, kızım."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Cannon anneni havaalanından almaya gidiyor. Buradan aceleyle çıktı. . ."

Yüzümdeki dehşet ifadesine bakarak sözünü bitirdiğinde kanım donuyor ve kulaklarım parazitlerle doluyor.

Söylediğini sandığım şeyi söylemedi. Bu mümkün değil. Bu imkansız.

Hayır. Hayır. Hayır.

"Sanırım bilmiyordun?" Letty ekliyor, ayak sesleri hemen arkamda durduğunda gözleri açılıyor.

Dominic Casso'nun hırçın sesi şu anda geçirmekte olduğum kalp yetmezliğini bölüyor. "Tekrar söyle, Letty. Cannon'un nerede olduğunu biliyor musun?"

CANNON

Drew Carson ile annesi arasında hiçbir benzerlik göremiyorum. Hem de hiç, en azından gerçek Drew ile.

Ama *gerçek Drew* diye biri yok.

"Memphis'in aramalarımı görmezden *geldiğine* ve hayatında böyle yakışıklı bir adam olduğunu bana söyleme zahmetine girmediğine inanamıyorum. Bıraktığın için gerçekten minnettarım. Kızım benim için her zaman bir araba servisi ayarlar çünkü bu işlerin nasıl yapılacağı konusunda en ufak bir fikrim olmadığını bilir. Ben çalışmak için yaratılmadım. Burada sadece süs olarak bulunuyorum, eminim bunu anlayabilirsiniz." Kadının eli kolumda geziniyor ve ben arabanın kendi tarafıma doğru ilerliyorum.

"Ama bu araba. Aman Tanrım. Bana eskiden verdiğimiz o çılgın partileri hatırlatıyor." Sarı saçlarını sallıyor, rengi peruk değil, şişeden çıkmış gibi.

Ağzından çıkan her kelime içime saplanan bir bıçak gibi olduğu için onu susturabilmeyi ne kadar istesem de yapamıyorum. Bayan Leander Lockwood'u susturmak mümkün değil.

Leander Lockwood. Memphis Lockwood'un babası. Yayıncılık tarihinin en tanınmış haber sunucusu, dava üstüne dava açan ve düzinelerce insanın hapse girmesine yardımcı olan inatçı bir araştırmacı gazetecinin babası.

Ben lanet olası bir aptalım. Aletinle düşünürsen böyle olur işte.

İhanet ve öfke, kaynayan bir magma havuzu gibi yüzeyin hemen altında kabırır. Patlamak üzere olan lanet olası bir volkanım ve patladığımda yanımdaki koltukta oturan bencil kadına patlamayacağım. Hayır, onu Plaza'ya bırakana kadar bekleyecek, *çünkü kendisi böyle bir şey yapmadığı için bir oda bile ayırtmamış.*

Derin bir nefes çekiyorum, yola odaklanıyorum ve onun anlamsız gevezeliklerinin her kelimesini dinliyorum. O kadar çok boşluğu dolduruyor ki, hepsini nasıl kaçırdığımı bilmiyorum.

"Memphis her zaman babasının kızıydı. O ve ben hiç anlaşılamadık. Sanırım bunun nedeni insanların bizi üvey anne-kız yerine hep en iyi arkadaş sanmasıydı. Çünkü onun benim çocuğum olamayacağı çok açık. Bu beden doğum yapmamış."

Muhtemelen baştan çıkarıcı bir tavırla gülüyor, ancak mükemmel sürülmüş leylak rengi rujuyla bana gülümserken kırılgan ve acı geliyor.

"Muhtemelen bunları sana zaten anlatmıştır. O babasının önceki ilişkisinden kalan bir *kaza*. Evlendiğimizde bana bir çocuğu olduğunu bile söylemediğine inanabiliyor musun? Bunu kabul etmedim ama bir gün onu eve getirdiğinde takım oyuncusuydum. Gerçi hiçbir zaman anne olmak istemedim. Sanırım o gen beni özledi ama ben elimden geleni yaptım. Bunun için hiç minnettar olmadı."

Otoyoldan çıkıyorum, keşke fren yapmak yerine gaza daha sert basabilseydim. Bu kadının bir an önce arabamdan inmesini istiyorum ama neyse ki kendi sesi dışında hiçbir şeyi fark etmiyor.

"Aradığımda telefona cevap verme zahmetine bile girmedi. Hep işle meşguldü." Sonunda bana baktı. "Şu anda ne üzerinde çalıştığını biliyor musun? Yoksa bunu da mı senden saklıyor?"

Dişlerim birbirine çarpıyor ve azı dişlerim baskı altında çatlamakla tehdit ediyor. Ona cevap vermek için kelimeleri bir araya getirmem bile bir anımı alıyor çünkü gerçek şu ki *ben onun kızının lanet* olası *soruşturmasıyım*. Bunu bilmek için *Memphis*'ten duymama gerek yok.

"Emin değilim," diye ısırıyorum ama beynimde öfkeden kuduruyorum.

Lanet olası mafyayı deşmeye çalışırken aklından ne geçiyordu? Sonunda ölmek mi istiyor? Beni de mi öldürtmek istiyor? Hayır, muhtemelen sadece beni parmaklıklar ardında görmek istiyor.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Tüm işaretler oradaydı. Peruk. Rehber. İki telefon. Paylaştığı ufak tefek bilgiler.

Ve ben yine de bu küçük yalancıya aşık oldum; şimdi onu kucağıma almak ve tatlı, yalancı dudaklarından gerçeğin her bir zerresi dökülene kadar sarsmak istiyorum.

Öfkeyi buza çevirme yeteneğimin hala çalışıyor olması bir mucize, çünkü annemin öldürüldüğü gün dışında, elime geçen her şeyi yok etmeyi hiç istememiştim.

Ve tam yanımda, üvey annesi devam ediyor.

"Umarım benim için de bir sütleri vardır. Plaza'nın en değerli müşterilerinden biriyim, biliyorsun. Leander her zaman şehirde bir daire tutardı ama ben hiçbir zaman orada kalmak istemedim. Ona önemli insanların her zaman Plaza'da kaldığını söyledim, çünkü burada olduklarını başka kim bilebilir ki? Tamamen eğitilemez bir adam varsa o da Leander'dı. Tüm dünyanın onun yanılmaz olduğunu düşündüğünü biliyorum ama o da herkes gibi sıradan bir adamdı. Keşke Memphis'i o şekilde cesaretlendirmeseydi. Gazetecilik diplomasını almak için Columbia'ya gitti."

Columbia. Bu da özgeçmişinde yoktu çünkü bu onu lanet olası iş için gereğinden fazla nitelikli yapardı, diye düşünüyorum annesi nefes almadan devam ederken.

"Ve tüm bu süre boyunca tek bir erkek arkadaşı bile olmadı. Eminim sınıftaki diğer tüm kızlar iyi olanları kaparken o burnunu kitaplara gömmüştü. Benim etkimden daha fazla yararlanabilirdi ama o sadece babasının sözünü dinledi."

Kibar maskemin ardında kaynıyor olsam da, içimden bir şükran duygusu geçmiyor değil. *Memphis* annesinin etkisinden daha fazla yararlanamadığı için şükrediyorum. Ama eğer olsaydı, ona aşık olmamın hiçbir yolu olmazdı.

Lütuf mu yoksa lanet mi? Ben bile bilmiyorum. Ne kadar boktan bir durum?

Plaza'nın önüne geldiğimde hiç vakit kaybetmeden bagajı açtım ve Bayan Lockwood'un çantasını almak için arabadan indim.

Lockwood. Memphis Lockwood. İsmi beynimde dolaşırken bile televizyondaki muhabiri gözümde canlandırabiliyorum ama benim Drew'uma benzemiyor.

. En azından, pek sayılmaz.

Ama o benim Drew'um değil. O lanet olası bir bukalemun.

"Kimsenin beni böyle görmesine izin vermem. Asla." Bu sabahki sözleri intikam duygusuyla geri geliyor ve şimdi neden kimsenin onu değiştiremeyeceği tek kılıkta görmesine izin vermediğini tam olarak anlıyorum.

Bayan Lockwood'un Louis Vuitton bavullarını her zamanki gibi etkili bir şekilde ortaya çıkan belboyun arabasına yerleştirdiğimde bana gülümsüyor.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bay Freeman. Memphis'e yarın akşam yemeğinde boş olacağımı ve beni güzel bir yere götürmesini beklediğimi söyleyin. Michelin yıldızlı bir restorana tabii ki."

Bu kadına söyleyecek hiçbir şeyim yok, o yüzden sadece başımı sallıyorum.

"Bırakayım da

Memphis bilir."

Bir oda bulup bulamayacağını öğrenmeyi bile beklemeden arabama atlayıp gaza basıyorum, motorun öfkeli homurtusunun düşüncelerimi bastırmasına ihtiyacım var. Hepsi tek bir şey etrafında toplanıyordu.

Bugün Memphis Lockwood bana lanet olası gerçeği söylüyor, başka bir şey değil.

DREW

Tanrım. Oh Tanrım. Oh Tanrım.

Dom neyse ki Cannon'ın döndüğünde hemen ofisine gelmesini emrederek kulüpten ayrıldı ama bu benim biraz olsun sakinleştiğim anlamına gelmiyor.

Kulübün en özel köşesindeki masaya götürmeye çalıştığım meze tepsisini neredeyse döküyordum. İlk günümdeki aktör Silas Bohannon, birkaç adamla birlikte masanın dibinde oturuyor.

Bunu mahvetme. Yoksa batırmalı mıyım? O zaman kovulurdum ve kaçıp bir daha geri dönmezdim.

Ama babam bir korkak yetiştirmede. Hayır, çelik gibi taşaklı, kimseden ya da hiçbir şeyden korkmayan ve gerçeğin yüce mihrabında ibadet eden güçlü bir kadın yetiştirdi.

Leander Lockwood ne yapardı? Başlangıç olarak, muhtemelen hedefine aşık olmazdı.

Hayır, muhtemelen vururdu. Bu *kesinlikle*.

Somonlu Sezar salatasını önce Silas'a **g ö t ü r ü r k e n** yüzüme yapabildiğim en gerçek gülümseme taklidini yapıştırıyorum. "Buyurun efendim."

"Teşekkür ederim, Drew."

Drew. Cannon'ın dönüp beni yargılamasını beklerken sahte adım kafamın içinde zil sesi gibi çınlıyor.

"Bugün nasılsın?" Silas soruyor.

Masadaki diğer adamlar konuşmayı kesiyor ve Silas'a yardımcıyla konuştuğu için hilkat garibesiymiş gibi bakıyorlar. Diğerlerini tanımıyorum, bu yüzden oyuncu değil de eğlence sektörü tipleri olduklarını varsayıyorum.

"Pekâlâ, teşekkür ederim." Mümkün olduğunca kibarca cevap veriyorum, konuşmaya girmek istemiyorum çünkü Cannon'la yüzleşeceğim için içim içimi yiyor.

Tabakların geri kalanını hızlıca teslim ediyorum ve tekrar Silas'ın yanında duruyorum. "Size getirebileceğim başka bir şey var mı beyler?"

Masadaki herkes hayır diyor ve beni görmezden gelerek yemeğe başlıyor, Silas hariç. Çatal bıçak takımına ya da kucağına düşen keten peçete ye uzanmıyor bile. Sadece bana bakıyor.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor. "Gergin görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Tamamen iyiyim." Sıkı sıkı gülümsüyorum ve o benim içimi görüyor. Sanırım bir aktör olarak, birinin *rol* yaptığını anlamanız daha olası.

"Uzun zamandır mı bu şehirde yaşıyorsun?" diye soruyor.

Neden misafirlerini görmezden gelip benimle havadan sudan konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tekrar gülümseyerek, "Yeterince uzun zamandır." diyorum.

Beni incelerken başını yana eğiyor. "Hiç Los Angeles'ta yaşadın mı? Gerçekten tanıdık geliyorsun. Buraya son geldiğimde düşünmüştüm, şimdi de seni daha önce bir yerde gördüğüme yemin edebilirim."

Ağır eller omuzlarımı sıkıca kavriyor, korkuyla yerimden fırlamak yerine beni sabit tutuyor. Kim olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Cannon'ın kokusu ve ondan yayılan öfke bana çok şey anlatıyor.

"Drew'da şu tanıdık yüzlerden biri var. Değil mi, Drew?" Parmakları neredeyse acı verecek kadar sıkılaşıyor ama kısa kesiyor.

O biliyor. Bildiğini biliyorum. Benim de onun bildiğini bildiğimi biliyor.

Yüce Tanrım. Ne karmaşa ama.

"Komik, yemin ederim bundan daha fazlası var." Silas'ın bakışları benden Cannon'a kayıyor ve sonra tekrar geri dönüyor, Cannon'ın bana dokunma şekliyle oyalanıyor.

Muhtemelen Silas da biliyordur.

"Sizi tekrar görmek bir zevk Bay Bohannon," diyor Cannon. "İhtiyacınız olan bir şey olursa sormaktan çekinmeyin. Letty servisinizi devralacak. Drew'u bir süreliğine ödünç almam gerekiyor."

İçimden bir ses, *yardım* kelimesini ağzıma alsam, Silas'ın araya girip beni Cannon'dan kurtarmakta tereddüt etmeyecek türden bir adam olduğunu söylüyor ama aslında bunun bana hiçbir faydası olmazdı. Bu yapabileceğim en kötü şey olurdu.

Bunun yerine gülümseyip başımı sallıyorum. "Afiyet olsun Bay Bohannon."

Cannon'ın ağır elleri omuzlarımdan kalktı. Bana ters ters bakıyor ve hiçbir şey söylemeden dönüp Üst On'un girişine doğru yürüyor.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Onu takip etmekten başka bir şey yapmaya cesaret edemiyorum. Duyguları neredeyse gözle görülür dalgalar halinde yayılıyor ve tek düşünebildiğim, *"Teşekkürler Tanrım"* oluyor. *İyi bir yolculuk oldu. Bundan sonra ne olursa olsun, bunu kendimin getirdiğini biliyorum.*

Cannon girişe doğru adım atıyor ve Grice kapıyı bizim için açıyor. "Patron, Bay Casso'ya yolda olduğunuzu haber vermemi ister misiniz?"

"Hayır."

Cannon'un kesik cevabı Grice'in başını geriye atmasına neden oldu.

"Ama acil olduğunu söyledi. Önemli gibi geldi. İsteyebilirsin-" Cannon'ın kafası ona doğru döndüğünde Grice konuşmayı keser.

"Ben hallederim. Kaleyı koru. Letty'ye tek başına olduğunu söyle. Yardıma ihtiyacı olursa Stefano'yu çağır."

Cannon bu sözlerle Yukarı On'dan çıkar ve asansörün çağrı düğmesine basar.

Ondan bir metre uzakta duruyorum ve kapı arkamdan sessizce kapanır kapanmaz Cannon'ın bakışları daha da keskinleşiyor. Ne söyleyeceğimden bile emin olmadan ağzımı açıyorum ama o elini kaldırıyor.

"Ben söyleyene kadar tek kelime etme."

Bundan sonra ne olursa olsun, hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını şimdiden biliyorum.

CANNON

Onu görmek bile öfkemi saran buzların çözülmesine neden oluyor ve garajdaki arabama ulaştığımızda içim giderek daha da ısınıyor. Yolcu kapısına doğru yürüyorum ve neredeyse menteşelerini söküyorum.

"Bin arabaya."

Drew -hayır, Memphis- dudaklarını sertçe birbirine bastırıp düzleştiriyor. Öptüğüm dudaklar. Bana kimsenin başaramadığı kadar çok yalan söyleyen dudaklar. Ona bakmak bile bende bir şeyleri kırma isteği uyandırıyor.

Ağzını açıyor ve ben ona ters ters bakıyorum.

"Bir daha söylemeyeceğim. L a n e t arabaya bin ve tek kelime bile etme."

Hakkını yemeyelim, gözleri timsah gözyaşlarıyla dolmuyor. En azından bu da bir şeydir.

O içeri kayıyor, ben de yolcu kapısını çarpıyorum. Ön tarafa dönerken, kiraz kırmızısı kaportaya yumruk büyüklüğünde bir çentik atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Kadınlar. Benim ölümüm olacaklar. Emin olduğum tek şey bu.

Warren kim bilir nereden kafasını çıkardı. "Patron? Seni bir yere götürebilir miyim?"

"Hayır."

"Bay Casso seni arıyordu. Yanımda olup olmadığını öğrenmek için cep telefonumu aradı."

Krom kapı kolunu metal bükülme tehlikesi geçirene kadar sıkıyorum. "Hazır olduğumda onu bulacağım."

Warren'ın gri kaşları saç çizgisine doğru yükseliyor. "Acil olduğunu söyledi patron. Sesi ciddi geliyordu."

Kolu bıraktım ve ona doğru üç adım attım. Warren'a güvenip güvenemeyeceğimi hep merak etmişimdir ve güvenim her an biraz daha azalıyor.

"Beni görmedin. Anladın mı? Eğer ona beni gördüğünü söylediğini öğrenirsem, beni bir daha görmek istemezsin."

Ses tonumun altında yatan tehdit Warren'ın bir adım geri atmasına neden oldu. "Üzgünüm patron. Ben bir şey görmedim. Benden duymayacak."

Yüzündeki şok bana çok ciddi bir taktik hata yaptığımı söylüyor. *Kimsenin öfkenizi görmesine izin vermeyin. Bu onları neler olduğu konusunda daha da şüphelendirir.*

Her neyse.

Aşık olduğun kadının seni ve kendini öldürteceğini her gün öğrenmiyorsun. *Lanet olsun.*

Arabaya geri dönüyorum ve kapıyı çekip açıyorum ve içeri giriyorum. Ruhumdaki öfkeli canavarı uzaktan yatıştıran tek şey, motoru devirdiğimde büyük bloğun kükremesi. Tek yapmak istediğim arabaya atlayıp şehirden gitmek ama yapamıyorum. Henüz yapamam. Ne halt ettiğini öğrenip bir plan yapana kadar olmaz.

Bunun yerine, kırımı garajdan çıkarıp direksiyonu sağa kırıyorum ve kornasına basan bir taksinin önünü kesiyorum. Orta parmağımı bile kaldırmaya zahmet etmedim. Sikimi yalayabilir.

Uzağa gidemeyiz. Dom'u olduğundan daha fazla şüphelendirmeden olmaz. Beni bulmak için bu kadar çaresiz olması zaten büyük bir sorunla uğraştığını gösteriyor. Beni bulma konusunda bu kadar ısrarcı olduğu zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez ve her seferinde birileri ya ölmek üzereydi ya da çoktan ölmüştü.

Sarı ışıktaki geçiyorum, birkaç blok daha sürüyorum ve yolcu koltuğunda oturan kadını görmezden geliyorum. Hakkını yemeyelim, tek kelime etmedi.

Şerit değiştiriyorum, sonunda aklımda bir hedef var. Jersey City'de nehrin biraz ötesinde, yeni bir depo binası için izin bekleyen bir inşaat alanımız var.

Köprüyü geçince Drew'a bakıyorum. Hayır, *Memphis. Memphis Lockwood. Usta muhabir. Araştırmacı gazeteci harika çocuk.*

Dom'un arabama dinleme cihazı yerleştirmiş olamayacağına ya da ben yukarıda kulüpteyken Warren'a bunu yaptırmış olamayacağına güvenmediğimden, bir inşaat girişinin önünde yavaşlayana kadar yirmi dakika daha sessiz kalıyorum. Döndüğümüzde Memphis arabanın kapısına doğru büzüldü.

"Aman Tanrım. Gerçekten mi?"

Dönüp baktığımda kapı kolunu tutuyor, dışarı atlayıp canını kurtarmak için kaçmaya hazır.

Onun da bana güvendiğini bilmek güzel. Titriyor olması beni daha da sinirlendiriyor. *Onu bir inşaat alanına götürüp cesedini gömeceğimi mi sanıyor? Gerçekten mi? Benim böyle biri olduğumu mu düşünüyor?*

Ruhumun derinliklerinde ikinci bir öfke turu ateşleniyor. "Dışarı çıkana kadar tek kelime etme."

Ben hissettim ama o hissetmedi. Onun için hepsi lanet bir işti.

Hangisi daha kötü bilmiyorum - Dom'un intikam almak isteyeceğini bilmek mi, yoksa onun hakkında çok yanıldığımı bilmek mi?

Chevelle'i park ettikten sonra dışarı çıkıyorum ve çatı ile duvarları örmek için ekiplerin gelmesini bekleyen metal iskelete doğru ilerliyorum. Martılar tepemde çığlık atıyor, kulağımın dibinde çığlık atana kadar alçalıyor ve dönüyorlar.

Arkamdan çakılda bir çıtırtı geliyor ama sırtımı ona dönüyorum, yarı yarıya toparlanıp sırtıma bir kurşun sıkıp sıkmayacağını merak ediyorum.

Sonra bir gangsterin çocuğu olduğumu hatırlıyorum, onun değil.

Ayak sesleri kesiliyor ve ellerimi ceplerime sokup ona doğru dönüyorum, peruğuna, lenslerine ve yüzündeki boş maskeye bakıyorum.

Drew Carson kılığına girdiğinde Memphis Lockwood hakkında hissettiklerimi unutmam neredeyse mümkün. *Neredeyse.*

Onunla yapmak istediğim son tartışmayı başlatacak tek bir soru uğruna söylemek istediğim her şeyi yutuyorum. Telefonunu cebimden çıkarıp iki parmağımın arasında tutuyorum.

"Ölmek mi istiyorsun?"

MEMPHIS

Korkudan titrerken tüm vücudum sarsılıyor. New York'un en kötü şöhretli gangsterinin oğlu beni Jersey'de terk edilmiş bir inşaat alanına getirdi. Eğer bu, sonu **m a f y a** tarafından öldürülmekle bitecek bir hikâyenin başlangıcı değilse, nedir bilmiyorum. Avuçlarımı esnetiyorum, nemli değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum, bir silah tutuyor olmayı ve önümdeki adamın bir silahım olsaydı gerçekten vurabileceğim biri olmasını diliyorum.

Tanrım, gerçekten sıçtım batırdım. Annemi suçlayabilirim ama burada olmam onun suçu değil. O sadece bu sabah beni mahvedeceğini hesaba katmadığım bir değişkendi.

Cevap olarak söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum. Herhangi bir şey. Ama başka herhangi bir durumda bana çok kolay gelen aldatma yok. Çünkü Cannon'a yalan söyleyemem. Artık yalan söyleyemem.

"Sadece Casso ailesini araştırdığı için babamı kimin öldürdüğünü bilmek istiyorum."

Cannon gökyüzüne bakıyor ve onun öfkesini kontrol etmeye çalıştığına tanık olan tek şey etrafımızda dolaşan, bir şeyler atıştırmak ya da kafamıza pislemek için bekleyen martılar. Günümün nasıl geçtiğini düşünürsek, ikincisi daha olası.

Bu darağacı mizahı sayılır mı?

Cannon bakışlarını yüzümde gezdirdikten sonra bir elini saçlarına götürüp tamamen karıştırıyor. "Lanet olası deli kadın. Ne bok yediğini biliyor musun? Lanet olası bir fikrin var mı?"

İlk dürtüm içime kapanmak oluyor ama sinmeyi reddediyorum. "Seni seven tek insanın ölümünün intikamını almak istemek aptalca mı? Gerçekten öyle mi?" Devam ederken sesim titriyor. "Annenin vuruluşunu izledin. Söyle bana Cannon Freeman, adalet istemedi bu olaydan sıyrılabilir misin?"

"Annem hakkında konuşma. Onun bu olayla tek bir ilgisi bile yok. Dom'la ilişkiye girmesi dışında

onu öldürttü. Tıpkı senin onun etrafında dolanmanın seni öldüreceği gibi." Ellerini yumruk yapmadan önce esnetiyor ve çakıl taşlarını adımlıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ama şaşırmamalıydım. Yaptığım şeyin daha önce üstlendiğim tüm soruşturmalardan daha fazla risk taşıdığını biliyordum.

"O mu yaptı? Eğer öleceksem, bana gerçeği söyle. Babamın ölüm emrini o mu verdi?" Sanki beni bitirecek darbeye hazırlanır gibi bir kolumu ortama doladım.

Cannon, bana hayatımdaki tüm erkeklerden daha fazla yaklaşmasına izin verdiğim adam, öfke dolu bir kükreme salmak için duraklamadan önce etrafında dönüyor ve benden uzaklaşıyor.

Burun delikleri alevlenerek geri döndüğünde, kaçmak istesem de yerimde duruyorum. Ama babam bir asker kaçağı yetiştirmedi. Bu kader çarklarını ben döndürdüm ve sonuna kadar götüreceğim. İyi ya da kötü. Ne kadar aptalca olursa olsun.

"Ciddi misin lan sen? Her bir vuruşu bildiğimi mi sanıyorsun? Kayıt defteri tuttuğumuzu mu sanıyorsun? Meraklı bir muhabir gelip tüm organizasyonu çökertecek kanıtlar bulmak isterse diye, hepsi özenle basılmış bir isim listesi mi? Tanrı aşkına, kadın. Bu işler böyle yürümez. Aklından ne geçiyordu ki? Böyle bir şey için asla kanıt bulamayacaktın. *Asla.*"

Şimdi muhtemelen ne tür bir kanıt bulduğumun umurumda olmadığını söylemek için iyi bir zaman değil. Sadece sorumlu her kimse hapse girmesini istiyordum.

"Yani bilmiyor musun?" Bu işe başlama nedenime sıkı sıkıya tutunarak soruyorum.

Aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapatırken Cannon'ın mokasenlerinin altındaki çakıllar çıtırdıyor. Telefonumu elime sıkıştırıyor ve sonra u z a n ı p her iki omzumu da kavırıyor.

"Bu kadar aptal ve umursamaz olduğun için şu anda seni nasıl fena halde sarsmak istediğime dair en ufak bir fikrin olsaydı, diğer yöne doğru koşuyor olurdun."

Küçülmeyi reddediyorum. Geri çekilmeyi reddediyorum. Bakışlarını kendi bakışlarımla tutuyorum. "Başka ne seçeneğim vardı ki? Polisler beni dinlemeyi reddetti. Onlar bana komplo teorisi olan bir gençmişim gibi davrandı. Babamın kendini vurmadığını biliyorum. Ne dedikleri umurumda değil. Biri onu öldürdü ve ben adalet istiyorum."

Cannon gözlerini bir saniyeliğine kapatıyor, sonra parmakları ceketimin içine giriyor ve ela gözleri parlıyor.

"Adalet. Sanki gerçekmiş gibi. Bu onu geri getirmeyecek. Hiçbir şey geri getirmeyecek. İnan bana, annem öldürüldüğünde dünyayı yakıp yıkmak istedim. Hiçbir lanet şey acımı dindirmedi. Beni anlıyor musun? Bu kaybedilmiş bir savaş. Tek yaptığın babanın asla yapmanı istemeyeceği bir şeydi. Kendini tehlikeye attın. Sonra da gidip beni bu işin içine sürükledin."

Dudağımı ısırdım, sertçe. "Özür dilerim, Cannon. Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Seni bunun içine sürüklediğim için. Bunu hak etmemiştin. Senin bu işle hiçbir ilgin olamayacağını hemen anladım. Seni kullandım ve bunu yapmamalıydım. Özür dilerim."

İlk başta, özrüm kulak ardı edildi. Bu sözleri söylediğimde Cannon'ın yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmuyor. Sonunda bana inanana kadar tekrar tekrar *özür dilemek* için ağzımı açtığımda, omuzlarımdaki tutuşunu bırakıyor ve elleri yüzümü kucaklamak için kalkıyor. Kafamı koparmak mı yoksa beni öpmek mi istediğini anlayamıyorum.

"Bu soruyu sorduğum için bile aptalın tekiyim ama bilmek zorundayım. Bunların herhangi biri gerçek miydi?"

Ben cevap vermeden arkamızdan bir motor sesi geliyor ve Cannon yüzümü bırakıp beni arkasına itiyor. Omzunun üzerinden baktığımda siyah bir sedanın inşaat alanına girdiğini görüyorum.

"Siktir," diye fısıldıyor Cannon.

Park eder etmez arka kapı açılır ve Dominic Casso dışarı çıkar. "Burası benim ofisim değil, Cannon." Bize doğru yürüyor, çakıl Ayaklarının altındaki çıtırtılar ölüm çanı gibi geliyordu.

"Ben hallediyorum."

Dom'un çenesi kalktı. "Tam olarak neyi hallediyorsun?"

"Ofisine geri dön, Dom. Birkaç dakika içinde orada olacağım."

Dehşet, şimdiye kadar bildiğim hiçbir şeye benzemiyor, sistemime hücum ediyor. Ama benim için değil. Cannon için. Dom'un ona dik dik bakışı kanımı dondurmaya yetiyor.

"Az önce bana ne dedin sen evlat? Bana gitmemi söylemedin, değil mi?" Dom'un başı, sanki bu sözlerin kendisine söylendiğini daha önce hiç duymamış gibi eğiliyor.

"Kusura bakmayın efendim ama şu anda meşgulüm." Cannon'ın sesi ölümcül bir hal alıyor.

Dom mizahsız bir kahkaha atarak ceketinin içine uzanıyor. Cannon gerilerek beni daha da arkasına itti.

Aman Tanrım. Ona yaptığım o n c a şeyden sonra bile hâlâ beni koruyor ve ben bunu kesinlikle hak etmiyorum. Ama bizi buradan canlı çıkarmanın bir yolu varsa, çıkaracağım.

Yere bakıyorum, karşı koymak için herhangi bir silah arıyorum. Bekle, belki Cannon'da bir tane vardır-

Dom bir tabanca çıkarıp diğer eline geçirdiğinde düşüncelerim yarıda kesiliyor, parmakları namlunun etrafına sarılmış ve kabzası Cannon'a dönük.

"Kendini kanıtlama zamanı evlat. Onun icabına bak, yoksa ben bakarım."

CANNON VE MEMPHIS'İN hikâyesi, başlığa tıklayarak ön sipariş verebileceğiniz Kirli Mafya Düetinin ikinci kitabı *Beyaz Şövalye*'de tamamlanacak. Okumaya devam edin çünkü sizin için ekstra özel bir sürprizim var - *Efsanenin Düşüsü*'nde en yeni lezzetli ve tehlikeli alfam Gabriel Legend'*abakış*. ilk

— — —

* * *

Bültenime kaydolmak ve abonelerim için sakladığım özel içerikleri almak için [buraya tıklayın](#). Ayrıca her ay ücretsiz bir kitap hediye ediyorum!

Yaklaşan satışlardan ilk siz haberdar olmak ister misiniz?

[Beni BookBub'da takip edin!](#)

EFSANENİN DÜŞÜŞÜNÜN ÖN İZLEMESİ

Efsanenin Çöküşü Hakkında

New York Times çoksatan yazarı Meghan March'tan yepyeni ve son derece bağımlılık yaratan *Efsane Efsanenin Düşüşü* üçlemesinin ilk kitabı 'nde lezzetli ve tehlikeli yeni bir alfa kahraman geliyor.

İki farklı dünyadan geliyoruz.

Ben sokaklardan geliyorum. O ise fildişi bir kulede yaşıyor olabilir.

Ben hayatımı yumruklarımla kazandım. Onun bir yumruk bile atabileceğinden şüpheliyim. Yollarımız asla kesişmemeliydi.

Asla tanışmamalıydık. Bu

gerçekleri değiştirmez.

O kırmızı dudakların tadına bakmak için

ruhumu satardım. Onun gülüşünü duymak için

şeytanla bile savaşırdım.

Tek bir gece için cehennemde yanardım.

Scarlett Priest benim gibi erkeklerin varlığından bile haberdar olmamalı, ama bazen cazibe iradedden daha güçlüdür.

Eğer bu şekilde ölürsem, düşüşümün her saniyesine değecek.

Efsanenin Çöküşü başlığa tıklayarak ön sipariş verebilirsiniz.

Bölüm 1 Scarlett

Bedenim bir gümbürtüyle yere çarpıyor. Gözlerimi açtığımda karanlık beni karşılıyor.

Bu da ne böyle?

Bekle bir dakika. Hayır. Zifiri karanlığa biraz gri karışmış. Belki başımın üstünden bir parıltı bile geliyordu?

Uykuya mı daldım? Yatağımdan mı yuvarlandım?

Doğrulmaya çalışıyorum ama hareket edemiyorum. *Neden hareket edemiyorum?* Korku omurgamdan aşağı süzülüyor çünkü uykuya dalmadığımdan %99,99 eminim. Ben şekerleme yapmam. Zamanım yok.

Ayrıca, eğer kestiriyor olsaydım, Proclaimers'ın "500 Miles" şarkısı kulaklıklarımda bangır bangır çalıyor olmazdı.

Bekle. Koşuyordum. Uyuklamıyordum. *Öyleyse neden hareket edemiyorum?* Kıpırdıyorum ama halı kestenesi gibi bir şey çıplak kollarıma sürtünüyor.

Neler oluyor böyle?

Proclaimers, şarkı tekrar başlamadan önce bir anlığına sessizleşiyor. O değerli sessizlik ritminde yapbozun parçaları bir araya geliyor ve vücudumda dolaşan kan neredeyse donmuş bir nehirdeki buzlu su gibi yavaşlıyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Sadece . . . Hayır. Bu gerçek değil. Tehditler gerçek değildi. Beni yakalayamadılar. İnkâr etmeye çalışsam bile, iç sesim inanmak istediğim her şeyle çelişerek kafamın içine giriyor.

Beni yakaladılar. Tehditler gerçekleşti. Beni öldürecekler. Ryan ve Christine'i dinlemeliydim. Neden dinlemedim?

Doğru, çünkü böyle şeyleri asla ciddiye almam. *Ve şimdi . . .* Kalbim gümbür gümbür atarken ellerimi esnetiyorum ve parmak uçlarım halıya benzeyen bir şeye değiyor.

Gerçeklik kafa karışıklığıma çarptıkça midem düşüyor.

Bir halıya sarılmıştım. Oh. Benim. Lanet olsun. Tanrım. Bu gerçekleşiyor olamaz.

Proclaimers kulağıma feryat ederken, titreşimler tenimi ürpertiyor.

Neydi o? Bir kapı mı kapanıyor? Bunlar ayak sesleri mi?

Sonra seslerin mırıltısı geliyor. Dinlemeye çalışıyorum ama müzikten kelimeleri çıkaramıyorum, ta ki ...

Bir şey yan tarafıma çarpıyor ve neyse ki halı darbeyi köreltiyor. *Az önce biri beni tekmeledi mi?*

Ben akıllı bir kadıyım. Bilgili. Hayatım boyunca Manhattan'da yaşadım ve üç gasp girişiminden kurtuldum. Küçülen bir menekşe değilim ama katıldığım iki kadın kendini savunma seminerinde *de muhtemelen defalarca ölüm tehdidinde bulunan biri tarafından kaçırıldıktan* sonra bir halıya sarılmış halde uyandığınızda ne yapmanız gerektiği anlatılmadı.

Şarkının sesi, Proclaimers'ın sevdiği kadın için yapabileceği her şey hakkında daha fazla ilahi söylemek için düşüyor ve işte o zaman kükreme duyuyorum.

"*Ne yaptın?*" diye bağıyor bir adam ciğerlerimdeki nefesi emecek kadar yüksek sesle. Sesi öfkeli ve güçlüydü.

Korku, tenimde soğuk bir ter oluşturuyor.

"Tamir edebileceğini söylemiştin!" Başka bir ses, bu seferki daha yüksek perdeden, Proclaimers'ın sesini yarıp geçiyor, şarkı tekrar şiddetlenip onları bastırmadan önce.

Bir şeyi düzeltebileceğimi kim söyledi? Neyi düzeltebileceğini? Nereyi? Beynim hızla çalışıyor ama milyarlarca ton dehşet ve küçülüp kaçma dürtüsüyle ağırlaştığı için normalden daha halsiz.

Daha fazla mırıldanma. Daha fazla kafa karışıklığı kafamın içinde isyan ediyor.

Neyi düzelteceğim? Kimin için? Bu beni öldürmeyecekleri anlamına mı geliyor? Çünkü bugün öldürülmemeyi gerçekten çok isterdim. Ya da yarın. Ya da hiçbir zaman.

Sonra yuvarlanmaya başladım. Gerçek anlamda. Tekmelendiğinde yan yatan bir kaya gibi.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım! Düşün! Düşün! Düşün!

Vücudum darmadağın olana ve kulaklıklar kulaklarımdan düşene kadar yuvarlanıyor. Halıdan kurtulup sırt üstü yere düştüğümde parlak ışık beni kör ediyor ve tavana bakıyorum.

Ayağa fırladığımda deri ve halı temizleyicisi kokuları burun deliklerime çarpıyor, sanki çok içmişim gibi bir tarafa doğru eğiliyorum. Etrafımda dönüp bir çıkış arıyorum ama iri bir el omzumun çıplak tenine konuyor.

Avuç içi sıcak, sanki bir cepten yeni çekilmiş ya da yumruk yapılmış gibi. Dokunuşu parmak uçlarıma kadar karıncalanmalar gönderiyor.

Vay be. Bu daha önce hiç olmamıştı.

Sarsılarak uzaklaşıyorum, tökezleyerek ilerliyorum ve kendimi deri bir sandalyenin kolunda yakalıyorum. "Lütfen beni öldürme. Düzeltmemi istediğin her neyse, düzelteceğim."

Başımı eğmiş, benden birkaç adım ötede duran adamın yırtık kot pantolonlu bacaklarına bu sözleri söylüyorum, her ne kadar onu ikna etmeye çalışmanın iyi bir fikir olduğuna ne zaman karar verdiğime dair hiçbir fikrim olmasa da. Şu anda kendimi korumaya çalıştığım için mantıklı davranmam konusunda tüm bahisler kapandı.

Bir darbe ya da bir tür sözlü saldırıya hazır olmama rağmen, hiçbiri gelmiyor. Yerdeki kulaklıklarımdan yükselen Proclaimers'ın cılız sesi dışında odayı ağır bir sessizlik kaplıyor.

Yırtık kotun hareket etmesini bekliyorum. Bana doğru gelmesini. Beni öldürmek için. Ama gelmiyorlar.

"Siktir." Sanki nefesinin altından konuşuyormuş ve benim duymamı istemiyormuş gibi yumuşak bir sesle çıkıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, sonunda cesaretimi toplayıp bir çift devasa kot pantolonlu bacağı bağlı bedenini geri kalanına bakıyorum. "Lütfen incitme-"

Hayatımda gördüğüm en mavi gözlere bakarken sesim kesiliyor. Sadece bu gözlerden bile bir servet kazanabilirdi. Bunun en büyük nedeni, burnundaki hafif çarpıklık ve keskin elmacık kemiklerinden biri boyunca uzanan bir yara izinin soluk beyaz çizgisi nedeniyle hiç de çekici olmaması gereken gülünç derecede çekici bir yüze yerleştirilmiş olmaları. Kirli sarı saçları yüzüne dökülürken dudakları sert bir çizgi oluşturuyor.

Bu canavar, her ne kadar muhteşem olsa da, beni öldürecek.

Kafamın içindeki ses nihai hükmü veriyor, bu sonuca varıyor çünkü bir şekilde, ruhumun derinliklerinde, bu adamın başka birine acı vermekten korkmadığını biliyorum. Ham, vahşi enerji vücudundan dalgalar halinde akıyor ve dişlerim yoğunluğu karşısında takırdamakla tehdit ediyor.

Güzel ve vahşi. Şu anda zihnimde gördüğüm son yüzün fotoğrafını çekerken böyle bir sıfat kullanırdım.

İşte bu. Dinlemem gerekirdi. Ama dinlemedim. Hepsi benim hatam.

Titreyen dudaklarımı ısıyorum ve gözlerimden yaşlar süzülürken omuzlarımı dikleştiriyorum, düşmesine izin vermeyeceğim yaşlar.

Henüz değil.

Önce Azrail'le pazarlık yapacağım.

Bu kitap hayatımı ele geçirdi. Scarlett ve Legend *HER ŞEY*.

Bu bağımlılık yaratan hikâye için çok heyecanlıyım ve bu kitabı okumak için sabırsızlanıyorum.

sizinle paylaşıyoruz! [Efsanenin Düşüşü için BURAYA tıklayarak ön sipariş](#) [vermeyi unutmayın.](#) Legend ve Scarlett 12 Kasım 2019'da piyasaya sürülecek ve onları kaçırmak istemezsiniz!

* * *

Haber bültenime kaydolmak için bir nedene daha ihtiyacınız varsa, her ay ücretsiz bir kitap hediye ediyorum! [Kaydolmak için buraya tıklayın!](#)

Yaklaşan satışlardan ilk siz haberdar olmak ister misiniz?

[Beni BookBub'da takip edin!](#)

YAZAR HAKKINDA

Şirket avukatlığından romantizm yazarlığına geçiş, *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* çoksatan yazarı Meghan March'ın asla pişman olmayacağı bir inanç sıçramasıydı. Otuzdan fazla kitabı yayınlanan yazar, dünyanın dört bir yanındaki romans severlere neredeyse bir düzine dilde milyonlarca kitap sattı. Kalbi göçebe olan yazar, şu anda Kuzeybatı Pasifik ormanlarında gerçek hayattaki alfa kahramanı ile sonsuza dek mutlu bir hayat sürmektedir.

Sizden haber almayı çok ister. Onunla bağlantı kurun: Web sitesi:

meghanmarch.com

Facebook: [@MeghanMarchAuthor](https://www.facebook.com/MeghanMarchAuthor)

Twitter: [@meghan_march](https://twitter.com/meghan_march) Instagram:

[@meghanmarch](https://www.instagram.com/meghanmarch)

AYRICA MEGHAN MARCH TARAFINDAN

EFANE TRILOGİSİ

Efsanenin Çöküşü

(Kasım 2019)

KIRLI MAFYA DÜETİ:

Kara Koyun

Beyaz Şövalye

FORGE TRILOGY:

Şeytanla Anlaşma

Şeytanın Şeytanın

KalbiŞansı

GÜNAH ÜÇLEMESİ:

Günahtan Daha

Zengin Günah

Günahtan Kadar Suçlu

AlmakZevk

DAĞ TRILOGİSİ:

Acımasız Kral

Meydan

Okuyan Kraliçe

Günahkâr

İmparatorluk

VAHŞİ ÜÇLEMESİ

Vahşi Prens

Demir Prenses

Haydut Kraliyet

ALTINDA SERİSİ:

Beneath This Mask
Beneath This Ink Beneath
Beneath These Chains
These Scars Beneath
Beneath Beneath The
TruthThese Lies These
Shadows

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder
Kirli Kirli
BirliktelikZevkler

EDEPSİZ KIZ DÜETİ

Kirli Kirli
AşkKız

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam
Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli
Gerçek Seksi

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang
Hard Charger

STANDALONES:

Beni Geri

Götür Kötü

Karar

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[Kara Koyun Telif](#)

[Hakkı](#)

[Black Sheep Hakkında](#)

[1. Drew](#)

[2. Cannon](#)

[3. Drew](#)

[4. Drew](#)

[5. Drew](#)

[6. Drew](#)

[7. Drew](#)

[8. Drew](#)

[9. Drew](#)

[10. Drew](#)

[11. Cannon](#)

[12. Drew](#)

[13. Cannon](#)

[14. Cannon](#)

[15. Drew](#)

[16. Drew](#)

[17. Cannon](#)

[18. Drew](#)

[19. Cannon](#)

[20. Drew](#)

[21. Cannon](#)

[22. Drew](#)

[23. Cannon](#)

[24. Drew](#)

[25. Cannon](#)

[26. Drew](#)

[27. Cannon](#)

[28. Drew](#)

[29. Drew](#)

[30. Cannon](#)

[31. Drew](#)

[32. Cannon](#)

[33. Drew](#)

[34. Cannon](#)

[35. Drew](#)

[36. Cannon](#)

[37. Drew](#)

[38. Cannon](#)

[39. Drew](#)

[40. Drew](#)

[41. Cannon](#)

[42. Drew](#)

[43. Cannon](#)

[44. Drew](#)

[45. Cannon](#)

[46. Drew](#)

[47. Cannon](#)

[48. Memphis](#)

[Efsanenin Çöküşü'nün Önizlemesi](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Meghan March](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

